

Giới thiệu Xuyên Qua Ngàn Năm

Thể loại: Xuyên không; Điền văn; Sủng

Cô vốn là một cô nhi, sống ở chùa lâu nay. Có thể ông trời thương xót, thấy cô lẻ loi, đáng thương, ba nuôi của cô lúc đó cũng chỉ một thân một mình, thế là nhận nuôi cô.

Từ đó hai cha con cùng nhau sinh hoạt, chia ngọt sẻ bùi..

Không ngờ chỉ là đi ra ngoài chơi một chuyến, hai cha con lại gặp thời tiết kinh khủng, sau đó không còn biết gì nữa. Lúc tỉnh lại thì phát hiện mình và ba nuôi trôi dạt đến một nơi xa lạ, lại còn nghe người dân nói cũng có nhiều người ở đây đều giống họ, từ nơi khác đến, bị sóng đánh dạt vào đây, họ cho rằng đây là Thần biển lựa chọn họ...

Hừm, dù sao cũng chưa thể trở về được, thôi thì tạm sống ở đây đã rồi tính.

P/S: Tất cả địa danh, địa điểm, sự kiện, tổ chức và nhân vật trong truyện đều là hư cấu.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ngàn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Ngọc Mai

"Baba ơi! Xong chưa, Baba?"

"Rồi, rồi, xong rồi con gái."

Khuôn mặt cô gái trên dưới hai mươi tuổi, đội nón kết trắng che đi đôi mắt to đang hấp háy sáng ngời ngời sức sống thanh xuân, cô không ngừng đưa tay đập thùm thụp phồng Baba. Trên người cô bận quần jean* áo thun đơn giản, giày bata*, nhưng cách phối màu và gu ăn mặc xấn lai áo, lai quần, đúng chuẩn teen* ngầu nhìn hồi lâu sẽ lóe hết mắt, như đồng bọn trên mạng hay trên cô.

Cô đang sở hữu kênh YouTube triệu view* rất nổi tiếng, nói về các món ăn và cách dưỡng sinh nơi cô đang sống. Tuy không sở hữu nhan sắc được xem là đẹp xuất sắc, nhưng nhìn chung khuôn mặt bầu bĩnh, đôi mắt to tròn, khi cười hiện hai má lúm đồng tiền với nước da trắng ngần đủ để thương.

Lâu lâu cũng bắt trend* diện nhiều bộ cánh đậm cá tính, và biết phối hợp với nhiều phong cách tươi trẻ trong các clip* để kéo thêm view.

Về thân thế của cô chỉ gói gọn trong hai chữ đó là mù tịt. Cô là cô nhi, từ lúc một tuổi đã bị bỏ trước cửa chùa Vạn Phước, chùa trước đây chỉ là tịnh xá nghèo gồm một sư và vài ba chú tiểu nhỏ được sư nhặt về trên đường chu du từ miền núi đến đồng bằng xuống miền Tây, và dừng lại nơi vùng biển miền Tây nghèo này dựng tịnh xá.

Nghe nói trước đây sư ở ngôi chùa thuộc thành phố lớn, tốt nghiệp loại giỏi một trường Phật học nổi tiếng, và học thêm văn bằng ngành y học cổ truyền nhưng không ở lại đó mà tự thấy bản thân không hợp muốn giúp đời nên chu du khắp nơi.

Cuối cùng cái duyên đưa sư đến đây gom hết số tiền còn lại dựng tịnh xá bằng chòi lá, tượng thờ được làm bằng đất nung, giúp đỡ dân làng khám bệnh, cho toa thuốc để họ ra các tiệm thuốc đông y bốc thuốc.

Dân làng xung quanh mến đạo, luôn đóng góp lương thực cúng dường. Trải qua bao năm tháng, tịnh xá sơ sài ban đầu ngày càng được nhiều người biết đến và cúng dường nhiều hơn.

Cũng đã thay đổi qua hai, ba thế hệ sư khác nhau, với cốt lõi ban đầu của sư tổ là cứu người và giúp đời, dù trôi qua bao thế hệ vẫn được lưu truyền không thay đổi.

Nhờ sự nổi tiếng cứu người giúp đời tiếng lành đồn xa, phật tử khắp nơi đóng góp cúng dường tam bảo xây dựng thành ngôi chùa khang trang hơn. Nhờ đó mà các bà mẹ đau khổ khắp mọi nơi với ngàn không trăm lẻ một lý do abcd, không ngần ngại vất bỏ các bé lại trước cổng chùa với cái tên đã nói lên sự bác ái đủ để nuôi sống và cho các đứa trẻ ăn học đến lớn.

Hay cũng sẽ có những gia đình thiếu thốn tình thương, muốn tìm kiếm niềm an ủi và mong muốn được chia sẻ, họ sẽ tìm đến chùa để nhận nuôi các bé bị vất bỏ ấy. Chung quy cuộc sống đều có quy luật bù trừ mà chúng ta không thể biết trước được.

Khi tre già thì măng mọc, từ lớp này đến lớp khác. Khi khôn lớn các đứa trẻ ấy có sự nghiệp đều quay lại tu bổ, sửa chữa và tài trợ cho các em nhỏ hơn. Người thì ở lại làm sư thầy, sư cô, người thì bôn ba với đời, nhưng dù ở đâu hay làm gì đều sẽ nhớ đến mái ấm đặc biệt này.

Lâu dần ngôi chùa giống như mái ấm tình thương, nơi cư mạng các em nhỏ cơ nhỡ không nơi nương tựa cho đến tận bây giờ.

Cô cũng là một trong các đứa trẻ cơ nhỡ đó. Mặc dù không cha, mẹ nhưng nhờ tình thương của các sư nuôi lớn, và mai mắn được ông Ba trong lần tình cờ về vùng này cứu trợ, thấy cô xinh xắn, lanh lợi, nhớ rõ tên các vị thuốc đông y ông bèn xin nhận về thành phố nuôi.

Không biết phước đức của ông hay bà, dòng họ nội hay ngoại chưa từng gặp, tức nhiên là không tính đến ba mẹ cô. Nhờ phước đó, nên mới được gặp ông Ba quí nhon thương tình nhận về nuôi.

Từ nhỏ cô khá nghịch ngợm, tính cách lém lỉnh thường xuyên bị các sư phạt, mỗi lần bị phạt vì cảm thấy cần an ủi là cô sẽ chạy đến tiệm thuốc đầu ngõ của chùa, đó là tiệm thuốc của bạn ông Ba, cũng là nơi ông Ba ở lại khi đến cứu trợ.

Ngoài học trong chùa với các sư, thì tiệm thuốc nhỏ này là nơi để cô luyện tay nghề và biết thêm nhiều các vị thuốc, cô thường leo đèo theo sau ông chủ tiệm học lõm, đôi khi tiệm thuốc đông khách cô kiểm luôn người sai vật.

Trong cuộc sống quay cuồng với những bận rộn lo toang. Đôi khi khiến con người cảm thấy quá sức, và rất cần những yêu và thương để hỗ trợ hoặc san sẻ bù trừ cho nhau, cùng tiếp thêm năng lượng để lại xông pha vào xã hội.

Những yêu và thương ấy tồn tại rất nhiều trong cuộc sống, có thể chờ ta ở đâu đó, tồn tại vô hình khiến chúng ta không thấy được trước mắt, cũng không biết như thế nào để có thể đi tìm những lúc cần. Nên thường chúng ta sẽ bỏ lỡ qua rất nhiều mà không hề hay biết, âu cũng cần cái gọi là duyên phận.

Nhiều khi không cần tìm, duyên phận cũng sẽ tự đưa đến cho ta gặp. Có khi chờ cả đời cũng không biết đến, cũng có khi mai mắn gặp được nhưng chúng ta không biết giữ lại để mất. Đã là người thì tình thương biết sao là đủ, vẫn muốn tham lam sự yêu thương, tìm kiếm hạnh phúc, dù có được bao nhiêu thì cũng thấy thiếu.

Quanh năm cô đơn, không biết một giây sáng suốt bất ngờ nào gõ trúng. ông Ba nghĩ thôi thì không vợ, không con, không có ai yêu, ai thương, thì tự tìm mặc gì phải sống cô độc. Nhìn thấy cô bé, biết cô có hoàn cảnh đáng thương, cũng cô độc như ông nên ông nhận nuôi đứa trẻ này.

Trong chùa đứa nhỏ chỉ có pháp danh do chùa đặt, ông Ba làm lại giấy khai sinh theo họ của ông lấy tên cho đứa nhỏ là Ngọc Mai. Hai cha con thiếu thốn tình thương từ đó nương tựa lẫn nhau mà sống.

*Quần jean: Là một loại quần xuất xứ từ các nước phương Tây, và là một trong những biểu tượng của xã hội phương tây vào thế kỷ XX. Cụ thể, nó đã từng là biểu tượng cho tuổi trẻ, sự phản kháng, tự do và cho chủ nghĩa cá nhân của mọi tầng lớp nhân dân ở phương tây. Đây là phần y phục được bán nhiều nhất trên thế giới. Nguồn Wikipedia

*Giày bata: Nhiều người nghĩ rằng “bata” là cách gọi chung cho các loại giày vải, nhưng thực ra đây là tên của một hãng giày dép nổi tiếng trên thế giới với bề dày hơn 120 năm. Nguồn baodanang.vn

*Teen: Tuổi thanh thiếu niên hay còn gọi lóng là tuổi thần tiên, tuổi ô mai, tuổi Teen (13-19 tuổi) Trong tiếng Anh dải số này được đọc với đuôi là "-teen" nên khoảng tuổi này được gọi là một giai đoạn chuyển tiếp thể chất và tinh thần, trong sự phát triển của con người diễn ra giữa giai đoạn trẻ em và trưởng thành. Nguồn Wikipedia

*View: Là một từ tiếng anh thông dụng. Khi dịch sang tiếng việt, view có nghĩa là “lướt xem” mà giới trẻ hiện nay hay gọi là lướt view, và cũng có thể gọi là truy cập. Nguồn hoclaixecaptoc.com

*Bắt Trend: Xu hướng mới đi trước và hiện đại.

*Clip: Là các đoạn phim video ngắn, thường là một phần của một đoạn hoặc một phần video dài hơn. Nguồn Wikipedia

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ngàn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Ông Ba

Thấm thoát hai cha con cũng nương tựa cùng nhau hơn mười năm. Ông Ba năm nay vừa tròn năm mươi cái xuân vàng, là chủ tiệm thuốc lớn nhất khu phố thuốc đông y. Có phòng khám mắt tay nhất nhì khu phố. Ông Ba không vợ, không con, vì nghe đâu ông bị lương gât tình cảm nhiều quá nên hận đời hận luôn các chị gái nên quyết chí ở vậy trả thù đời, trả thù các chị gái.

Khi còn nhỏ Ngọc Mai cứ nghĩ chắc do vì Baba nhận nuôi thêm cô nên vương bận, cứ canh cánh buồn trong lòng vì không ai chịu lấy ông là do mình. Đến khi lớn hơn cô được biết là Baba của mình là do bị ế quá, lo được lo mất. Cũng tìm hiểu vài người, vất trên vai vài mối tình chớm nở đâu được vài tuần.

Nhưng cuối cùng cũng không đi đến đâu, vì ông luôn gặp được người không thương ông chỉ thương tiệm thuốc của ông nên ông thù đời không tìm nữa, ở vậy chờ thời đợi gặp được đúng người thương ông. Thời chờ hoài không đến, ông chờ đến tóc không mọc nổi cọng nào mà thời của ông vẫn bật tằm.

Ông Ba nói là cửa lòng đã khép, tuyên bố ở vậy đến già. Úa thì cũng già rồi mà. Thường mọi người nghe xong, cũng chỉ biết buồn cho ông ở trong lòng. Tuy đường tình duyên ông Ba lận đận nhưng lại được ông thần tài và ông tổ thương, tiệm thuốc và tiếng tăm càng ngày càng có tiếng, làm ăn rất khấm khá, nói hồng phải quả mọi người bệnh, nhưng được cái ông Ba khám và bốc thuốc mát tay lắm, không nuôi bệnh nuôi thuốc.

Từ bé đến lớn Ngọc Mai đều gọi ông Ba là Baba. Ngọc Mai đang là sinh viên năm ba Trường Đại học Y Dược. Ngoài thời gian học, cô phụ giúp Baba trông coi cửa hàng thuốc đông y. Mấy năm gần đây, hiện tượng YouTube nổi lên khá nhiều, Ngọc Mai cũng ấp ủ muốn phát triển kênh riêng về niềm đam mê, nghiên cứu các món ăn ngon kết hợp thuốc đông y để chữa bệnh. Gom hết số tiền ít ỏi được Baba trả phí phụ giúp trông coi tiệm, cộng thêm tiền lì xì để dành Ngọc Mai mua các thiết bị secondhand* ở chợ Nhật Tảo thế là hành nghề.

Ngọc Mai thành công xúi giục ông Ba và các bác, các chú ở trong phố đông y khi khám bệnh thì cho cô quay lại. Tuy Ngọc Mai là ma mới nhưng lại nổi lên như hiện tượng mạng. Nội dung vlog* mô tả sinh động về các cách bắt mạch trị bệnh, hay các được thiện nâng cao thể trạng, phòng bệnh kết hợp ăn uống người thật việc thật, thế là nổi tiếng rần rần.

Nếu ai đó hỏi Ngọc Mai, Baba cô là người thế nào? Thì xin thưa, theo cảm nhận của Ngọc Mai thì tính tình Baba rất khó định hình. Với tính cách hiếm có khó tìm này thì thôi khỏi bàn, bàn mãi không kết được. Vì lúc hiền, lúc dữ, lúc cộc lốc, lúc dễ thương, lúc tốt tính, lúc xấu tính thay đổi theo con gió ngược xuôi suốt dòng đời của cô. Nói chung không ổn định.

Càng lớn tuổi càng trẻ con. Hòn ngày ba bữa, không hòn đủ không ăn cơm, nhưng được cái bản lĩnh thì không tồi, các món ăn Ngọc Mai up (upload*) trên mạng ngoài thụ giáo ở trường ra thì phần nhiều là từ Baba dạy cô.

Clip nào của cô cũng có Baba thò một ngón tay vào. Không chỉnh thì sửa, không sửa thì ý kiến, không vừa ý ông là ông không cho up, trồn lăm một mình là thấy cái cảnh hòn.

Từ lúc nổi tiếng trên mạng, có tiền quảng cáo thế là Ngọc Mai chia ba phần. Phần bỏ hòm công đức cho chùa nuôi cô từ nhỏ, phần cho Baba, phần giữ làm vốn mua đạo cụ cho cô tác nghiệp. Baba không lấy thì ngại gì, mua thuốc quảng vào tiệm thế là xong, xử sao thì kệ cô không quan tâm.

Vì là người năng động, nên quỹ thời gian của Ngọc Mai lúc nào cũng được sử dụng tối đa. Cứ một năm hai lần, Ngọc Mai sẽ cố gắng sắp xếp trong quỹ thời gian eo hẹp của mình, để được đi cứu trợ với Baba và các chú bác trong khu phố.

Mọi người cũng không nhớ nổi, bắt nguồn từ lúc nào, và do ai là người đầu tiên đứng ra khởi xướng. Cứ định kỳ mỗi năm hai lần, khu phố thuốc đông y được các ông chủ tiệm thuốc, và phòng khám lớn nhỏ, sẽ góp tiền cùng nhau đứng ra tổ chức thuê xe đi về trong ngày, nơi xa hơn thì vài ngày, thậm chí đến hơn cả tuần, để về các thôn xóm nghèo khắp đất nước, bốc thuốc chữa bệnh miễn phí.

Tuy đây không phải là lần đầu tiên Ngọc Mai đi cứu trợ, nhưng lần nào cũng như lần đầu, hồi hộp cả đêm không ngủ cứ lần lần thao thức sửa soạn đồ đạc, đem ra bỏ vào, kiểm tới kiểm lui, xem đủ không?

Dù cứu trợ khá vất vả, nhưng đối với người ưa thích du lịch và đang làm vlog như Ngọc Mai thì khoái chí khỏi nói. Vì lần nào cứu trợ xong, cô cũng sẽ có thêm một vài clip xịn sò. Thậm chí, nếu đi cứu trợ chuyển dài ngày, thì thế nào cũng sẽ có thêm một, hoặc hai ngày được đi tham quan đây đó trước khi về.

Thường thì có kèo đi nào ông Ba cũng kéo Ngọc Mai đi cùng, từ nhỏ đến lớn đều thế, dù là sinh viên đang đi học, quỹ thời gian không có nhiều ông Ba vẫn hủ về đi chung, chuyển dài quá bận học không đi được mới hừ.

Bây giờ đang hè, đúng dịp Ngọc Mai được Baba kéo đi. Hôm nay là ngày xả hơi, sau khi đã cứu trợ xong ở các xóm nghèo vùng biển Kiên Giang. Mọi người đang tập hợp cùng nhau, để tham quan quần đảo Bà Lụa trước khi quay về lại thành phố Sài Gòn.

Đây là thời khắc Ngọc Mai mong mỏi nhất, hỏi sao mà cô không sốt ruột chứ! Đã hẹn lúc tám giờ là tập hợp lên tàu đi ra đảo, chơi tầm đến ba hoặc bốn giờ chiều thì sẽ quay lại, ngủ thêm một đêm sáng hôm sau về Sài Gòn.

Sau khi ăn sáng xong, ông Ba nổi chứng! Chê nón hôm nay hơi rộng đòi quay về phòng đổi nón khác, Ngọc Mai đã bôi kem chống nắng, đi nhà vệ sinh đủ các kiểu, nhờ nhà hàng nấu dùm nước châm trà để bình giữ nhiệt cho ông, một bình cà phê sữa đá cho bản thân xong tám kiếp. Mọi thứ sẵn sàng rồi mà ông Ba vẫn chưa xuất hiện.

Ngọc Mai cảm thấy Baba mình có bệnh, bệnh đã vào giai đoạn thời kì cuối, bệnh đó gọi là bệnh điệu, ông Ba từng hùng hồn tuyên bố là vì bởi đầu không còn cọng tóc nào nên càng phải điệu. Ai cũng có quyền điệu, thế tại sao không để ông được điệu?

Điệu có nhiều cách điệu, bản thân ông chỉ thích điệu với các loại nón, đầu không nón không được, giống như nấu cơm thiếu gạo, uống trà thiếu nước.

Ngọc Mai thấy Baba mình nói có lý quá, xin chịu! Nhưng ngặt nỗi ông Ba có mỗi một cái đầu nhưng lại có hơn trăm cái nón, nón đội theo mùa, nón đội theo xỉ tai (style*), nón đội theo trang phục, phải hợp từng phong cách, từng đôi giày.

Đôi khi ông Ba cảm thấy rất buồn bực! Vì sao không ai chịu "nâng cấp" trình độ thời trang của bản thân, để có thể cảm thụ mà không lạc điệu với ông nhỉ? Ông thấy thật bơ vơ quá!

Trong phòng ngủ của ông Ba, có lắp hẳn một kệ nón cao từ trên tầng nhà thiết kế dài xuống đất. Mỗi sáng ngủ dậy, việc đầu tiên trong ngày của ông là đến giá để nón. Nghĩ đến việc hôm nay mình sẽ mặc bộ cánh gì, rồi sau đó ước thử đủ nón, ngó đủ vốn, cố gắng chọn cái hợp nhất mới chịu đội.

Mặc dù ông Ba đã khổng chế, nhưng thời gian chọn lựa nón lại rất hên xui. Muốn nhanh hay chậm đôi khi còn tùy thuộc vào trạng thái có thấy ổn hay

không khi phối với vài bộ đồ.

Vì điều này mà hầu như Ngọc Mai lúc nào cũng nói: "Baba là điệu nhất, Baba mà đứng thứ nhì thì sẽ không có ai đứng thứ nhất." Thật là tổn thương tâm hồn yếu đuối của ông mà.

Ngọc Mai réo từ sáng đến giờ lần thứ tư mà Baba cô cứ hô là "xong rồi" mà vẫn chưa thấy người đâu. Ngọc Mai thấy nóng cả người, cô buồn bực xoay người bỏ đi luôn một hơi ra trước cửa khách sạn.

*Secondhand: Một mặt hàng cũ hoặc đã qua sử dụng là một tài sản cá nhân đang được mua hoặc chuyển giao cho một người dùng cuối hoặc sau đó. Một hàng hóa đã qua sử dụng cũng có thể chỉ đơn giản có nghĩa là nó không còn trong tình trạng tương tự như nó đã được khi chuyển giao cho chủ sở hữu hiện tại. Nguồn Wikipedia

*Vlog: Một video blog hay video log, thường được nói gọn thành vlog, là một dạng của blog trong đó phương tiện truyền tải là qua video, và là một dạng của truyền hình chiều mạng. Các vlog thường kết hợp video những (hoặc một liên kết video) với các văn bản hình ảnh và siêu dữ liệu khác hỗ trợ cùng. Một tập vlog có thể được quay một lần hoặc cắt thành nhiều phần. Vlog là thể loại phổ biến trên nền tảng chia sẻ video Youtube. Nguồn vi.wikipedia.org

*Upload: đưa dữ liệu (văn bản, âm thanh, hình ảnh, v.v...) từ một máy tính hay thiết bị điện tử lên một hệ thống lưu trữ từ xa (như website, máy chủ, hoặc các hệ thống tương tự khác). Nguồn tratu.soha.vn

*Style: có thể được hiểu là văn phong, phong cách, hơi hướng nghệ thuật... hoặc là ngôi viết, cột so bóng... Nhưng khi được sử dụng trong những trường hợp thông thường, Style được hiểu thuần là một phong cách sống, phong cách thời trang (trong ngành thời trang) hoặc là phong cách bố trí, sắp đặt (trong thiết kế xây dựng, kiến trúc). Nguồn yeah1.com

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ngàn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Quay về quá khứ

Ánh nắng rực rỡ đang chiếu rọi khắp mọi nơi ở miền biển Kiên Giang. Chưa tám giờ sáng, mà cái nắng đã nóng hầm hập chói lóa nhìn lóa cả mắt, nắng biển mùa hè nóng muốn bỏng da. Mọi người trong đoàn đang lần lượt di chuyển từ khách sạn ra xe, cùng tập hợp lại để chuẩn bị xuất phát ra bến tàu.

Ông Sáu chung đoàn đi ngang qua Ngọc Mai, bất chợt quay lại cười khà khà nói lớn: "Ngọc Mai! Baba con vẫn chưa ưng ý được cái nón nào à? Nói ông ở lại từ từ chọn, chọn không được nữa thì đợi chiều nay mọi người quay lại chọn dùm cho."

Nói xong, ông cùng mọi người cười ha ha. Ông Sáu là đối thủ bạn hàng chuyên bán phá giá thuốc một mắt một còn với ông Ba, việc hai ông luôn cà khía qua lại với nhau xảy ra như cơm bữa.

Nghe ngữ khí trêu chọc của ông Sáu, Ngọc Mai chỉ mỉm cười nhàn nhạt im lặng. Chứ cô mà lên tiếng là mất công ăn mệt, vì cô là nhỏ tuổi nhất trong đoàn toàn người già này, dù cô có muốn nói đỡ cho Baba cũng không tìm được lý do, vì ông Sáu nói quá đúng mà.

Ngọc Mai thờ dãi, có một Baba cuồng nón không biết nên vui hay buồn đây. Vui vì có tặng quà sẽ không cần suy nghĩ mất công chọn lựa, còn buồn thì thật ba chấm.

Mang tâm trạng "hoài nghi" cuộc đời, Ngọc Mai lấy điện thoại trong túi quần ra gọi cho Baba, vừa bấm mở máy thì thấy ông cuối cùng cũng chịu xuất hiện với hai cái nón, một cái đang đội và một cái cầm trên tay. Đang hấp ta hấp tấp chạy lại cười hề hề nói với cô:

"A! con gái cưng, thật ngại quá, chưa trễ giờ đâu nhỉ?"

Ngọc Mai: "..."

Ông Ba cảm thấy thật oan uổng hết sức, đem theo có mười cái nón, đã tuyển lựa kỹ càng rồi nhưng đến đây mới nhớ là ngồi tàu. Muốn seo phi (selfie*) với con gái thì ít nhất phải hèm hèm từ ba đến bốn cái nón thay đổi cho ngẫu, nhưng lại quên mất là ngồi tàu thì sẽ có gió. Đội không cẩn thận, gió thổi bay mất bảo bối biết bắt đền ai.

Lựa mãi, lựa mãi, chỉ có hai cái là đủ điều kiện, nhưng lại không hợp với bộ đồ đang mặc. Cực chẳng đã phải thay đồ khác, thay xong lại phải thay giày khác cho theo xi tai, haizz! Không ai chịu hiểu cho ông.

Để xoa dịu con gái, ông Ba lại cười hề hề với Ngọc Mai thêm cái nữa, phải cố gắng làm lành chứ nếu không con gái rượu của ông mà mất hứng thì sẽ không có trà để uống. Ngoài nón ra ông Ba còn có thêm một đam mê nữa đó là uống trà, mà hiện tại gói trà duy nhất của ông trong chuyến đi này con gái ông đang giữ, chọc giận ai cũng được nhưng nhất định không được chọc người đang nắm giữ sở thích của mình.

Ngọc Mai trừng mắt hung dữ với ông một cái cho bỏ tức, rồi vội vàng theo mọi người leo lên xe. Vừa ngồi ổn định, sư An trưởng đoàn liền đứng dậy kiểm tra hô lớn: "Đủ rồi, đi thôi bác tài"

Sau bốn ngày cứu trợ, chạy đôn chạy đáo làm cu li cho đoàn, cuối cùng Ngọc Mai cũng được đền bù một ngày vui chơi ra trò. Dù có chơi quên trời đất, thì cô cũng không quên lỏm máy quay phim ra tác nghiệp mấy cảnh quay vui vẻ, quay thêm mấy đoạn clip nhỏ về các món ăn ở trên đảo hôm nay.

Và tất nhiên, là không thể quên cùng Baba seo phi với hai cái nón ông ung ý nhất. Trước khi lên tàu để quay về lại khách sạn, hai cha con còn nấn ná ăn một bụng hải sản no căng.

Tàu vừa khởi hành được tầm hai mươi phút hơn thì trời bắt đầu nổi gió, trời đang nắng gắt ấy thế mà thỉnh thoảng cơn mưa, gió thổi vù vù bốn phía. Mới đầu là gió mạnh, chưa được bao lâu sóng bắt đầu đập vào thân tàu, khiến thân tàu càng lênh đênh nhọc nhằn.

Bầu trời bằng mắt thường cũng có thể thấy được từng đám mây đang dần dần chuyển màu đen kịt, Ngọc Mai cảm thấy hồi hận vì sao lúc này lại ăn quá no khiến bây giờ bụng cô muốn nôn hết cả ra.

Xung quanh đều là biển bao la, con tàu cứ ngã nghiêng theo từng đợt sóng. Nhìn thấy tất cả mọi người trên tàu bị lắc lư sắp rớt luôn xuống biển, dấu hiệu không ổn. Ông Ba cất hết nón vào ba lô đeo lại trên vai, rút lấy thắt lưng quần ra, cầm tay của ông và Ngọc Mai lại, rồi lấy dây nịt quần lại thật nhiều vòng cho vừa với lỗ bấm rồi cài lại, vừa vội vàng làm ông vừa lên tiếng nhắc nhở:

"Không ổn rồi, Ngọc Mai con không biết bơi, lát nữa có việc gì cũng phải theo sát Baba, nếu chẳng may rơi xuống biển con nhớ nín thở được bao lâu thì ráng nín bấy lâu nghe chưa?"

Nói xong không đợi Ngọc Mai trả lời, ông kéo tay ngó nghiêng con gái, thấy cái balo to đùng phía sau của con thì vội nói:

"Con bỏ bớt đồ trong balo ra cho nhẹ, nếu rớt xuống biển cũng không bảo quản được đâu lại nặng thêm."

Ngọc Mai chưng hửng! Vội giơ tay lên nói: "Nhưng tay con bị buộc lại rồi sau bỏ balo ra được đây Baba."

Ông vừa định bảo con gái quay lưng lại để ông lấy đồ ra, nhưng chưa kịp mở miệng thì "đùng" một tiếng sét giáng xuống sát ngay thân tàu.

Từng đợt gió gào thét, chiếc thuyền chòng chành như muốn hất văng mọi thứ, thuyền sắp không chống đỡ nổi.

Con mura bắt ngờ như trút, nhìn không thấy trước mắt, chiếc thuyền được sóng nâng lên cao rồi thỉnh thoảng đổ ầm xuống, chiếc thuyền không chịu nổi vỡ tan tành quăng luôn tất cả mọi người xuống biển.

Hai cha con chơi với không kịp định thần, mọi việc xảy đến quá nhanh, chỉ trong tích tắc bị hất lên rồi rơi tùm tùm xuống biển một cách mạnh bạo.

Ngọc Mai cảm thấy mai mẩn là Baba của mình lo trước buộc chung tay với ông, chứ không thôi hai cha con chắc chắn người đang đông người đang tây. Ngọc Mai không biết bơi, vừa đụng nước là cơ thể theo bản năng hoảng loạn mất bình tĩnh, không còn nhớ gì đến lời Baba dặn là nín thở.

Ngọc Mai không ngừng giãy giụa, cô không nghe được gì ngoài âm thanh ù ù. Cô không còn phân biệt được phương hướng. Đầu óc không còn minh mẫn khi nước cứ tràn vào cơ thể, cảm giác đau xót xông qua mũi buốt lên não.

Tim như ngừng đập, ngạt thở quá! Hình như có sức kéo ở cánh tay nhưng toàn bộ giác quan và phản xạ của cô đều phản chủ, tai ù đặc, ngực đau lợi hại. Trước khi mất đi ý thức Ngọc Mai loáng thoáng như thấy một đốm sáng lấp lờ chớp chớp ngay trước mắt, cô cố hết sức muốn nhìn rõ hơn nhưng lực bất tòng tâm.

Khi sự bất lực bủa vây và chờ đợi cái chết đang từ từ tiến đến, Ngọc Mai rất muốn chửi cuộc đời, tại sao chứ? Cha không thương, mẹ không yêu, tưởng được ông trời đền bù cho Baba đến cứu vớt đời cô, nhưng có lẽ cô quá hạnh phúc nên trái với lẽ thường khi mệnh số được sinh ra là phải bị đày đọa.

Ông trời ngai cô quá hạnh phúc nên muốn đìm chết cô mà, chúc mừng ngài đã được như ý nguyện! Sống mới được hai mươi năm, còn nhiều thứ cô còn chưa được trải nghiệm, bị kết thúc bằng cái chết thật không cam tâm, thật sự là không cam tâm.

Điều cô bận tâm nhất vẫn là Baba, tâm hồn mong manh dễ vỡ ấy sẽ chịu nổi sao? Và cái kênh triệu view vừa mới đổi mặt khẩu mà chưa kịp báo cho Baba...

Khi ông Ba đang cố gắng những tàn hơi cuối cùng để ngoi lên mặt biển, thì bất thành linh có một luồng nước xoáy, hút mạnh hai cha con cuốn vào con lốc đang được vòng sáng rực rỡ bao phủ xung quanh. Con lốc quá sức con người có thể chịu được, ông Ba hoàn toàn mất luôn nhận thức.

*Selfie: Ảnh tự chụp hay là tự chụp ảnh chân dung, trong ngôn ngữ thông tục còn gọi là "ảnh tự sướng", "chụp ảnh tự sướng" hoặc đơn giản là "tự sướng" (selfie) là một từ từ vựng dùng để mô tả về một bức ảnh kỹ thuật số tự chụp, thường được thực hiện bằng máy ảnh kỹ thuật số, điện thoại thông minh hoặc webcam của các thiết bị điện tử di động, có thể cầm trên tay hoặc được hỗ trợ bởi gậy hỗ trợ tự chụp ảnh, sau đó thường được chia sẻ trên phương tiện truyền thông xã hội, thông qua các dịch vụ mạng xã hội như Facebook, Twitter, Snapchat và Instagram.

Từ này xuất phát nguyên thủy ở tiếng Anh với tên gọi là Selfie mà có nguồn gốc sâu xa từ diễn đàn mạng ở Úc vào năm 2002 xuất phát từ một bức ảnh của người đàn ông đang say xỉn. Từ selfie được tạo thành bởi từ "self" (bản thân) và hậu tố "ie". Tiếng Anh - Úc thường hay thêm hậu tố "ie" vào các từ tiếng Anh - Anh hoặc Anh - Mỹ và người ta tin rằng chính người Úc đã sản sinh ra từ Selfie.

Tuy không phải là một từ mới nhưng phải tới năm 2013 này, người ta mới biết tới từ này một cách rộng rãi. Trong năm 2013, từ này xuất hiện liên tục

trên mạng Internet, đặc biệt là các trang mạng xã hội, trở thành một từ thông dụng và thời thượng. Nguồn vi. Wikipedia.org

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ngàn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Thoát chết

Không biết trải qua bao lâu khi ông Ba dần tỉnh lại, đầu óc căng cứng kêu ong ong từ từ được thả lỏng. Phóng tầm mắt, ông nhìn thấy biển xanh ngắt, phối với bầu trời xanh thăm thẳm tuyết nhiều đám mây trắng trước mắt, có một loại xúc động không nói nên lời. Tuyệt đẹp! Chưa bao giờ trong đời ông cảm thụ được một phong cảnh nào đẹp xao xuyến tâm hồn như thế.

Kiên Giang có vùng biển còn giữ nguyên vẻ hoang sơ đẹp như thế này sao? Ông chưa từng nghe nói đến, chắc hẳn là chưa được ai khám phá. Ông Ba nghĩ: Phải tranh thủ chụp thật nhiều tấm hình để đem về khoe với mọi người.

Cựa quậy thân thể, ông đang nằm trên bãi cát được bao quanh là ghềnh đá nhấp nhô. Ông Ba nhú nhú mày, hình như ông quên mất điều gì? Đứng rồi! là con gái, ông vậy mà lại quên mất luôn con gái ruột của mình.

Giật giật tay trái cảm thấy nặng, ông quay đầu nhìn thấy con gái đang nằm kế bên. Ông Ba thở ra một hơi, cảm thấy thật mai mắn, tự cho bản thân hai trăm điểm thông minh, khi chợt này ra sáng kiến cột chung tay với con gái.

Tuy đây chỉ là con gái nuôi, nhưng ở chung với con bé cũng hơn mười năm, ông xem con bé như con gái ruột, bình thường quen có con gái bầu bạn nếu con bé có mệnh hệ gì ông biết sống sao đây.

“Ngọc Mai, Ngọc Mai...”

Ông Ba vừa gọi, vừa lấy tay lay chuyển thân thể Ngọc Mai, không phản ứng. Ông lại lấy tay vỗ vỗ mạnh hơn xuống má con gái, cũng không xi nhê gì.

Ông Ba đã làm sơ cấp cứu, nước cũng nôn ra và cũng đã kiểm tra quần áo không thấy vết máu hay vết rách gì. Chỉ có cánh tay sau khi bỏ dây nịt ra, một vết lằn bầm đen trên cánh tay trắng nõn, đã vậy còn bị sưng to như đoàn bánh tét, ông đau lòng sắp hỏng mất.

Kiểm tra lại mạch đập một lần nữa vẫn ổn, nhưng sau gọi mãi mà con bé vẫn chưa chịu tỉnh. Ông bậm môi, quyết định ra chiều mạnh bạo hơn, ông lấy hai ngón tay kéo mạnh tóc mai con gái. Nhìn thấy mí mắt con gái giật giật, ông thở phào nhẹ nhõm.

Cảm giác toàn thân Ngọc Mai chỉ có một chữ: Đau...

Trong lúc mơ mơ màng màng, Ngọc Mai nghe như có tiếng Baba mình đang kêu, cảm giác thật hơn khi có ai đó vỗ má mình. Ý thức chưa kịp tụ lại thì một cơn đau rất quá sức chịu đựng, không còn hơi để hét, Ngọc Mai cố hết sức nhấc mí mắt lên, ánh sáng chói lòa đau cả mắt.

Thình lình xuất hiện một khuôn mặt đang giúp cô che bớt đi ánh sáng, Ngọc Mai hí hí mắt nhìn khuôn mặt tròn vo vượt qua chuẩn qui định của cái gọi là góc cạnh, nọng mắt đã xệ, không còn cái gọi là đôi mắt đào hoa, đuôi mắt hẹp dài bị sụp mắt luôn cả mí mắt.

Đây đích thị là khuôn mặt của Baba không sai được. Ngọc Mai chớp mắt, rồi lại chớp mắt, sau khi ho sù sụ cô cất giọng khàn khàn hỏi “Con chết rồi hay chưa vậy Baba?”

Ông Ba mừng rỡ lên tiếng: “Chưa sống đủ mà chết gì, ngồi dậy nào. Con thấy trong người sao rồi?”

“Toàn thân đều đau.” Vừa nói Ngọc Mai vừa nhích nhích thân người để ngồi dậy.

“Do cả người con vùng vẫy quá sức đó mà, con tạm thời sẽ thấy khó chịu. Nghỉ ngơi tốt sẽ không sao nữa, uống miếng trà nóng cho ấm người.”

Ông đưa tay đỡ con gái ngồi dậy dựa vào vách đá, đưa bình giữ nhiệt còn tí xíu nước trà còn lại. Thường ngày nhìn thấy cô tung tăng bay nhảy, ít khi đau bệnh. Giờ thấy bộ dạng ốm yếu này ông đau lòng hết sức.

Ngồi nghỉ ngơi cả buổi, cơ thể cũng bớt đau nhức, cựa quậy chân tay Ngọc Mai đứng dậy dạng tay dạng chân hoạt động thân thể. Trời nắng gắt nhưng Ngọc Mai cảm thấy thật dễ chịu, gió thổi nhẹ nhẹ quần áo hầu như khô hẳn.

Nhìn con gái mới 10 xiu đó giờ đã lấy lại được tinh thần, đang lượn qua lượn lại múa tay múa chân tập thể dục trước mặt, ông cực kỳ cao hứng. Ông quơ tay một vòng xung quanh nói với con gái: “Baba chưa từng thấy bãi biển nào đẹp như thế này, con xem!”

Dừng lại động tác, uống thêm ngụm nước như được chết đi sống lại, Ngọc Mai nhìn theo cánh tay của ông. Phía trước mặt là biển xanh ngắt không thấy điểm cuối, phía sau là từng bãi cát dài thoải, từ bãi cát đi vào đất liền là cánh rừng xanh hút tầm mắt, xa thiệt xa là núi cao chót vót trùng trùng điệp điệp bao quanh. Cảnh đẹp tuyệt vời! Ngắm đã Ngọc Mai thắc mắc:

“Mọi người đâu Baba?”

“Không có một ai ngoài hai ba con chúng ta.”

Vừa nói ông vừa đưa tay lấy nón trong balo ra đội lên đầu, nghĩ nghĩ cảm thấy không vừa ý ông lấy cái còn lại ra đội lên, nhét vội cái đang cầm trong tay vào balo kéo cái rết như chứng tỏ đã quyết tâm không thay đổi nữa. Ngọc Mai nhìn suýt bật cười, cái bệnh này thiệt cặn lõi.

Sửa soạn đầu đó xong xuôi, ông lên tiếng hỏi thúc: “Chúng ta ra khỏi đây, tìm hiểu xung quanh nào.”

“Chờ con một chút, xong ngay đây.” Bệnh nghề nghiệp, Ngọc Mai lấy máy ảnh trong túi chống ướt ra, chụp vài tấm ảnh bộ dạng thảm hại của hai cha con, để sau này đăng Facebook cho đám anh em thương cảm.

Ông Ba lúc đầu còn hỏi thúc, đến lúc Ngọc Mai lấy máy ảnh ra ông lại là người chụp nhiều nhất.

Khi cất máy ảnh vào cô tiện tay lấy cái điện thoại ra nhìn nhìn, điện thoại đã 23 giờ cô cảm thấy lạ bật thốt:

“Ban ngày nắng thế này sao điện thoại lại là 23 giờ nhỉ, lạ quá đi?”

Ngọc Mai nhìn cột sóng điện thoại không có, tính hiệu gì cũng điều không có. Mạng quá kém! cô nhét trở vô bọc.

Ông Ba nhìn đồng hồ trên tay, đồng hồ đứng im. Ông lấy tay lắc lắc, rồi lại lắc lắc, đồng hồ nhích theo nhịp sóng lại, nhưng nếu ông nhớ không lầm đây là thời gian ông xem lần cuối trước khi bị rơi xuống biển.

Ông hoang mang nhìn con gái, thấy vậy Ngọc Mai hỏi thẳng: “Baba phát hiện gì lạ à?”

“Đồng hồ của Baba là thời gian khi chúng ta rơi xuống biển, điện thoại của con là thời gian múi giờ Việt Nam, có thể chúng ta bị sóng đánh trôi dạt đến nước nào khác nên bị lệch múi giờ.”

Ngọc Mai nhìn đồng hồ của Baba đang thể hiện 16 giờ 20 phút. Điện thoại của cô là 23 giờ. Theo lẽ thường thì giờ này trời phải tối khuya lơ khuya lắt, nhưng nhìn xung quanh nắng đang nhảy múa rực rỡ thế này, nếu như lời phỏng đoán của Baba là đúng thì xem như cô được đi du lịch nước ngoài nha, chỉ là không biết bây giờ ở đây đang là mấy giờ?

Nhưng nắng như vậy sao cô cảm thấy không rất hay nóng da gì cả. Muốn giải đáp thắc mắc thì cũng chỉ còn cách đi tìm. Mang tâm trạng hưng phấn, cô khoát tay Baba kéo ông đi, vừa đi vừa nói:

“Chúng ta đi tìm hiểu thôi Baba.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ngàn Năm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Hải cảng nước Tây

Hai người đi ra khỏi khu ghềnh đá, bước thẳng đi về hướng đất liền. Nhưng không đi vào cánh rừng, mà chỉ đi dọc theo bờ biển. Cơ thể Ngọc Mai vẫn chưa khỏe hẳn, đi chút lại ngừng rồi lại đi. Nhưng cứ đi, đi, và đi không mục đích thế này bao nhiêu hứng thú của Ngọc Mai cũng dần phai.

Ngọc Mai cảm thấy quá nản! Đi mỗi cả chân, muốn hết cả hơi, mà vẫn chưa thấy một mái nhà hay một sinh vật sống nào. Cô dừng lại, khom người chống hai tay lên đầu gối thở hổn hển, nhìn Baba đi phăm phăm phía trước thật ghen tị.

Ngọc Mai lên tiếng thều thào: “Baba à, chúng ta đi đúng hướng không vậy?”

Ông Ba với thân hình phốp pháp đang đồ mồ hôi nhễ nhãi, nhưng hơi thở không loạn, vẫn khỏe re lên tiếng:

“Đi dọc theo bãi biển tốt hơn đi vào rừng cây. Cứ đi về phía trước đã, Baba có niềm tin là sắp tới nơi rồi.”

Gì cơ? Ngọc Mai bị dọa rồi: Baba đi này giờ bằng niềm tin á trời? Xóc lại tinh thần, Ngọc Mai mím môi thở cái khi, biết nói gì đây, đành đi tiếp thôi.

Hai cha con vừa ôm cua vòng qua dãy hàng cây Bão táp* cao hơn ba mét, mọc rậm rạp cắt ngang. Nhìn về phía trước hai người cùng há hốc mồm vì kinh ngạc.

Xa xa trước mắt có rất nhiều thuyền lớn nhỏ, từng nhóm người đông đúc đang di chuyển, hoặc túm tụm lại làm gì đó rất náo nhiệt. Hai cha con như được bơm thêm thuốc tăng lực, ba bước thành hai đi phăm phăm về phía trước.

Gần đến khu vực mọi người đang tụ tập, hai cha con có thể thấy rõ hơn công việc mọi người đang làm là chuyển cá từ tàu xuống. Người bung, người

chuyền, người xếp vào từng thùng lớn.

Ngọc Mai thấy có cái gì đó không đúng lắm, tất cả mọi người ở đây đều bận cùng một kiểu quần áo, giống như bộ đồ bà ba Nam Bộ nhưng áo dài hơn chút và không có xẻ tà. Đàn ông hay đàn bà đều mặc giống nhau chỉ khác màu, tất cả đều đi chân trần. Điểm đặc biệt là họ ở miền biển nhưng nước da không đen cũng không ngăm, vóc dáng chuẩn người Việt Nam da vàng.

Ngọc Mai ghì tay kéo Baba đứng lại, cô nói:

“Baba! Baba có thấy gì đó không thích hợp giống con không?”

“Ừ, đàn ông hay phụ nữ đều to, cao, đàn ông thì không nói nhưng phụ nữ gánh cá còn khỏe hơn lực sĩ.”

“Không lẽ ở Kiên giang còn ngôi làng nào đó đậm chất miền Tây tách biệt xã hội, nên cách ăn mặc giống y như cái khu du lịch chúng ta đi hồi đầu năm đó Baba.”

“Không đúng, áo bà ba chỗ đó xẻ tà, nhưng mấy bộ này không có xẻ, mà áo cũng dài hơn áo bà ba cả đoạn, áo này đàn ông mặc lại không có tay, đàn bà mặc thì có tay ngắn. Mà con đừng quên, chưa chắc chúng ta còn đang ở Việt Nam.”

Ông Ba lại ngược nhìn tất cả các loại thuyền ở phía trước. Dù to hay nhỏ đều có thêm nhà gỗ ở đuôi thuyền, thân tàu thiết kế hai bên hai dãy người ngồi chèo thuyền bằng tay. Thuyền nhỏ nhất thì từ bốn đến tám mái chèo. Thuyền lớn hơn thì từ mười đến hai mươi mái chèo, đây là chày thuyền hoàn toàn bằng sức người.

Còn có cả những chiếc thuyền buồm được gắn một hoặc hai cột trụ. Lá buồm đang được một số người kéo xuống thông qua ròng rọc, buộc chắc lại xung quanh cột buồm. Riêng ngôi nhà gỗ trên những chiếc thuyền buồm, được thiết kế ở chính giữa nhìn rất chắc chắn.

Những chiếc thuyền buồm này đều có gắn mái chèo, số lượng hai bên đếm không hết. Sử dụng triệt để cả hai loại năng lượng là sức người và sức gió.

Ông ba đưa tay lên, chỉ về phương hướng đối diện phía xa nói:

“Con nhìn mấy cái thuyền đó, đa số đều là chèo bằng sức người, thuyền to, thuyền nhỏ gì cũng đều thiết kế mái chèo dùng cho tay hoặc chân. Còn người dân miền Tây bây giờ họ chuộng dùng mái dầm, nó ngắn, nhỏ vừa tay cầm.

Mái dầm hay mái chèo gì thì cũng chỉ dùng cho ghe nhỏ, xuồng ba lá nhỏ thôi. Thậm chí có nhiều nhà ở miền Tây đến cả ghe nhỏ, xuồng ba lá nhỏ cũng gắn luôn động cơ máy nổ loại nhỏ hết rồi.

Những loại thuyền ở nơi này mà đưa người miền Tây chèo, con nghĩ họ sẽ chèo à? Động cơ thuyền bây giờ cũng không có đất. Đã vậy dân đi biển gì mà có làn da còn trắng trẻo hơn cả Baba, không ai đội nón mà vẫn trắng thế chứ.”

Ngọc Mai tiện tay lấy luôn cái nón trên đầu ông Ba xuống, cũng không kịp lên tiếng, ông Ba đã quay phắt người lại trừng mắt với Ngọc Mai, chưa gì đã trở mặt sừng cò liền:

“Con làm gì vậy?”

Cô đưa tay lên miệng nuốt một cái:

“Chúng ta quá khác người, cái gì nổi bật quá thì tạm cất vô đi, Baba không thấy bọn họ đang nhìn chúng ta chằm chằm kia kìa.”

Ông Ba bực bội lấy tay xoa xoa cái đầu trọc lóc cảm thấy không quen. Đến đi ngủ mà cũng có mũ trùm đầu thì đúng là không quen thật.

Nghe Ngọc Mai nói xong, ông im lặng giụi nón lại, rồi nhét trở vô balo ôm khư khư trước ngực, sợ Ngọc Mai trở què chút nữa lại lấy cái cớ nào khác với cái nón của ông. Gì thì gì, chứ đụng đến nón của ông là ông không chịu nổi.

Ngọc Mai âm thầm lắc đầu, đã là tật thì không thể sửa được. Cô cúi người xuống tháo đôi giày đang mang ở chân ra, lấy giày đập đập lên chân ông:

“Baba cởi giày ra, đẹp luôn đi.”

Ông Ba thấy mặt đỏ ửng cho Ngọc Mai: Nghĩ làm chi lắm thế? Nhìn thôi đã thấy khác rồi, rợn lên làm gì. Nhưng cho dù ông có bực bội kiểu gì thì ông vẫn phải làm theo lời Ngọc Mai. Vì sao à? Vì trong balo Ngọc Mai có trà của ông nha.

Và ông dám bảo đảm trà vẫn còn nguyên vẹn, không hư hao gì. Vì tính Ngọc Mai cẩn thận, đi đâu, làm gì cũng chu toàn trước sau, ông chưa bao giờ nghi ngờ về điều đó. Với lại ông đã từng thấy Ngọc Mai mở hộp trà mấy lần, hộp trà được bảo quản rất cẩn thận lớp trong hộp thiếc, lớp ngoài hộp sắt, thêm túi nhôm hai lớp.

Hai cha con sửa soạn lại bộ dáng xong thì đi về phía trước. Tất cả mọi ánh mắt đều nhìn về hướng hai cha con đang đi đến gần, mọi người hầu như đều dừng tất cả công việc lại, chỉ đắm đắm nhìn như chờ hai cha con đến gần hơn.

Một chàng thanh niên tầm tuổi Ngọc Mai đứng gần họ nhất bước đến cất tiếng hỏi:

“Hai người từ nước khác, bị sóng đánh dạt vào đây à?”

Nghe được tiếng nói Việt Nam, hai cha con cảm động suýt rơi nước mắt. Nhưng nghe câu hỏi trực tiếp của chàng trai này, khiến tâm trạng của hai cha con ông vừa tạm lắng xuống lại nổi lên sùng sốt: Đoán hay quá vậy!

Ông Ba như tìm được tri âm, khuôn mặt xúc động như muốn ôm luôn anh chàng, ông Ba gật mạnh đầu rồi nói:

“Cậu này, sao cậu biết hay vậy? cậu làm ơn cho hai cha con tôi hỏi thăm, nơi đây là đâu? Và có tên gọi là gì thế?”

“Đây là hải cảng nước Tây, tôi và ông nội tôi cũng là từ nơi khác bị sóng đánh đến đây. Nơi này, họ rất chờ mong đón tiếp những người như chúng ta.”

Hai cha con còn chưa kịp hỏi thăm gì, thì lại có thêm rất nhiều người khác đến góp giọng.

Người nữ: “Nhìn hai cha con không có thương tích gì thật tốt.”

Người nam: “Hai cha con có thấy cơ thể không thoải mái chỗ nào không? Cứ nói ra để chúng tôi giúp đỡ.”

Người già: “Hai cha con được Thần biển chọn đem đến đây, âu cũng là cái duyên, nếu đã đến đây thì ở lại nước Tây đi.”

Người trẻ: “Đến trạm đăng ký khai báo, đổi vài vật dụng của bản thân là có thể sinh sống ở đây được rồi.”

Người không già, không trẻ: “Muốn làm ăn buôn bán gì chỉ cần đăng ký sẽ được hỗ trợ, còn không thích có thể tự ứng cử về sở trường bản thân, hoặc thi thố tài năng đều được, nếu thông qua sẽ có chức vụ và được phụ tá cho Vương.”

Mỗi người một câu, thái độ rất ôn hòa chào đón, không nghĩ đến người dân nơi này nhiệt tình đến thế. Hai cha con đứng hình á khẩu một chỗ, đầu óc hiện tại không đủ dùng để tiêu hóa hết lượng thông tin quá lớn đột ngột này. Có thần biển, có Vương ư?

*Cây bão táp: Có tên là cây Hếp. Nó thường mọc tại những nơi thường xuyên chịu sóng gió mặn, và thường là những loại cây đầu tiên mọc trên các bãi và doi cát trên biển. Cây này ưa thích các vùng cát khô, chịu muối mặn rất tốt.

Đây là loài cây bụi to, có thể đạt đến chiều cao bốn mét, mọc gần biển, quen chịu nước mặn, thường mọc trên đất cát hay sỏi đá. Hoa và quả cây có màu trắng, ra quanh năm. Quả cây nổi được trên mặt nước, và được dòng chảy mang đi nên cây này thường là một trong các loại cây tiên phong ở các bãi cát hoang tại vùng nhiệt đới. Không những có tác dụng về sinh thái, dịch quả Hếp còn được dùng chữa bệnh mờ mắt, còn rễ và lá sắc uống chữa phù thũng, lá ăn cầm tiêu chảy. Trên quần đảo Trường Sa, do cây chịu được gió mặn và sóng to nên quân lính ở đảo đã đặt cho Hếp tên gọi là "bão táp".
Nguồn vi.wikipedia.org

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ngàn Năm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Nảy sinh rắc rối

Mọi người đều bỏ lại công việc trong tay xuống, cùng nhau di chuyển đến chỗ hai cha con đứng, tất cả mọi ánh mắt đều nhìn hai cha con giống như họ là động vật quý hiếm.

Bị chiếu tướng nhiều như thế ông Ba thấy không được tự nhiên, ông xoa xoa hai bàn tay vào nhau, định lên tiếng hỏi thăm tiếp thì có một người đàn ông trung niên đầu quần khăn rằn ri, nhảy từ trên thuyền buồm to nhất nơi này rẽ đám đông đang đứng, ồ ào lên tiếng đi về phía này:

"Cảm phiền cho tôi qua, cho tôi qua nào."

Không chịu nổi sự cản quét của người đàn ông trung niên, đám đông đang đứng nhường đúng một chỗ nhỏ cho ông dừng chân.

Khi đến trước mặt hai cha con, người đàn ông trung niên đầu quần khăn rằn ri nhìn hau háu vào cái balo ông Ba đang ôm trước ngực, định cất tiếng thì có một ông cụ trông có vẻ lớn tuổi nhất trong đám đông lên tiếng trước:

"Nước Tây không có quy củ gì khắt khe, cũng không quan tâm hỏi đến quá khứ hay xuất thân. Hai người cứ đi thẳng về bên phải chừng khắc sẽ thấy cổng chào, bước qua cổng chào sẽ thấy trạm đăng ký nhập hộ tịch. Sau khi khai báo nhập hộ tịch xong, hai cha con sẽ là công dân của nước Tây, và được quyền khai hoang đất để sinh sống.

Nếu hai cha con không muốn khai hoang đất, thì có thể tìm những ai có nhu cầu bán mua lại. Hai cha con đem vật phẩm hai người đang có để đem đi đấu giá, đổi thành hạ thế là có thể trao đổi, buôn bán với người dân nơi đây."

Chờ ông cụ vừa dứt lời, người đàn ông trung niên đầu quần khăn rằn ri vội vàng, hấp tấp lên tiếng:

"Tôi gọi là Hai Tánh, là tiểu thương người nước Đông, đến đây để trao đổi vật phẩm với nước Tây, hai người có gì mới lạ mang trên người đều có thể trao đổi hoặc bán lại cho tôi. Tôi cam đoan sẽ cho hai cha con giá hậu hĩnh nhất."

Vừa nói hai tay vừa xoa xoa vào nhau, đôi mắt hấp háy, nhìn hai cha con họ thiếu điều muốn chảy cả nước miếng, bộ dáng như mèo đói tự nhiên thấy có miếng cá thật ngon để trước mặt.

Mọi người xung quanh nghe xong liền thay đổi sắc mặt, mọi người đều trừng mắt nhìn người tên Hai Tánh thiếu điều như nói rõ: Chú mày muốn ăn đòn.

Ông cụ về mặt âm trầm quay qua nói với người tự xưng là Hai Tánh:

"Cậu Hai Tánh đây nói vậy là có ý gì? Các nước đều có quy định chung thống nhất, người lạ được Thần biển dẫn đến nước nào thì sẽ là công dân của nước đó, trừ phi họ không đồng ý. Nếu họ có vật phẩm sẽ được tổ chức đấu giá công khai. Nước chúng tôi không có tiền mua vật phẩm của họ? Hay là không có thành ý giúp đỡ họ an cư? Mà phải cần đến Cậu Hai Tánh đây có ý đục nước béo cò."

"Haiza! Đừng hiểu lầm, đừng hiểu lầm. Chúng tôi đến đây thiện chí là trao đổi vật phẩm kiếm thêm chút ít, thuận mua vừa bán, các nước thông thương có thấy luật cấm đoán gì đâu." Hai Tánh liên tục phân bua.

Mọi người nghe xong càng tức khí hơn, ồn ào lên tiếng:

Người trẻ: "Cái gì gọi là thuận mua vừa bán, nói trắng ra là nước Đông ý thể hiếp người, muốn đoạt lợi ích với nước Tây."

Người trung niên: "Cậu còn đang đứng ở nước Tây đó, ta nhò vào."

Người nữ: "Hôm nay đừng đổi hàng của cậu ta."

Người nam: "Đuổi cậu ta về nước Đông đi."

Mọi người: "Đi đi, đi đi."

Người già: "Từ lúc hai ông cháu A Mã được Thần biển đưa đến nơi đây, cách nay cũng hơn hai mươi năm rồi mới lại có thêm hai người đến đây. Nghĩ cũng đừng nghĩ hừ!"

Người không già, không trẻ: "Thằng cha Hai Tánh này đúng là hám lợi mà, sau này gia đình tôi sẽ không làm ăn buôn bán gì với ông nữa."

Ông nội A Mã từ nãy đến giờ đều im lặng đột ngột lớn tiếng: "Mọi người bình tĩnh, mọi người bình tĩnh nào." nói đoạn quay qua nói với hai cha con Ngọc Mai:

"Hai người nếu có vật gì cần trao đổi thì nên đăng ký ở trạm, để trạm tổ chức làm cuộc bán đấu giá công khai, sẽ không thiệt cho hai cha con. Nếu quyết định là công dân nước Tây thì nên ủng hộ vật chất cho nước Tây."

Mọi người lại ồn ào: "Đúng vậy, đúng vậy!"

Người đàn ông tự xưng là Hai Tánh cảm thấy thất sách, hối hận xanh mặt. Chỉ vì cái lợi trước mắt mà gây thù chuốc oán với ngư dân hải cảng nơi này. Xem như việc làm ăn buôn bán lần này công cốc.

Hai Tánh canh lúc mọi người không ai để ý đến mình, từ từ xoay người lại không nói tiếng nào quay lại thuyền, giục mọi người trên thuyền kéo buồm lên tiếp tục hành trình trao đổi buôn bán với các nước khác.

Ông Ba nhìn tình hình căng thẳng trước mắt cũng cảm thấy lú lẫm, mọi việc xảy ra quá nhanh. Nguồn cơn rắc rối xuất phát từ hai cha con ông khiến hòa khí của mọi người có xu hướng nổi loạn. Nhưng ông Ba tuyệt nhiên không có cơ hội để mở miệng nói tiếng nào, ông cảm thấy thật cạn lời với mọi người nơi này.

Đang định bước lên mở miệng khuyên mọi người nên hòa khí thì cảm giác tay mình bị nắm lấy, tưởng con gái có gì muốn nói nghiêng tai lắng nghe, nhưng chỉ nghe Ngọc Mai cứ lầm nhảm:

"Mới lại có thêm ư? Người như chúng ta, không lẽ..."

Có ý gì chứ, đang lúc dầu sôi lửa bỏng mà con bé này lại nói chứng gì đây. Ông nhéo nhẹ tay con gái một cái cho nó tỉnh hồn lại. Cứ đứng mãi đây cũng không tốt lắm, để tránh phiền phức ông quyết định nhanh chóng bỏ chạy lấy người.

Ông bước lên thêm vài bước, cúi người chào mọi người, rồi cất giọng nói lớn:

"Cám ơn mọi người, cám ơn mọi người rất nhiều, hai cha con chúng tôi lỡ bước trời dạc đến đây còn lạ nước lạ cái. Thật rất cám ơn sự nhiệt tình giúp đỡ của mọi người. Chúng tôi sẽ làm đúng như mọi người chỉ bảo, rất hân hạnh cho hai cha con chúng tôi hôm nay được gặp mọi người."

Để không lỡ mất thời gian của mọi người thêm nữa, hai cha con chúng tôi sẽ đi đến trạm đăng ký nhập hộ tịch trước. Một lần nữa rất cám ơn mọi người, có duyên hẹn gặp lại."

Nói xong ông Ba vội vội, vàng vàng cuối đầu chào thêm cái nữa, kéo tay con gái bỏ đi như chạy, không cho mọi người có cơ hội nói thêm tiếng nào.

Mọi người từ từ giãn ra ai về việc nấy, tiếp tục làm tiếp như chưa hề phát sinh chuyện gì. Chỉ khác là tay thì làm, nhưng miệng thì vẫn buồn dưng lê đủ chuyện từ Hai Tánh đến hai cha con ông Ba. Câu chuyện này được nhai đi nhai lại không hề cũ suốt cả một thời gian dài ở vùng hải cảng này.

Ngọc Mai bị kéo có chút loạng choạng, ba hồn bảy vía của cô bây giờ còn đang thích nghi vì mới vừa quay lại do được ông Ba kéo. Cô cảm rờm

"Baba à! Từ từ thôi, Baba đang kéo tay đau của con đó."

Ông Ba nghe vậy liền buông ngay tay Ngọc Mai ra, bước chậm lại cầu nhàu:

"Con đó, ngay lúc quan trọng mà cứ đứng ngẩn ngơ, không để ý gì tới xung quanh hết, con làm nhảm cái gì vậy?"

Ngọc Mai cười hì hì làm lành, cô ôm lấy cánh tay ông Ba rồi nói:

"Con nói Baba nghe, thật ra con đang rối rắm vấn đề mà cái cậu A Mã đó nói. Vì sao nơi này rất chào đón những người như hai cha con chúng ta? Vì sao họ nhìn đồ chúng ta mặc mà không có tí ngạc nhiên nào? Đã vậy còn giành giật đồ của chúng ta dù họ chưa biết chúng ta có thứ gì."

Họ không nói dối tiền, mà dối cái gì hạ hạ. Còn nữa nha, chắc chắn là chúng ta không trôi dạt tới nước khác rồi, vì người dân nơi này nói tiếng Việt, ở đây họ gọi người nắm quyền cao nhất là Vương, tín ngưỡng là Thần biển.

Mọi đồ vật họ đang dùng nhìn còn rất thô sơ, thời gian họ gọi là khắc chứ không gọi là phút. Con nghĩ không chừng chúng ta quay về quá khứ hay trôi dạt đến thời không khác cũng nên."

Ông Ba suy nghĩ hồi lâu rồi đi đến kết luận: "Cứ đi đến trạm đăng ký trước cái đã, rồi tìm hiểu sau cũng chưa muộn."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ngàn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Mù chữ

Đi ra hết đường cát biển, có bậc tam cấp dẫn lên cổng chào. Cổng được xây dựng chủ yếu bằng gỗ kết hợp với gạch, đá. Chỉ một lối đi duy nhất, có hai cột đá trụ biểu ở hai bên to cỡ hai người ôm, mỗi cột đều được chạm khắc hình rồng như đang từ dưới chân cột lượn vút bay lên trời.

Cổng thiết kế hình chữ nhật, kết cấu hệ đầu-củng*, mái lợp ngói âm dương. Nóc mái được đắp hai hình rồng đối xứng, đang há rộng miệng trước ngọc quý. Tổng thể qui mô của cổng chào khi nhìn rất khí thế và hoành tráng.

Nhưng điều làm Ngọc Mai đáng lòng nhất bây giờ chính là chữ được ghi trên cổng chào. Chỉ biết nhìn và nhìn thôi chứ không biết chữ gì với chữ gì.

Cái quý gì đây, mọi người nói tiếng Việt nhưng viết chữ thể loại gì thế này? Sống hai mươi năm trên đời đều được công nhận là thành phần trí thức, trôi dạt đến nơi này lại hóa mù chữ.

Đúng vậy! Là mù chữ, với kiến thức ngôn ngữ có hạn về Anh văn và Pháp văn, đủ đối phó với ngành được cô đang theo học. Thì thật xin lỗi với thể loại chữ trên cổng chào kia mà tuyên bố chắc nịch là cô không biết.

Ngọc Mai nghĩ nghĩ hồi lâu cảm thấy không đúng, cho dù là trôi dạt đến nước Tây không thuộc nước Việt Nam của thế kỷ 21, ở đây không viết ngôn ngữ nước Việt Nam thì nói tiếng Việt làm gì?

Nhưng quái ở chỗ ông Hai Tánh là người nước Đông, cũng nói tiếng Việt Nam, văn phong nói cũng không khác người Việt hiện đại là mấy. Vậy giả thuyết xuyên về quá khứ của nước Việt Nam là không có khả năng.

Vì chữ viết thời tổ tiên của Việt Nam trải qua rất nhiều thăng trầm và sóng gió.

Từ thời vua Hùng Vương dùng chữ viết Khoa Đầu ngày nay chúng ta gọi là chữ Việt cổ. Vào thời hai Bà Trưng bị Đông Hán đô hộ, người Việt Nam dùng chữ Nho hay còn gọi là chữ Hán.

Đến năm 938 Ngô Quyền đánh thắng quân Nam Hán, người Việt giành quyền tự chủ thoát khỏi nghìn năm Bắc thuộc, mượn dạng chữ Hán người Việt sáng tạo ra chữ Nôm* hay còn gọi là Quốc âm. Đến đầu thế kỷ 17, chữ quốc ngữ chính thức được ra đời cho đến ngày nay.

Chữ nước Tây nơi này cũng dùng ký tự Latinh, nhưng tuyệt nhiên không giống chữ Việt Nam từ xa xưa cho đến nay. Chỉ còn khả năng còn lại, là hai cha con bị xuyên đến thời không của thế giới khác hay một thế giới song song, giống như trong các thể loại phim giả tưởng cô thường hay xem.

Nhưng thế giới này có liên quan gì đến tổ tiên Việt Nam hay không? Qua bao thời kỳ sáng tạo và vay mượn chữ viết, biết đâu có một nhóm người Lạc

Việt nào đó tìm đến nơi này sinh sống, rồi tự sáng tác ra một loại chữ viết khác. Giả thuyết này có vẻ thuyết phục, nhưng lại vướng ở chỗ tiếng nói.

Cũng giống như chữ viết, tiếng nói của người Việt Nam cũng trải qua thăng trầm không kém. Có khác chăng là tiếng nói thì không dễ bị tiêu diệt, thiếu hụt, hư hao hay mất mát. Tiếng nói cũng trôi theo dòng chảy lịch sử, và cùng chung hoạn nạn với số phận nổi chìm của dân tộc.

Vì cái gốc rễ tiếng nói người Việt Nam do các nhà nghiên cứu ngôn ngữ học nổi tiếng khắp thế giới cho rằng người Việt Nam có chung họ hàng với hai loại ngôn ngữ nguyên thủy, là ngữ hệ Thái và ngôn ngữ Nam Á.

Cho nên dù có trải qua hơn ngàn năm bị đô hộ, ngôn ngữ Việt Nam chẳng những không bị tiêu diệt, trái lại còn phong phú thêm. Đến thời vua Quang Trung, tiếng nói dân tộc Việt mới được xem là ngôn ngữ chính thức, nhưng lại một lần nữa lặn dần vào thời Pháp thuộc. Mãi đến năm 1945 tiếng mẹ đẻ mới là ngôn ngữ chính thức của dân tộc Việt Nam.

Tiếng nói của người Việt Nam chạy theo dòng thời gian của lịch sử không theo quy ước chung nào. Tùy phong thổ, vùng miền, địa phương mỗi nơi nói mỗi khác.

Vì vậy, một đứa bé nào nếu có điều kiện cấp sách đến trường khi đủ tuổi đi học, đều sẽ trải qua môn chính tả được xem là môn khắc nghiệt thời trẻ trâu của mọi trẻ em Việt Nam.

Mọi người có thể tưởng tượng, nếu như dân rặt ba miền của Việt Nam cùng nhau đứng một chỗ nói chuyện, thì thể nào một hồi cũng sẽ là “ông nói gà bà nói vịt” cho mà xem. Dù nghĩa không thay đổi nhưng nghe sẽ rất lạ tai.

Quay lại vấn đề tiếng nói của dân nước Tây nơi này, họ dùng ngôn ngữ hoàn toàn là tiếng mẹ đẻ Việt Nam, thậm chí giọng nói rất giống người miền Nam, cách nói chuyện y như người hiện đại, mặc dù giờ giấc vẫn dùng từ khác để tính cũng không nói lên được là họ có dây mơ rễ má gì với tổ tiên Việt Nam.

Vậy tiếng nói của họ vì sao lại dùng ngôn ngữ Việt Nam thời hiện đại? Nếu giả thuyết cũng có người như hai cha con cô trôi dạt đến nơi này, vậy thì cũng gặp vấn đề là áo bà ba và chữ viết.

Vì chiếc áo bà ba* của người Việt Nam xuất hiện vào khoảng cuối thế kỷ 19. Thời kỳ này người dân Việt Nam còn đang đau đầu với tiếng mẹ đẻ và chữ quốc ngữ, vua Thành Thái còn đang nỗ lực đưa chữ quốc ngữ tìm được chỗ đứng thời Pháp thuộc.

Vậy chắc một điều là bộ đồ bà ba người Tây nơi này mặc cũng không liên quan gì đến Việt Nam, và lại theo Baba từng nói áo bà ba nơi này cũng không giống với áo bà ba của người dân Nam Bộ.

Càng phân tích càng thấy rối, rối quá thì thôi không nghĩ nữa, vì có nghĩ cũng không có kết quả.

Ngọc Mai quay qua nhìn Baba từ nãy đến giờ cũng đứng bất động kể bên, khẽ khàng lên tiếng, sợ nói lớn khiến tâm hồn yếu đuối mỏng manh mong manh của ông sẽ vỡ vụn mất:

"Baba à, chúng ta mù chữ rồi!"

Ông Ba nhìn hàng chữ cũng không thấy sốc lắm, ngược lại ông cảm thấy rất lạ quan. Dự định của ông là ổn định để ít gây chú ý trước, sau đó nhờ người hỏi thăm rồi kiếm cách về nhà.

Mạng sống này ông vừa mới giành giật với ông trời, không lý nào mới thấy chút khó khăn đã chùn bước. Ông Ba nhún nhún vai, về mặt bắt cần đòi lên tiếng:

"Không biết chữ thì không biết chữ, sợ gì chứ. Cứ đi vào cái đã, chưa gì mất tinh thần là không tốt."

Ngọc Mai nhướn mắt mỉm cười thích thú. Thật không bắt ngờ nha! Tính cách của Baba chưa bao giờ làm cô thất vọng mà.

Không thèm nhìn hàng chữ nữa, ông Ba ngồi bệt luôn xuống đất, kéo khóa balo lấy đôi giày và cái nón yêu dấu ra, ông Ba nhìn nón rồi liếc Ngọc Mai không biết nghĩ gì lại đẹp trở vô balo. Thấy Ngọc Mai đang nhìn mình, ông chỉ chỉ vào chân của cô:

"Chúng ta bây giờ thuộc thành phần được hoan nghênh, nếu có khác biệt cũng bình thường, tội gì làm khổ bản thân nha."

Đi qua cổng chào, phía trước là con đường lát đá rộng rãi trải dài thẳng tắp, bốn làn xe hơi bốn chỗ đều có thể chạy qua lại dễ dàng. Nhìn bên trái và bên phải hai bên đường đều có mặt bằng kiến trúc hai tầng kéo dài cả đoạn đường thành nhiều gian nhà liên tục san sát nhau.

Tòa nhà đầu tiên cả hai bên đường là tòa kiến trúc xây cao hơn các dãy nhà còn lại, tạo điểm nhấn giống hai cái đầu rồng to lớn, phần đầu sát biển phần thân là các dãy nhà kéo dài san sát dọc suốt hai bên đường, nhìn bằng mắt thường vẫn chưa thấy đuôi rồng kết thúc chỗ nào.

Hai tòa nhà đầu tiên ở hai bên đường đều được xây trên thềm, xung quanh dựng hành lang nối liền nhiều gian liền kề, kết hợp hài hòa giữa các chất liệu gỗ, gạch, ngói và có cả đá làm chân cột, nền nhà lát gạch vuông.

Mỗi tòa nhà đều có hai mặt tiền. Một mặt đối diện biển, một mặt hướng mặt tiền đường, mỗi mặt tiền có một bảng gỗ gắn trước cửa nhà, khắc chữ nhìn nội dung đều khác nhau. Hai cha con cô nhìn thấy nội dung chữ cũng không hiểu gì. Các cửa đều mở rộng, trước mỗi cửa đều có để hai bức tượng đá kỳ lân uy mãnh.

Hiện tại trên đường vô cùng vắng vẻ, không thấy một bóng người nào. Sau khi ngắm nghía đủ hai cha con không biết bên nào là trạm đăng ký, cứ theo bản năng bên nào gần nhất bước vào bên đó hỏi thăm.

* Hệ đầu-củng: Các khối gỗ (đầu) và các tay xà ngang (củng) được cắt gọt sao cho khi chồng lên nhau chúng sẽ đan cài vào nhau để tạo thành một khối thống nhất. Nguồn tham khảo: Wikipedia.org

* Chữ Nôm: Ý của tên gọi chữ Nôm là đây là thứ chữ dùng để ghi chép tiếng nói của người phương Nam (tức người Việt, xưa kia người Việt tự xem mình là người phương Nam, còn người Trung Quốc là người phương Bắc). Nguồn tham khảo: Chinese.com.vn

* Áo bà ba: trong những thế kỷ trước, áo bà ba đã xuất hiện tại Việt Nam. Thông qua việc buôn bán, người Việt Nam có thể đã giao lưu văn hóa với người Peranakan, cách tân kiểu áo của họ để có được "áo bà ba". Nguồn vi. Wikipedia.org/

Nguồn tham khảo chữ viết, tiếng nói Việt Nam qua các thời kỳ:

vi. Wikipedia.org/

<http://quanlygiaoduc.dnpu.edu.vn/van-lang-thoi-hung-vuong-da-tung-co-chu...>

<https://vnexpress.net/chu-quoc-ngu-ra-doi-tu-khi-nao-3677922-p2.html>

<http://www.vns.edu.vn/index.php/vi/nghien-cuu/viet-ngu-hoc/1682-quoc-ngu...>

<https://www.facebook.com/son.tran9085>

<https://nghiencuulichsu.com/2018/03/11/tieng-noi-va-chu-viet-cua-nguoi-v...>

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ngàn Năm* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Đăng ký hộ tịch

Vừa bước qua cổng chính dãy nhà bên trái, trước mắt là gian nhà gỗ lợp ngói hai tầng. Cửa gian nhà chính đang rộng mở, bên trong thấy có một người mặc áo lụa kiểu bà ba màu trắng ngồi trước bàn gỗ lớn, đang cầm cuối ghi chép gì đó.

Hai bố con tiến vào, ông Ba lên tiếng hỏi thăm: "Làm ơn cho tôi hỏi..." Biết bao nhiêu điều muốn hỏi nhưng vừa thấy anh ta ngược mắt, lời muốn nói của ông Ba đều mắc nghẹn.

Người ngồi sau bàn nhìn tầm ngoài ba mươi, khuôn mặt chữ điền, nước da trắng không thua gì Ngọc Mai. Từ khi hai cha con bước vào cổng chính, đã được anh ta nhìn chăm chăm.

Mở rộng sổ nhật ký làm việc hôm nay, anh viết vội vài chữ thật to. Vừa viết xong, đôi mắt anh ta lóe lóe phát sáng, nồng nhiệt nhìn chăm chăm cả hai cha con không chớp mắt.

Cũng không đợi hai người nói gì thêm, anh đứng bật dậy, mặt thoáng chốc đỏ phừng phừng, kích động đến giờ tay cũng thấy luống cuống. Anh chỉ chỉ mấy chiếc ghế để phía trước bàn, bắt đầu mừng rỡ tuôn tràn nói như điên:

"Mời ngồi, mời ngồi, hai người đến đăng ký hộ tịch à, dữ hôn! Từ lúc tôi đến đây tiếp nhận vị trí này đến nay, chưa hề tiếp đón được ai, tôi sắp chán đến muốn từ chức luôn này, cuối cùng cũng có người rồi. Sao còn đứng đó, đến ngồi, ngồi xuống đây nào."

Vừa nói anh vừa chỉ chiếc ghế dài bằng gỗ trước mặt, dọn cuốn sổ để qua một bên rồi nói tiếp:

"Tôi tên Bá An, đang phụ trách ở đây."

Giới thiệu tên xong, Bá An đứng dậy lẳng xăng chạy qua chạy lại bưng trà gọt nước, âm thanh ấm trà va chạm nghe lóc cóc, mời trà xong lại nói tiếp:

"Uống cho khỏe nào, trà đồi chè Tây Bắc nổi tiếng nhất nước Tây, hai người cứ tự nhiên không cần ngại, hai người chắc cũng đói bụng đi, chờ tôi chút."

Anh lại đứng bật dậy lần nữa, đi đến tủ gỗ trong góc phòng, mở tủ lấy chừng ba, bốn hộp gỗ chồng chồng lên đem đến như hiến vật quý.

Hai cha con nhìn thấy sự nhiệt tình của anh chàng Bá An cũng cảm thấy ngại, nhưng ngại nhất có lẽ là ông Ba. Bị bệnh nghề nghiệp ám ảnh, nên ông Ba thật ngại ngùng với vẻ mặt đỏ phừng phừng của anh chàng này, không biết có tiền sử bị bệnh tăng huyết áp không?

Anh ta sẽ không xảy ra chuyện gì chứ? Hai cha con mới vừa đến không thể xui xẻo đến vậy đi.

Ông Ba thật nóng lòng muốn giới thiệu chức danh, rồi ra lệnh cho anh ta ngồi xuống, đưa tay để ông bắt mạch ngay và luôn. Nhưng nhìn dáng đi khỏe như vâm đó của anh ta ông Ba từ bỏ ý định.

Ông Ba ngồi nhìn anh ta lảng xảng, muốn gọi chút chuyện hỏi thăm thêm gì đó nhưng tuyệt nhiên không có cơ hội mở miệng, anh ta lại lên tiếng tiếp:

"Đây là các món ăn vặt khá hiếm tôi để dành mãi không dám ăn đó, hai người cứ ăn thoải mái."

Vừa nói vừa thoăn thoắt mở tất cả các nắp hộp vừa giới thiệu:

"Đây là cơm, đây là kẹo thảo hoa, còn đây..." Anh đưa tay kéo hộp ngoài rìa bàn đẩy vào: "Đây là nếp đường, còn đây là bánh áp nôi. Hai người thử xem"

Lần này thì Bá An im lặng thật, chỉ ngược cặp mắt sáng rực như có muôn vàn mong mỏi: Các món ăn vặt này khó kiếm lắm đó. Ăn xong hãy khen tôi đi, khen tôi đi nhé, khen thật nhiều vào nhé...

Ông Ba đưa tay lên xoa xoa cái đầu trọc lóc, ngoài miệng thì cười giả lả: "Ngại quá, ngại quá!"

Nhưng lại thăm liếc liếc trong bụng: Mời ăn mà anh bảo anh không dám ăn, đồ để dành thì ai mà dám ăn hử hử?

Hai cha con mỗi người lấy đôi đũa trên nắp hộp, gắp mỗi thứ một tí ăn lấy vị, cũng không dám gắp quá nhiều. Đây đều là đồ quý hiếm đó.

Sau khi thử hết một vòng hai cha con lại len lén nhìn nhau, đại ý ánh mắt đó đều nói: Thật không dám khen tặng.

Ngọc Mai thấy nguyên liệu đều là nếp hay gạo, ngào thêm đường bên ngoài đơn giản, hoặc trộn lẫn đường bên trong, chỉ khác mỗi hình thức. Tên nghe kêu nhưng nếm thử cũng bình thường, mấy món này dùng từ quý hiếm thì thật hơi quá.

Thấy hai người chỉ ăn có một tí, Bá An lại nhiệt tình mời ăn thêm. Ông Ba đành lên tiếng:

"Cám ơn sự hiếu khách của anh, cha con tôi ăn đủ rồi, cám ơn anh thật nhiều. Các món này đều rất ngon, đây là lần đầu chúng tôi được nếm thử."

Ông Ba lén bỏ sung trong lòng: Đừng kêu chúng tôi ăn nữa mà, làm ơn đi. Ông Ba làm bộ làm tịch đằng hắng hai tiếng rồi nói tiếp:

"Chúng tôi có thể đăng ký nhập hộ tịch được chưa?"

Bá An cười cười, cất giọng vui vẻ: "Không gấp, không gấp, chúng ta có thể tạm sự xong rồi đăng ký cũng không muộn."

Hai cha con lại len lén liếc nhau thêm lần nữa ngụ ý: Hẳn có bệnh? Chắc luôn!

Bá An đứng dậy dọn lại các hộp bánh đem cất vào chỗ cũ, quay lại vừa ngồi xuống thì thấy cuốn sổ anh vừa đẹp lúc nãy đã được để sẵn trước mặt. Anh mỉm cười, chắc hai cha con đang sốt ruột muốn nhập hộ tịch làm công dân nước Tây lắm đây.

Bá An cứ hồn nhiên, vô tư không hề nghĩ xấu cho hai cha con ông Ba, chỉ nghĩ là họ giúp anh lấy chỉ vì sốt ruột. Cũng không muốn chậm trễ họ anh lật sổ ra, vừa nắn nót viết vừa cười tùm tùm. Nếu Bá An chịu khó ngược lên nhìn hai cha con thì sẽ thấy rõ mặt họ đang viết: Anh quá lè mà lè mè.

Hai cha con nhìn chằm chằm cuốn sổ Bá An đang viết, gọi sổ cho sang chứ thật ra chỉ là mấy tờ giấy màu ngà ngà, được cắt thành hình chữ nhật, xếp ngay ngắn từng trang chồng lên nhau, và được may lại rìa trên cùng bằng một hàng chỉ thô cũng màu ngà ngà.

Cây viết kiểu tự chế, làm từ than gỗ dài cỡ chiếc đũa, được mài nhẵn mịn. Phía đế tay cầm viết được miếng vải bao quanh, có thể miếng vải này được dán hồ gì đó cho dính. Nhìn cây viết tự chế này hai cha con lại vụng trộm nhìn nhau.

Hai cha con nhìn Bá An viết chưa gì đã được bốn trang giấy, cứ nắn nót đúng vài nét chữ rồi lại lật lên, hí hoáy đến trang thứ tám mới dừng lại hỏi:

"Hai người muốn giữ tên cũ hay lấy tên mới, nếu tên mới tôi sẽ giới thiệu cho vài tên."

"A! Không cần, lấy tên cũ đi, tên tôi là Nguyễn Văn Ba, con gái tôi là Nguyễn Ngọc Mai."

Bá An nghe xong lại hí hoáy đến trang thứ năm, hai cha con vẫn còn thấy anh ta lật giấy lên viết tiếp, chỉ là họ tên thôi mà dài dòng quá vậy. Chữ này viết tốn giấy quá!

Bá An viết đến trang thứ tám lại cất tiếng hỏi thêm lần nữa:

"Bao nhiêu tuổi?"

"Tôi năm mươi, còn con gái hai mươi."

Ông Ba nói xong lần này không thấy Bá An viết gì nữa, đợi hồi lâu vẫn không thấy cây than gỗ nhúc nhích ông Ba đành ngược mắt lên nhìn. Không ngược nhìn còn đỡ, ngược nhìn rồi ông Ba đâm ra hoang mang với biểu cảm đang có của anh ta.

Ông Ba không biết làm sao khi anh ta cứ nhìn mãi nhìn mãi mà không lên tiếng hay cử động gì. Ông Ba đành nhìn qua Ngọc Mai tìm an ủi. Ngọc Mai nhưong nhưong mảy, lấy bàn tay sờ nhẹ lên cổ của mình.

Ông Ba hiểu ý, nắm bàn tay lại đưa lên miệng đằng hắng hai tiếng. Vì muốn chắc ăn anh ta sẽ để ý, ông Ba đằng hắng thêm một tiếng nữa.

Từ lúc Bá An nghe ông Ba báo số tuổi xong thì nhìn ông Ba lom lom như quai vạt. Nghe ông Ba đằng hắng xong, anh ta chặc chặc hai tiếng. Hai cha con lại lên lên nhìn nhau.

Ông Ba lên tiếng hỏi thẳng: "Tuổi tôi và con gái có gì không đúng sao?"

Anh ta chặc chặc lần nữa, đôi luôn cách xưng hô:

"Tôi năm nay đã năm mươi tuổi, anh bằng tuổi tôi sao mà nhìn anh già thế?" Nói xong Bá An tỉnh bơ cuối xuống ghi tiếp.

Ông Ba nghe xong thiếu điều muốn nổi xung thiên, giận tím cả người. Còn Ngọc Mai cố gắng nhịn cười muốn đau cả ruột.

Không đợi ông Ba giận xong, Bá An tiếp tục nói: "Tuổi thọ trung bình của nước Tây từ 150 đến 200 tuổi. Tuy không bằng ba nước còn lại nhưng xê xích cũng không bao nhiêu, kỷ lục thọ nhất của nước Nam là 310 tuổi đấy."

Gi cơ? Hai cha con ngơ ngác tròn mắt cùng quay qua nhìn nhau.

Nhìn vẻ mặt của hai cha con, Bá An lại như thấy được tri kỷ, hưng phấn nói liến thoắng:

"Từ lâu tôi nghe nói người được Thần biển đưa đến có tuổi thọ trung bình chỉ khoảng bảy mươi nhiều nhất là hơn một trăm lẻ mấy tuổi. Lúc hai ông cháu A Mã được Thần biển đưa tới tôi còn đang công tác ở nước Bắc, bỏ lỡ thời khắc quan trọng được nhìn thấy diện mạo ban đầu của hai ông cháu họ. Nhưng không sao, giờ tôi đã được mục sở thị nhìn thấy anh Ba đây cũng đủ thỏa mãn rồi."

Nói xong Bá An cười híp cả mắt.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ngàn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Ngọc thể

Chương 9: Ngọc thể

Để cứu vớt hai đôi mắt không trọn đến nỗi rớt ra ngoài. Bá An dứt tay vào túi áo lấy ra một túi vải, mở túi lựa qua lựa lại lấy ra được ba viên tròn tròn từ nhỏ đến lớn cỡ viên bi chỉ cho hai cha con:

"Vật để gia tăng tuổi thọ và trao đổi mua bán các nước nơi này là ngọc thể, chính là thứ này: Viên nhỏ nhất như màu đất là hạ thể, viên nhỉnh hơn chút màu cam này là trung thể, còn viên màu vàng này là thượng thể. Còn có đại thể, hoàng thể và thánh thể, càng về sao viên càng to màu càng sáng và càng trong.

Viên thánh thể và hoàng thể tôi chưa thấy bao giờ. Nghe nói viên thánh thể trong suốt không màu, trong bốn nước chỉ có nước Nam có đúng một viên. Viên hoàng thể thì nước Tây chỉ có được hai viên, nó màu trắng. Còn viên đại thể thì cả gia đình tôi mỗi năm cũng chỉ có một hoặc hai viên không có hơn, chúng có màu ngà.

Những viên ngọc thể này tồn tại từ các con ngọc sâu dưới đáy biển, được các ngư dân với tài nghệ bơi lội giỏi nhất mạo hiểm đi thuyền lặn xuống bắt. Chúng sống càng lâu năm thì ngọc thể càng quý, đa số tìm được nhiều nhất là ngọc hạ thể.

Khi bắt được chúng họ sẽ lấy dao mỏng nạo phần vỏ cứng ra lấy ngọc thể, còn phần thịt ngọc sẽ chế biến các món ăn tăng cường mạnh khỏe rất tốt cho cơ thể. Nếu muốn tăng tuổi thọ thì phải dùng cả con có thịt lẫn ngọc thể. Cách dùng thì chỉ cần hấp mềm là ăn được rồi.

Dùng ngọc thể theo cấp số tuổi sẽ được tăng tuổi thọ, nhưng ngọc thể này có hạn chế số tuổi, nếu là hạ thể thì chỉ dùng để trao đổi mua bán vật chất, không có tác dụng gì cho tuổi thọ.

Trung thể thì hai mươi tuổi trở lên có thể dùng, thượng thể thì năm mươi tuổi trở lên. Hai loại ngọc thể này tuy là không cần thiết với tuổi thọ, nhưng nó quan trọng ở chỗ khi dùng viên trung thể đầu tiên, có thể thay đổi hoàn toàn thể trạng sức khỏe, khiến con người tráng kiện, loại bỏ từ từ các mầm mống của các loại bệnh trong cơ thể theo thời gian.

Cải tạo lại cơ thể mới có thể tiếp nhận được tuổi thọ của các ngọc thể khác sau này. Điều quan trọng nhất của viên trung thể đầu tiên này, tùy theo thể trạng cơ địa của mỗi người mà sẽ quyết định giữ lại được bao nhiêu phần trăm tuổi trẻ của người dùng nó.

Đó là lý do vì sao tôi đã năm mươi tuổi nhưng nhìn còn trẻ hơn anh Ba đây.

Còn viên thượng thể thì nên dùng bắt đầu từ năm mươi tuổi trở lên. Lúc này là thời kỳ tốt nhất của cơ thể, viên thượng thể này làm chậm lại quá trình lão hóa, cũng tùy theo cơ địa mỗi người, mà viên thượng thể này có thể duy trì hình dáng và sức khỏe tốt nhất con người đang có đến ngoài trăm tuổi.

Đa số nếu lập gia đình vào thời gian này, đây là thời điểm tốt nhất để sinh con, nơi đây khá hiếm muộn nên con cái rất quan trọng.

Và điều đặc biệt của viên thượng thể này, là nếu có người vượt tuổi để dùng viên trung thể, thì viên này là cơ hội cuối cùng để cải tạo và làm chậm lại quá trình lão hóa, cũng như nâng cấp cơ thể giống như viên trung thể, để có thể tiếp nhận được tuổi thọ của các ngọc thể khác sau này.

Còn đại thể thì một trăm tuổi trở lên mới có thể dùng. Lúc này thì tuổi trẻ và sức khỏe của cơ thể đã bão hòa, quá trình lão hóa sẽ bắt đầu xuất hiện. Dùng ngọc thể cấp cao bao nhiêu thì cơ thể sẽ đạt được tuổi thọ bấy nhiêu.

Phải dùng ngọc thể đúng số tuổi quy định mới có tác dụng, nếu người trên năm mươi tuổi mà dùng ngọc thể cấp hai mươi tuổi thì không lợi lộc gì cả, để làm vật trao đổi buôn bán có ý nghĩa hơn.

Nếu đến tuổi mà không có ngọc thể cấp cao hơn để dùng, thì cũng không ảnh hưởng gì cho cơ thể, mọi người có thể dùng ngọc thể ngang tuổi để duy trì sức khỏe, khi nào có được thì dùng để bổ sung tuổi thọ.”

Sau khi nghe xong buổi thuyết trình tràn giang đại hải về ngọc thể, hai cha con có thể tự tóm gọn lại: Tất cả các ngọc thể đều có thể làm ngân lượng. Muốn dùng ngọc thể phải dùng đúng số tuổi trở lên, muốn có tuổi thọ thì dùng, không muốn dùng hay không có để dùng cũng không sao, hết.

Ông Ba âm thầm đưa mắt liếc qua liếc lại ở trong bụng: Có bấy nhiêu mà sao chú mày nói chi mà lắm thế không khát nước à?

Những ngọc thể này ở sâu dưới đáy biển, nơi này dụng cụ phục vụ đời sống còn khá lạc hậu và thô sơ, vậy họ có các thiết bị lặn để hỗ trợ xuống biển không? Họ có bị bệnh giảm áp* không?

Ngọc Mai cứ lần lần với vấn đề tìm hiểu xem nơi này có tiếp cận với sự tiến bộ của thế kỷ 21 không? Vừa thấy Bá An dùng lời, cô vội lên tiếng hỏi ra thắc mắc của bản thân mãi mà chưa có dịp để xen lời:

“Chú có thể nói cho hai cha con chúng tôi biết thêm, là những người bơi lội giỏi nhất đó họ làm cách gì để có thể lặn xuống đáy biển? Họ duy trì hơi thở bằng cách nào, và nín thở trong khoảng thời gian bao lâu? Tôi thật sự rất tò mò.”

Bá An nhướn mày thích thú, từ lúc vào đây đến giờ anh ta mới thấy cô gái này lên tiếng, nhưng lại hỏi đúng vấn đề quan trọng nhất. Cô gái tên Ngọc Mai này nhìn còn trẻ, nhưng cách nhìn nhận vấn đề khá là sâu sắc, thú vị thật!

Việc này được xem là cơ mật của mỗi nước, những người thợ lặn giỏi nhất nước Tây thật ra có không nhiều, chủ yếu là cha truyền con nối. Mỗi một thợ lặn đều sẽ được Vương đài ngộ cấp bậc ngang hàng cấp một của giới trí thức, được cử người bảo hộ kẻ bên thời thời khắc khắc.

Thật ra ai cũng ngầm hiểu là Vương không muốn các nước khác đào đi người tài của mình. Đến cha cậu ta còn không biết được những người này có bí quyết nín thở gì, thì làm sao cậu ta biết đây. Câu hỏi của cô gái này cũng thật làm khó cho anh ta.

Bá An lên tiếng nói thẳng: “Thật ra vấn đề này được xem là cơ mật. Tôi cũng không được biết quá nhiều, có thể nói sơ để cô bé bớt tò mò. Khi xuống biển những người đó sẽ ôm theo một tảng đá dài cỡ cánh tay, cả tảng đá đó và họ đều được cột bằng sợi dây rất dài để có thể hỗ trợ kéo họ lên khi đến thời khắc đã ước định.

Và những người bơi lội giỏi nhất đó làm cách gì để duy trì đến thời khắc được ước định thì tôi không biết. Cũng có thể do dùng ngọc thể như tôi đã nói qua, tùy theo thể trạng cơ địa của mỗi người khi dùng ngọc thể sẽ được cải tạo lại và nâng cấp.”

Ngọc Mai nghe xong thì giật mình, theo như lời Bá An thì đây là cách lặn biển của người cổ đại* trên khắp thế giới. Nếu vậy họ cũng không biết bảng Haldane* là gì? Bảng này xuất hiện khoảng năm 1907, vậy nơi này niên đại trước năm 1907, Ngọc Mai bị đơ hoàn toàn.

*Bệnh giảm áp: Bác sĩ Cunningham, chuyên gia pháp y của Hải quân Hoàng gia Anh viết trong báo cáo: "Thông thường khi ở trên mặt đất, cơ thể con người chịu tác động của áp suất không khí khoảng 1 at-mốt-phe/cm² (viết tắt là atm/cm², tương đương 760mm thủy ngân) nhưng khi xuống nước, cơ thể phải chịu thêm áp suất của nước. Cứ xuống sâu 10m thì áp suất tăng thêm 1atm. Càng xuống sâu, áp suất càng lớn...". Nếu xuống sâu đến 30m, thợ lặn sẽ cảm thấy tức ngực, ù tai, mờ mắt, choáng váng, mất nhận thức nếu không có bình oxy giúp thở và nếu sâu hơn nữa, thợ lặn sẽ hôn mê rồi tử vong.

Vẫn theo bác sĩ Cunningham, khi xuống đến độ sâu hơn 30m, một số loại khí trước đó đã hòa tan trong máu thì bây giờ chúng tách ra, bao gồm cả khí nitơ. Nếu như ở trên mặt đất, lượng nitơ hòa tan trong máu là gần 1 lít thì ở độ sâu 20m, nó là 2 lít. Lúc thợ lặn ngoi lên mặt nước một cách đột ngột, nitơ không kịp đến phổi để theo không khí, hòa tan trở lại với máu nên nó hình thành những bọt khí, càng lúc càng lớn dần, gây tắc mạch máu, chèn ép các tế bào thần kinh, thuyên tắc phổi. Hậu quả là thợ lặn tử vong hoặc liệt. Cunningham gọi đây là "bệnh giảm áp".

*Bảng Haldane: Đầu năm 1907, Hải quân Hoàng gia Anh ban hành một quy chế, gọi là "Bảng Haldane", ấn định các nguyên tắc bắt buộc cho tất cả mọi thợ lặn nếu họ lặn ở độ sâu quá 30m. Quy chế này sau đó nhanh chóng phổ biến trên toàn thế giới và vẫn được áp dụng cho đến ngày nay, cứu sống hàng trăm nghìn thợ lặn mặc dù các thiết bị lặn ngày nay đã hiện đại hơn rất nhiều.

Nguồn: <http://antg.cand.com.vn/Khoa-hoc-Ky-thuat-hinh-su/Bo-do-tho-lan-da-duoc-...>

*Lặn biển của người cổ đại: Người cổ đại họ để mình trần hoặc bôi mỡ để giữ nhiệt, mang theo tấm lưới đựng. Họ ôm theo vật nặng để chìm nhanh và vật nặng đó cũng sẽ được gắn chặt vào con thuyền bằng một sợi dây dài. Họ giảm bớt áp lực lên đôi tai bằng cách đổ dầu vào ống tai hoặc bịt tai với nút cotton tẩm mỡ. Và ngậm một miếng đầy dầu để phun dầu ra khỏi miệng. Họ cũng có thể sử dụng các tấm da động làm túi bơm khí như túi thỏ. Với sự trợ giúp của túi khí, con người có thể lặn sâu ở dưới thêm khoảng vài chục phút. Sau đó họ sẽ được kéo ngược trở lại mặt biển bằng dây thừng. Nguồn: <https://www.dkn.tv/khoa-hoc-cong-nghe/tho-lan-bien-co-dai-va-nhung-cuoc-...>

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ngàn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Tìm hiểu về nước Tây

Sau khi giải thích cho Ngọc Mai xong, Bá An ngừng lại uống lấy uống để mấy chén nước trà thơm giọng, ngược nhìn về mặt đầm chiêu của hai cha con, không muốn họ phân tâm anh lại nói tiếp:

"Muốn có ngọc thể hai người có thể đem các vật phẩm của quê hương khi hai người đến đây, qua đăng ký đấu giá nhà đối diện bên kia. Buổi đấu giá sẽ được diễn ra sau vài ngày chuẩn bị."

Nói đến đây Bá An lại cúi xuống viết thêm cái gì đó, vừa viết vừa nói:

"Chúng ta tiếp tục nào, hai người có sở trường gì đặc biệt có thể đăng ký để lấy chứng nhận xếp hạng. Nếu muốn đăng ký thi tranh tài, tôi sẽ gửi bằng giới thiệu tóm tắt về các công việc, và vị trí xếp hạng của thành phần trí thức nơi này để hai cha con tham khảo."

Hai cha con nên suy nghĩ đến việc đầu quân công hiến phục vụ cho Vương, chế độ đãi ngộ cực kỳ tốt, cấp đất, cấp nhà, cấp ngọc thể, và quan trọng không cần đóng thuế cá nhân."

"Việc đăng ký có bắt buộc không?" Ông Ba hỏi.

"Không bắt buộc"

"Vậy để chúng tôi thư thả tìm hiểu đã, sở trường của chúng tôi chưa chắc có thể bằng mọi người nơi này, không vội."

Nghe ông Ba nói thế, Bá An ngược mắt lên ngắm nhìn kỹ hơn khuôn mặt tròn bầu bĩnh trước mặt. Âm thầm đánh giá: tính cách trầm ổn, bình tĩnh biết đầu tài, chắc chắn là người sau này có tiền đồ.

Riêng cô gái Ngọc Mai này cũng là người không đơn giản, tuy cô ít mở miệng nhưng khi mở miệng thì thật biết làm khó người khác. Nhìn ngũ quan, phong cách đều rất quý cụ, cử chỉ đoan trang. Tuổi còn nhỏ nhưng tu dưỡng khá tốt.

Anh phải thiết lập tạo mối quan hệ trước với hai cha con để sau này có khi hữu dụng. Tính toán xong chuyện tương lai, Bá An tiếp tục công việc:

"Hiện tại hai người đang ở Phú Tây, là khu vực hành chánh trung tâm. Nếu muốn ở đây, hai người phải có vật phẩm nào đó quý hiếm hoặc lạ để đấu giá, lấy ngọc thể mua đất làm nơi định cư."

Nếu không có khả năng thì sẽ phải đi vào khu rừng để tự khai hoang, khu rừng nằm gần khu vực người sinh sống nhất cách đây một ngày đường nếu đi xe ngựa, ngồi thuyền thì mất từ một đến hai ngày.

Tôi đã làm xong thủ tục, bắt đầu từ bây giờ hai người là công dân của nước Tây, điểm chỉ vào đây là hoàn tất. Hai người nên tìm thợ khắc con dấu có ký hiệu riêng tên của mình để tiện cho việc ký kết sau này."

Nói xong anh đưa sổ qua, cầm lấy hộp mực đỏ mở sẵn nắp để trước mặt hai cha con.

Ngọc Mai nhìn lướt qua sổ trong tay Baba, mấy ký tự chữ viết giống y như phía ngoài cổng chào. Ông Ba nhìn cuốn sổ chỉ vào những chữ trong đó mặt đầy hỏi:

"Anh làm ơn đọc nội dung trong đây tôi nghe được không?"

"Rất sẵn lòng: Mùa thu tháng tám, ngày Quý Sửu, năm Canh Thân..."

Ông Ba háp tấp chen vào: "Là năm gì ạ?"

Bá An lập lại: "Là năm Canh Thân"

Ông Ba cuống quýt, vừa lắc đầu vừa xua xua tay nói:

"Không, không phải, ý tôi là năm số, ví dụ 2019 hay 2020 chẳng hạn."

Bá An trầm ngâm với câu hỏi này nhưng vẫn hiểu để trả lời:

"À! Là năm số 1020"

Ông Ba: "Hả?"

Ngọc Mai: "Hả?"

Ngọc Mai nghe đến đây, không nghe tiếp những lời phía sau được nữa. Năm 1020...1020... cứ vang vang trong lỗ tai.

Ông Ba cũng sững sốt không kém Ngọc Mai là bao. Hai cha con lại nhìn nhau lần nữa, lần này nhìn khá lâu với vụn câu muốn nói, nhưng ánh mắt không đủ hiểu hết lượng thông tin cần chia sẻ. Cách cả ngàn năm cơ đấy, ngàn năm đấy. Hai cha con hiện tại cảm thấy rất "High*".

Ngọc Mai đã dấy lên nghi ngờ khi nhìn thấy những vật dụng thô sơ ở nơi này, nhưng không dám chắc chắn. Đến khi nghe Bá An nói đến cách lặn biển của người cổ đại cô đã dám chắc chắn nhưng không nghĩ đến niên đại lại cách cả ngàn năm.

Nghĩ đến đây, cảm giác như nghe được tiếng máu trong cơ thể cô đang kêu lèo xèo, mọi giác quan đều phản kích tột cùng.

Ông Ba đập bàn cái rầm, thấy Bá An giật mình nhưng ông mặc kệ, điều ông quan tâm nhất bây giờ là tìm hiểu nơi này là cái nơi quái đản nào. Không nén được tò mò ông sốt sắng hỏi cận kề:

"Vậy anh có thể nói sơ qua về phong tục, tập quán, tình hình nơi đây cho hai cha con chúng tôi nghe để hiểu hơn được không? Nơi đây tổng cộng bao nhiêu nước? Có chiến tranh xảy ra không? Những người như chúng tôi xuất hiện rất nhiều hay sao mà có cả trạm đăng ký hộ tịch để đón tiếp.

À! Nếu được thì anh đọc tên dùm tôi mấy tấm bảng hiệu phía ngoài cổng chào đi từ biển vào đi. Không giấu gì anh, cha con chúng tôi đọc không hiểu thể loại chữ nơi đây."

Qua cơn giật mình lấy lại tinh thần, Bá An không cảm thấy phiền với hàng loạt câu hỏi của ông Ba, trái lại cứ như được rà đúng huyệt Bá An cười ha ha. Anh với tay rót thêm nước trà cho hai cha con xong tự rót cho bản thân, sau khi uống đã rồi mới từ tốn cất tiếng nói:

"Nếu từ phía biển vào sẽ đi qua cổng chào có tên Hải cảng nước Tây. Nơi cha con đang ngồi ở đây cổng phía biển là Trạm đăng ký nhập hộ tịch. Cổng mặt tiền đường là Trạm quản lý hàng hải nước Tây.

Còn gian nhà bên kia đường hướng mặt biển là Nơi đăng ký đấu giá, và bảng hiệu mặt tiền đường là Trạm quản lý trao đổi vật phẩm giao lưu của nước Tây.

Ngoài chức năng đấu giá và nhập hộ tịch, thì cả bên đây và bên đó đều có chỗ cho khách xa đến đấu giá ngủ lại, và cũng là nơi tiếp đón các quý tộc, văn sĩ của các nước khi đến nước Tây giao lưu..."

Đài phát thanh Bá An được mở hết công suất, hai cha con đã lược bớt mấy ngàn từ và tóm gọn lại để tự hiểu đại ý là: Họ đã xuyên thời không cách cả ngàn năm, và đang ở một không gian và thời gian hoàn toàn khác với đất nước Việt Nam.

Mặc dù nơi này sử dụng cùng một ngôn ngữ nói giống Việt Nam nhưng có thể khẳng định không liên quan gì đến Việt Nam.

Nơi đây được ví như một món quà để quên của các vị thần, vùng đất rộng bao la bát ngát này được hình thành từ lúc nào không ai biết đến, cũng không ai tìm hiểu cận kề được, vì có tìm hiểu cũng sẽ không tìm ra chỉ tổ mất thời gian và công sức.

Mọi người có thể tưởng tượng theo cách đơn giản, Việt Nam là hình chữ S thì nơi này là hình chữ O. Có một dấu cộng nằm bên trong chữ O. Dấu cộng chính là biển, bốn phần xung quanh dấu cộng là rừng, còn vòng ngoài chữ O là từng dãy núi, khối núi cao chót vót chọc trời bao quanh.

Bốn khu vực xung quanh dấu cộng được chia thành bốn nước riêng biệt, ranh giới là vùng biển. Lấy tên nước theo hướng Đông, Tây, Nam, Bắc để phân biệt.

Trải qua bao thế hệ rất nhiều người từng lập đội, nhóm, từ vài người đến vài chục người bỏ thời gian để đi xuyên rừng, vượt các dãy núi để ra ngoài khu vực chữ O này. Nhưng đa số họ đều không thực hiện được.

Theo như từ thời tổ tiên của Bá An kể lại, duy nhất có một đội lớn trên một trăm người của nước Nam, họ đi từ lúc con anh em của họ mới được một tuổi, đến khi đứa bé ấy hơn ba mươi tuổi mọi người mới quay về.

Nhưng điều đáng nói là chừng ấy thời gian nhưng họ chỉ mới ra được khu rừng, leo được lưng chừng vài dãy núi, nhưng còn rất nhiều những dãy núi trùng điệp vây quanh, thì họ đã cạn kiệt ý chí và sự kiên trì để có thể khám phá tiếp phía sau những dãy núi là nơi nào.

Khí hậu và thiên nhiên rất ưu đãi con người ở nơi đây. Quanh năm chỉ có hai mùa là mùa mưa và mùa khô, nhiệt độ luôn ở mức mát mẻ không quá nóng cũng không quá lạnh. Chưa từng có thiên tai hay dịch bệnh gì xảy ra, mọi người dân sống ở đây rất khỏe mạnh, hiếm khi bị bệnh vặt.

Cho nên cả bốn nước các bác sĩ đều không có đất dụng võ nhiều. Nếu có gặp bác sĩ thì cũng chỉ có tăng lớp lao động chân tay không có điều kiện dùng ngọc thể, hoặc do bị ngoại lực tác động như tai nạn không mong muốn. Bác sĩ nơi này mọi người gọi là “Đại y”.

Đa số mọi người sống gần khu vực biển và phía ngoài rừng. Biển này được xem là con đường giao thương quan trọng giữa bốn nước.

* High: Là một trạng thái khác thường của bộ não, một trạng thái mà không thể diễn tả bằng lời nói hay hình ảnh, thường sẽ xảy ra khi dùng các chất kích thích. Nguồn <https://ogstation.store/blogs/news/high-o-mot-goc-nhin-khoa-hoc-tam-linh>

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ngàn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Bốn nước Đông, Tây, Nam Bắc

Nếu nói vì sao tìm được vùng đất này và ai là người tìm thấy đầu tiên thì không ai biết được. Nơi này hầu như không tìm thấy người bản địa, đều là người bị trôi dạt hay xuyên lạc đến đây từ các thời không khác nhau. Luôn xuất hiện đủ mọi loại người, đủ loại tiếng nói ngôn ngữ lạ. Hình thành nhiều đối tượng người không thống nhất, không đồng điệu mọi thể loại văn hóa.

Các nhóm người đủ mọi thành phần được Thần biển đưa đến vùng đất này nương nhờ ngày càng nhiều. Cuộc sống dần trở nên đông đúc và nhộn nhịp. Cũng không rõ ai với ai đến trước, và đến từ thời điểm nào? Chỉ biết nơi này đã có sẵn bốn nhóm người tự xưng Vương, chiếm lấy bốn khu vực xung quanh dấu cộng, theo thời gian chia thành bốn đất nước riêng biệt, ranh giới là vùng biển.

Lấy tên nước theo hướng Đông, Tây, Nam, Bắc để phân biệt. Trải qua thời gian sinh sống, bốn nước đều đồng hóa phong tục, tập quán, văn hóa giống nhau, tất cả người dân đều dùng chung một loại ngôn ngữ, một loại chữ viết như hiện tại.

Cho đến ngày nay, để chứng minh dòng họ nào lâu đời nhất ở nơi này, hầu như cũng không ai chứng minh được. Chỉ biết bốn vị Vương hiện tại thuộc dòng họ lâu đời nhất, dù đã từng cướp ngôi vị do tranh đấu hay được truyền lại cũng không ai biết, cũng không ai dám đi mà hỏi.

Nếu có ai đó cố tình đi chứng minh, tìm các bộ lão già nhất của bốn nước để hỏi về gia tộc của các vị Vương, thì từ lúc các bộ lão biết đến giờ vẫn là bốn dòng họ đó chưa từng bị thay đổi.

Dù sống ở thời đại nào và vào thời điểm nào, bản tính nguyên thủy về sự ganh đua hay tham vọng vẫn tồn tại. Tất nhiên! Có người có cũng sẽ có người không. Nếu tất cả mọi người sống trên đời này đều không có, thì những căng thẳng, mâu thuẫn, xung đột, sẽ không có cơ hội bùng phát để đi đến chiến tranh gây ra đau khổ, chết chóc hay chia ly.

Ở vùng đất màu mỡ này, sự bình yên chỉ tồn tại qua mấy đời vương triều thuộc tổ tiên, cha ông cai trị. Đến thời con cháu thì sự ganh đua, cạnh tranh đã mạnh nha hình thành. Cả bốn nước không hề muốn che dấu về điều đó, bốn ông Vương từ âm thầm đến ngang nhiên công khai việc họ chuẩn bị sẵn sàng khai chiến có thể xảy ra bất cứ lúc nào.

Vì vậy, việc xảy ra chiến tranh chỉ là sớm hay muộn, đôi khi chỉ cần một cái cớ nhỏ như vịn vào một vài lời nói so sánh hơn thua, cũng có thể bùng phát lên bản tính hư ảo của bệnh sĩ.

Hồ biến những con người nhân nghĩa được xem là thành phần trí thức với trái tim nóng cái đầu lạnh, hay những con người đạo đức được ca ngợi là mạnh mẽ, uy phong, lắm liệt bỗng chốc trở thành những người có lòng tự trọng dễ bị tổn thương.

Trái tim đau khổ vì tự ái của bản thân bị si nục, họ cảm thấy thật yếu đuối mong manh khi danh dự bị động chạm. Và họ quyết tâm thề với lòng, hết thảy những cảm giác không vui đó cần phải được chấm dứt.

Phải chứng tỏ cho đối thủ của họ thấy rằng anh cao một thước thì tôi sẽ cao một trượng.

Bốn nước không tìm thấy tiếng nói chung, nước nào cũng tự xưng là mạnh nhất. Lâu dần mâu thuẫn phát sinh và xảy ra xung đột về lợi ích.

Bốn nước bắt đầu so kè từng vùng ranh giới, hơn thua lẫn nhau từng gốc cây ngọn cỏ. Nước nào cũng tự cho là đúng, mâu thuẫn ngày càng nhiều, thù địch ngày càng sâu dẫn đến chiến tranh bùng nổ là điều không tránh khỏi.

Nhiệm vụ chính mỗi ngày của dân chúng bốn nước lúc bấy giờ đều liên quan đến việc chuẩn bị cho chiến tranh, gây tổn thất nặng nề cho nền kinh tế chung của bốn nước.

Nhưng hầu như bốn ông Vương đều không quan tâm đến điều gì, ngoài việc thống nhất bốn nước thành một nước mạnh nhất và duy nhất cho vùng đất nơi này.

Ba ngày một trận lớn, bốn ngày một trận nhỏ, nhà cửa bị đốt cháy, ruộng đồng tan hoang tiêu điều. Người dân chạy nạn khắp nơi, dân chúng có khổ cũng chỉ ngậm bồ hòn vì dù có than trách cũng không ai để ý đến.

Vào một ngày mà mọi người dân bốn nước đều cho rằng âm u và tăm tối nhất, khi bốn ông Vương tập hợp sẵn sàng cho cuộc chiến một mất một còn cuối cùng, thì một điều mà không ai có thể lý giải, đã xảy ra tại vùng biển được xem là ranh giới giữa bốn nước lúc bấy giờ.

Và trong cuộc sống thiên biến vạn hóa những ẩn số mà con người không lường trước được cái gọi là thiên ý. Bốn ông Vương sau khi hẹn cùng nhau đàm phán kín trong một chiến thuyền, mà không dẫn theo bất kì thủ hạ nào.

Người dân bốn nước không biết họ đàm phán những gì, nhưng tất cả mọi người dân đều biết bốn ông Vương đem đến đau khổ cho họ đều đã bỏ mình hy sinh trong tư thế đang ngồi, với bốn kiếm xuyên người theo vòng tròn lần lượt.

Dù phải thể hiện là đang đau buồn, tiếc thương nhưng tất cả người dân bốn nước lại vụng trộm ăn mừng liên tục mấy ngày liên tiếp.

Và cái chết bí ẩn này đến mấy thế kỷ rất lâu về sau cũng không ai biết là do đâu, như thế nào và vì sao? Chủ đề này luôn được lén lút nhai đi nhai lại khuyên răn cho con cháu trong gia đình: Người đang làm Thần đang nhìn đấy!

Sau khi bốn người con của các Vương họp kín một lần nữa dưới sự hộ tống của hơn trăm binh lính của bốn nước. Họ đi đến hiệp nghị thống nhất, hòa bình được ký kết để cùng phân chia những lợi ích tốt nhất. Các nước yếu phải cống phẩm cho nước mạnh nhất.

Muốn biết lấy gì để phân biệt cái gọi là mạnh ở nơi đây, đó chính là có thật nhiều người tài, được xếp hạng cấp một đứng đầu tất cả các loại ngành nghề. Lấy thời điểm bốn năm một lần, các nước thay phiên nhau tổ chức cuộc thi mang tên “Cấp” thật qui mô, để tìm ra những người tài đứng đầu nhiều nhất của nước nào thì nước đó sẽ là nước mạnh nhất. Và luật lệ này đã duy trì được hơn hai thế kỷ.

Ở vùng đất này, điều kiện để được xưng Vương chỉ nói bằng thực lực. Ai giỏi nhất! Mạnh nhất! Nhiều tài nguyên và nhiều người ủng hộ nhất! Thì anh là Vương. Nhưng đừng tưởng anh là Vương thì anh là người giỏi nhất, sẽ có người giỏi hơn anh, ghế này anh chỉ là ngồi tạm.

Còn mọi người muốn được làm Vương như họ ư! Được thôi! Nếu ai tự thấy bản thân mạnh hơn họ, hội đủ điều kiện thì có thể khiêu chiến. Cuộc khiêu chiến sẽ diễn ra công khai và được người dân cả nước công nhận.

Những người được xem là tài giỏi nhất cũng thế, năm nay anh được công nhận là đứng thứ nhất, nhưng năm sau biết đâu anh sẽ bị đánh bại. Vòng luân quần này cứ xoay tròn từ năm này đến năm khác, từ thế kỷ này đến thế kỷ khác.

Nếu mọi người hỏi: Sống vậy không thấy mệt sao!? Không đâu! vì cái giá họ được trả chính là tuổi thọ họ được nhận. Ngọc thể nơi này rất khó để có thể tìm được, và chỉ có các Vương ban tặng thì mọi người mới có.

Không phải ai cũng đều có thể lặn sâu xuống đáy biển, những người có thể lặn được của bốn nước chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Và cũng thật xui xẻo cho người dân nơi này, làm người xuyên không đến nhưng chưa từng có ai tính thông vấn đề này. Tương lai có hay không thì không biết trước được, còn hiện tại đây là vấn đề các ông Vương đang đau đầu nhất.

Đa phần những thành phần trí thức thuộc những thế giới tương lai, vô tình xuyên đến đây đều được hoan nghênh và sẵn đón. Những người xuyên không này chính là chất xúc tác dẫn đến mọi người dân nơi này từ khi sinh ra, đến khi lớn lên đều phải trải qua quá trình học tập, huấn luyện khắc nghiệt nếu muốn trở thành thành phần trí thức, được xếp hạng và được Vương công nhận.

Và những thành phần trí thức xuyên không đến nơi này cũng không ngoại lệ, họ cũng bị hấp dẫn với tuổi thọ, họ lao vào tranh đấu trong vòng luân quần đó để được trọng dụng.

Vì sự khắc nghiệt đó mà luôn luôn không có người giỏi nhất, chỉ có người giỏi hơn. Bốn ông Vương hiện tại của bốn nước đều bị áp lực từ các vị tướng tài giỏi của mình, nếu muốn họ phục ít ra mình phải giỏi hơn họ, để cho họ không có cơ hội lấn tấn nghĩ đến cái ghế mình ngồi. Và cũng như bốn vị Vương, các vị tướng tài giỏi đó cũng nghĩ y như vậy với những người tài giỏi khác.

Có thể hiểu và thấy được niềm đam mê và sự khao khát với tuổi thọ nơi này khủng như thế nào rồi nhỉ!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ngàn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Tranh giành người tài

Nơi mà hai cha con ông Ba trôi dạt đến gọi là Nước Tây. Vương trị vì hiện tại niên hiệu là Bình An tên chỉ có một chữ Thiên, được mọi người kính gọi là Vương, tại vị hơn một trăm năm nay. Vương chỉ có một người con trai duy nhất được mọi người gọi là trưởng tử tộc, tên đặt theo niên hiệu của Vương là Bình An Lộc.

Vào mỗi năm một lần, luôn có các cuộc thi được tổ chức khắp bốn nước để tìm người tài. Tuy không còn chiến tranh phải sử dụng đến vũ khí dẫn đến thương vong rình rập bốn nước, nhưng cuộc chiến tranh chất xám diễn ra lại tuyệt đối khốc liệt.

Sau khi chiến tranh kết thúc cả bốn nước đều tự hồi sinh nhanh chóng. Nhờ chính sách thông thương qua lại giữa bốn nước, mà các loại ngành nghề đa

dạng bắt đầu xuất hiện, nhưng cung luôn luôn không đủ cầu.

Lợi dụng sự thông thương qua lại đó, mà bốn ông Vương bắt chắp chiến thuật từ vô sĩ đến chính trực có đủ cả để tranh giành người tài. Và thời gian lôi kéo sôi động nhất thường được diễn ra vào năm thứ ba, trước khi cả bốn nước tổ chức cuộc thi “Cấp”.

Những người tài này có toàn quyền tự do cá nhân, không bị ký kết hiệp nghị gì hạn chế đến sự tự nguyện muốn hay không muốn phục vụ Vương của họ. Hôm nay họ đang ở nước Tây nhưng có thể tháng sau đã có mặt ở nước Đông. Trong bốn nước, Vương nào cấp được thứ họ cần họ muốn nhất thì sẽ đầu quân phục vụ cho Vương đó.

Vì tất cả các thành phần trí thức đều mang tâm lý chung, bản thân họ chỉ có giá trị được trọng dụng trước cuộc thi “Cấp”, sau cuộc thi không ai biết trước có được sự khẳng định tiếp hay không. Cho nên, khi các Vương ra sức thả câu, thì các thành phần trí thức sẽ ra sức đớp mồi.

Hiện tại người dân của bốn nước được chia thành năm tầng lớp xã hội: Quý tộc, thân sĩ, vô sĩ, chức nghiệp và bình dân.

Quý tộc gồm gia đình, họ hàng, anh em của Vương.

Thân sĩ và vô sĩ là những đối tượng quản lý và điều hành cho Vương.

Chức nghiệp là những người đại diện các cấp bậc ngành nghề trọng yếu của cả nước.

Bình dân được gọi chung cho tất cả dân chúng, không phân biệt giàu nghèo hay công việc họ đang làm.

Về buôn bán trao đổi giữa Vương với người dân đều diễn ra công bằng và sòng phẳng, Vương muốn gì cũng phải trao đổi, không ai dưng không biểu không cho Vương. Vì thông lệ này, mà hầu như từ quý tộc đến bình dân ở vùng đất đặc biệt này không có xảy ra tham nhũng.

Bốn nước phân chia cấp hành chính địa phương giống nhau:

Phủ làm trung tâm gần biển.

Lộ ở khu vực đồng bằng.

Châu ở khu vực rừng.

Trại ở khu vực tự khai hoang.

Mỗi Phủ, Lộ, Châu, Trại đều được phân theo hướng Đông, Tây, Nam, Bắc để gọi, nên sẽ có bốn Phủ, bốn Lộ, bốn Châu và bốn Trại.

Ngọc Mai nghe tên gọi Phủ, Lộ, Châu, Trại nơi này cảm thấy khá giống với cấp hành chính địa phương thời vua Lý của Việt Nam*.

Về chế độ trị vì của bốn nước cũng giống nhau. Cao nhất là Vương, dưới Vương là thái sư, thái phó, thái bảo. Dưới thái là thiếu sư, thiếu phó, thiếu bảo. Dưới thiếu là các chức tri phủ cai trị một Phủ, tri lộ cai trị một Lộ, tri châu cai trị một Châu, và cuối cùng là tri trại cai trị một Trại. Ngoài ra còn có những người kiểm tra thuế đứng đầu gọi là Phán thủ lĩnh.

Các chức danh trên chia thành năm ban đại diện cho năm tầng lớp trong xã hội, cùng quản lý các cấp bậc người tài và các ngành nghề trọng yếu của cả nước. Mỗi ban cũng sẽ có bốn người cùng chức vị chia theo bốn hướng Đông, Tây, Nam, Bắc, mỗi chức vị sẽ có thêm mười người hỗ trợ được đánh giá giỏi nhất là cấp một, và thấp nhất là cấp mười.

Như Bá An đang ngồi trước mặt hai cha con, thuộc ban thân sĩ cấp bậc sáu, đang hỗ trợ cho vị tri phủ Tây.

Bốn nước nơi này định ra một bậc thuế giống nhau, các hộ gia đình có người trưởng thành trên ba mươi tuổi đều chịu thuế. Trừ gia đình Vương và những người đang phục vụ làm việc cho Vương ra.

Cuối năm đóng thuế một lần, mười phần trăm giá trị kê khai, mọi người tự giác đến các Phủ, Lộ, Châu, Trại nơi mình sinh sống để kê khai và đóng thuế, sẽ có riêng bộ phận phán thủ lĩnh chuyên kiểm tra và theo dõi, nếu kê khai sai hoặc trốn thuế sẽ bị xử phạt tịch thu toàn bộ gia sản.

Để tính ra mười phần trăm thuế cũng rất đơn giản, cộng cả năm thu nhập quy thành hạ thể, nếu cả năm được một trăm hạ thể thì sẽ nộp lại cho Vương mười hạ thể, cứ vậy mà tính.

Nghe đến đây thì hai cha con có thể khẳng định, là trước họ đã có rất nhiều bạn bè xuyên thời không cùng thời đại đến đây. Và tần số có người xuyên đến dù không thường xuyên nhưng vẫn duy trì.

Tất cả người dân vùng đất này rất mong chờ người nơi khác hoặc thời không khác được Thần biển đưa đến. Dem tri thức mới hòa cùng nơi này, đóng góp và cải biến thêm về chất lượng cuộc sống.

Người dân còn xây dựng cả trạm đăng ký hộ tịch và nơi đấu giá vật phẩm, để thuận tiện đón tiếp và tạo điều kiện cho người xuyên thời không đều được an cư lạc nghiệp.

Tiền tệ nơi này trao đổi bằng ngọc thể, định giá có sáu loại ngọc thể chia từ thấp đến cao là hạ, trung, thượng, đại, hoàng, thánh. Họ dùng và xem ngọc

thể như là quốc bảo để tăng tuổi thọ cho tất cả người dân bốn nước.

Nhưng quy tắc của trời đất đều rất công bằng, được này mất kia. Người dân cả bốn nước đều rất hiếm muộn, các cặp vợ chồng có con rất ít. Chưa từng có người phụ nữ nào sinh được đến người con thứ hai, đa số các cặp vợ chồng đến khi mất vẫn chưa có được người con nối dõi nào.

Nên mọi người rất yêu quý trẻ em, không phân biệt trai gái, có con có cháu sẽ là đại lợi, đại phúc. Các bà mẹ khi đang mang thai được xem là biểu tượng mai mắn. Không chỉ riêng gia đình xem trọng, mà cả người cai quản và xóm giềng khu vực đó cũng xem trọng.

Không biết vì nguyên nhân gì, thể trạng người dân rất hiếm khi mang thai, nếu có mang thai thì đa số đều sinh nở rất khó khăn. Tất cả các bà mẹ nơi này, khi mang thai cơ thể sẽ ngày càng xuống sức, yếu thấy rõ. Thậm chí, không trụ nổi đến ngày sinh nở, rất nhiều người mẹ phải hy sinh tính mạng để đưa bé được sinh ra.

Nếu gia đình nào mai mắn, được cả mẹ và con đều bình an. Thì gia đình đó sẽ cúng tạ lễ Thần biển, dù cho gia đình không mời thì họ hàng, bạn bè, xóm giềng, thậm chí người không quen cũng muốn kéo đến để chia vui và san sẻ mai mắn với gia đình đó.

Mỗi bé sinh ra sẽ được Vương tặng hạ thể hàng năm, đến khi đưa bé được mười tuổi. Tùy theo truyền thống của mỗi gia đình, mà các bé được đào tạo hay không đào tạo theo guồng quay hối hả, để chuẩn bị cho các cuộc thi trong tương lai. Tại địa phương các bé sinh sống, đều có các trường dạy học miễn phí. Trước năm ba mươi tuổi, đứa bé sẽ không bị tính thuế thu nhập.

Nơi này nam nữ bình đẳng, tuổi để có thể kết hôn, dựng vợ gả chồng là từ hai mươi tuổi trở lên. Chế độ một vợ một chồng giống hiện đại. Chỉ đến khi chồng hay vợ mất mới được tái giá đi thêm bước nữa.

Do có con cái và sinh nở khó khăn nên luật lệ nơi này rất khắt khe nếu muốn bỏ hôn, người muốn bỏ sẽ bị xem là có tội với gia đình. Gia sản và con cái đều bị tước đoạt quyền, con cái sau này khi lớn cũng không có nghĩa vụ phải phụng dưỡng.

Và những người này sẽ bị cưỡng chế, đưa đến các Trại xa khu vực người dân sinh sống nhất để an cư và lập nghiệp lại từ đầu.

Bảng tuổi ngọc thể

1.000	Hạ thể = 1	Trung thể	= 20 đến 50 tuổi
100.000	Hạ thể = 1	Thượng thể	= 50 đến 100 tuổi
10.000.000	Hạ thể = 1	Đại thể	= 100 đến 150 tuổi
100.000.000	Hạ thể = 1	Hoàng thể	= 200 đến 250 tuổi
1.000.000.000	Hạ thể = 1	Thánh thể	= 250 đến 300 tuổi trở lên

Bảng tiền tệ Ngọc Thể

100	Trung thể = 1	Thượng thể
1.000	Trung thể = 10	Thượng thể
10.000	Trung thể = 100	Thượng thể
100.000	Trung thể = 1.000	Thượng thể
1.000.000	Trung thể = 10.000	Thượng thể
10.000.000	Trung thể = 100.000	Thượng thể
100.000.000	Trung thể = 1.000.000	Thượng thể
1.000.000.000	Trung thể = 10.000.000	Thượng thể
100	Thượng thể = 1	Đại thể
1.000	Thượng thể = 10	Đại thể
10.000	Thượng thể = 100	Đại thể
100.000	Thượng thể = 1.000	Đại thể
1.000.000	Thượng thể = 10.000	Đại thể
10.000.000	Thượng thể = 100.000	Đại thể

100.000.000 Thượng thể = 1.000.000 Đại thể

1.000.000.000 Thượng thể = 10.000.000 Đại thể

10 Đại thể = 1 Hoàng thể

100 Đại thể = 10 Hoàng thể

1.000 Đại thể = 100 Hoàng thể

10.000 Đại thể = 1.000 Hoàng thể

100.000 Đại thể = 10.000 Hoàng thể

1.000.000 Đại thể = 100.000 Hoàng thể

10.000.000 Đại thể = 1.000.000 Hoàng thể

100.000.000 Đại thể = 10.000.000 Hoàng thể

1.000.000.000 Đại thể = 100.000.000 Hoàng thể

10 Hoàng thể = 1 Thánh thể

100 Hoàng thể = 10 Thánh thể

1.000 Hoàng thể = 100 Thánh thể

10.000 Hoàng thể = 1.000 Thánh thể

100.000 Hoàng thể = 10.000 Thánh thể

1.000.000 Hoàng thể = 100.000 Thánh thể

10.000.000 Hoàng thể = 1.000.000 Thánh thể

100.000.000 Hoàng thể = 10.000.000 Thánh thể

1.000.000.000 Hoàng thể = 100.000.000 Thánh thể

*Sau khi thành lập triều Lý, Lý Thái Tổ liền tiến hành sắp xếp lại các đơn vị hành chính địa phương. Phủ Thiên Đức và phủ Thiên Trường được thành lập. Các đạo thời Đinh, Tiền Lê bị thay thế bằng các lộ nếu là ở đồng bằng, là châu, trại nếu là vùng rừng núi hoặc vùng xa kinh đô.
Nguồn:https://vi.wikipedia.org/wiki/H%C3%A0nh_ch%C3%A0nh_Vĩ%E1%BB%87t_Nam_th%E...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ngàn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Lăn lộn lại từ đầu

Sau khi giới thiệu xong Bá An tự rót trà cho mình, uống một hơi mấy chén liên tiếp.

Đã lâu rồi không được nói nhiều như thế này, Bá An cảm thấy thật đã ghiền. Từ lúc được phân về nơi này, ban đầu còn cảm thấy mai mắn. Mang trong lòng nhiệt huyết bừng bừng vì nghĩ công việc nơi đây tốt nhất, thú vị nhất.

Bản thân anh chính là người đầu tiên gặp gỡ được những người chưa thuộc nơi nào của bốn nước, có trăm điều mới mẻ để trà dư tửu hậu* cùng bạn bè. Đây cũng là công việc nhàn hạ nhất nhưng theo thời gian thì có vẻ quá nhàn hạ rồi, nhàn đến nản cả lòng mẽ!

Với tinh thần cháy bỏng mà không có chỗ để “bóc” lên, anh có cảm giác bị mọi người vứt bỏ ở đây tự sinh tự diệt, mai một tinh thần theo thời gian. Chỉ tiếp đón toàn là những người trong ba nước khác đến để giao lưu buôn bán.

Nhưng cuối cùng, trời không phụ người có lòng chờ đợi, cũng đến lúc anh xả được cái ghen uất này.

Qua hôm nay, anh là nhân vật chính ở những buổi tụ họp, sẽ có rất nhiều người tìm đến anh để tìm hiểu, hỏi thăm về hai người trước mắt này. Cái vốn liếng này anh phải để dành, lâu lâu chỉ nhả ra vài chi tiết nhỏ do anh quyết định. Anh sẽ để mọi người sốt ruột thật lâu, để thỏa lòng há dạ. Vì biết đâu đến cuộc thi “Cấp” anh sẽ bị điều chuyển đi, không mai nữa có cơ hội gặp được như thế này lần nào nữa trong đời.

Bá An nhìn biểu cảm ngạc nhiên quá độ của hai người trước mắt, nhướn nhướn mày trầm nghĩ: Cách ăn mặc của hai cha con trông hơi giống với người được Thần biển đưa tới nước Nam mấy trăm năm về trước, chỉ khác ở màu mắt. Chính người đó đã mang đến danh hiệu đứng đầu cho Nước Nam suốt gần một thế kỷ, lập kỷ lục cho đến giờ chưa ai vượt qua được.

Những người được Thần biển đưa đến, đều sẽ được Vương bốn nước coi trọng. Ban hăn lệnh cho các Thái sư tập hợp một bộ phận riêng, ghi chép văn thư lưu trữ cho từng người.

Từ lúc họ xuất hiện đến lúc họ mất. Những tập quán, phong cách sống, những điểm mạnh, điểm yếu, nhất nhất đều được theo dõi và bấm báo định kỳ.

Điều này là cơ mật và không người nào dám để lộ ra. Những người được Thần biển đưa đến cũng sẽ được phân thành ba cấp độ: Trí thức, chức nghiệp hay binh dân.

Việc phân chia này sẽ giúp Vương lôi kéo, tận dụng tối đa các tri thức của họ. Thông qua họ sẽ mở đầu những khai sáng, học hỏi, tận dụng cho tương lai.

Các Vương của bốn nước đều sẽ triệt để dấu các thông tin liên quan đến những người này cho riêng mỗi nước. Vì đây sẽ là át chủ bài khi đem ra so tài cao thấp với ba nước còn lại.

Uống hết bình trà! Bá An ngược mắt lên vẫn thấy hai cha con còn đang ngơ ngác nhìn anh, anh sửa lại tư thế ngồi cho thoải mái hơn, nghiêng người lấy một tay chống cằm ngồi đợi.

Đợi hồi lâu vẫn thấy họ nhìn, cứ như thông qua anh sẽ thấy được cõi hư vô nào đó ở xa lơ xa lắc. Không muốn họ nhìn quá xa, anh đành háng giọng lên tiếng:

“Hai người có vật phẩm gì cần đấu giá không?”

Im lặng như tờ...

Anh kiên nhẫn lặp lại lần nữa lớn tiếng hơn.

Ngọc Mai tỉnh mộng trước, thấy Baba không lên tiếng cô đành trả lời:

“Hai cha con chúng tôi cần thời gian kiểm tra và bàn bạc lại đã, sẽ thông báo cho chú sau.”

“À! Vậy hai người điểm chỉ vào đi.”

Ngọc Mai ấn ngón tay cái vào hộp mực rồi lăn vào sổ, làm xong xuôi mà Baba vẫn không nhúc nhích, cô đành tự mình làm dùm cho ông.

Bá An đóng sổ lại, đem cất cẩn thận rồi mới lên tiếng: “Bây giờ thì hai cha con cùng đi theo tôi, tôi dẫn hai người đến chỗ nghỉ ngơi trong thời gian chờ sắp xếp nơi định cư.”

“Vâng! Cảm ơn chú.”

Ông Ba không nhớ nổi bản thân dùng ngón tay nào để điểm chỉ, đi khỏi chỗ đó như thế nào. Mặt vẫn còn ngơ ngơ đến khi ông bị nhéo đau mới tỉnh hồn hơn chút, nhưng vẫn chưa hiểu rõ chuyện gì!

Ngọc Mai quay qua nói nhỏ vào lỗ tai ông: “Chúng ta đi theo người phía trước, họ sẽ đưa chúng ta đến phòng nghỉ ngơi, nếu có vật đấu giá thì chút nữa đem ra đưa cho họ để được tổ chức. Nếu không có vật đấu giá, thì ngày mai họ sẽ cho người đưa chúng ta đến nơi định cư.”

Ông Ba gật đầu lia lịa: “Vâng hả! đi đi.”

Ngọc Mai nhìn mặt ông và tự hỏi: Không biết Baba có bị sang chấn tâm lý không nhỉ! Từ lúc nghe chú Bá An nói xong là mặt Baba đơ luôn đến giờ, Ngọc Mai thờ dài cái thượt, phải biết chấp nhận sự thật mới có thể lẫn lộn ở nơi đây được Baba à!

Cô cũng không khá hơn Baba là bao nhưng dù sao cũng là thế hệ Z*, luôn được nghe và biết đến khá nhiều thông tin về các thể loại truyện hay phim ảnh nói đến đề tài xuyên không, đang làm mưa làm gió trên mạng truyền thông xã hội.

Cũng có thể do Ngọc Mai là cô nhi, từ nhỏ khi bắt đầu có nhận thức với thế giới này, Ngọc Mai đã tập chấp nhận và coi sự thiếu thốn của bản thân là điều hiển nhiên trong cuộc sống thường nhật. Cô sẽ không cho bản thân có cơ hội để ý hay so sánh, ghen tị với cuộc sống của các bạn cùng trang lứa xung quanh đang có.

Sự thiếu thốn đó tạo cho Ngọc Mai tính cách tự lập, lúc nào tâm lý cũng sẵn sàng thích ứng với mọi loại hoàn cảnh có thể xảy ra như bị vứt bỏ, bị lãng quên hay không nơi nương tựa.

Những thiếu thốn tình thương trải qua năm tháng thời thơ ấu, không những không ám ảnh tâm lý mà còn tạo thành động lực để Ngọc Mai càng phấn đấu hơn.

Lúc nào trong thâm tâm cũng luôn nung nấu ý định, sẽ tìm cách thoát ra khỏi cuộc sống thiếu thốn tình thương gia đình này. Bằng cách chứng tỏ bản thân cho mọi người thấy để mọi người khăng định Ngọc Mai là một cô bé ngoan.

Và từ những khăng định đó của mọi người, Ngọc Mai mong muốn sẽ có cơ hội được để ý và nhận nuôi, để cô có thể tìm thấy tình yêu thương cho mình, dù tạm bợ hay thật lòng cô đều miễn nguyện.

Khi thấy các bạn nhỏ khác được nhận nuôi, Ngọc Mai sẽ không ganh tị mà còn tỏ ra cho mọi người thấy là cô đang mừng cho các bạn. Nhưng chỉ trong lòng cô biết là cô đã thất bại.

Sau thất bại đó, Ngọc Mai sẽ lại càng quyết tâm hơn, yêu cầu thậm chí là bắt buộc bản thân phải ngoan và ngoan hơn nữa.

Và Baba chính là món quà mà trời cao ban tặng sau bao nhiêu nỗ lực phấn đấu không mệt mỏi của bản thân, trong thâm tâm cô luôn xem ông như ba ruột của mình mà đối đãi. Vì cô biết, luôn luôn biết! Cuộc sống này phải có cho đi mới được nhận lại, và đó cũng là châm ngôn sống của cô.

Nếu bây giờ có người hỏi Ngọc Mai, có tiếc nuôi hay đau buồn, nhớ thương về cuộc sống trước khi đến đây hay không? Cô sẽ trả lời trong một nốt nhạc là không đau buồn tí nào! Tiếc nuôi thì cũng có đó, vlog triệu view của cô không dễ dàng gì mới tạo dựng được đâu, nhưng cũng chỉ tiếc nuôi về điều đó thôi.

Nếu không có Baba theo chắc chắn cô sẽ đau buồn, vì không yên tâm về ông nên sẽ có nhiều vướng bận, nhưng hiện tại thì Baba đang đứng kế bên đây này! Nói cho đúng hơn, thì chưa chắc cô đã sống sót trong vụ đắm tàu. Được trời thương cho sống tiếp thì có gì cô phải lẩn tránh.

Dù có muốn khóc rống già bộ đau buồn, tiếc thương cho những mối quan hệ đi ngang qua đời cô, như các sư trong chùa hay các anh, chị, em, bạn bè, thầy cô, thì xin lỗi với đời! cô không khóc được!

Ngọc Mai quay qua nắm lấy cánh tay ông Ba, cùng kéo ông đi nhanh theo người dẫn đường ở phía trước, hãy để cô mãi mãi là chỗ dựa cho ông.

“Chuyện gì đến sẽ đến, không cần băn khoăn quá Baba à! Có con ở đây! con sẽ cùng Baba lăn lộn lại từ đầu, con không ngại khổ đâu.” Nói xong cô xoay qua nhìn ông cười híp cả mắt.

* Trà dư tửu hậu: chỉ lúc nhàn rồi (như lúc vừa thưởng thức xong chén chè, chén rượu.)

*Thế hệ Z: (gọi tắt là Gen Z) là "thế hệ đến tuổi trưởng thành trong thập kỷ thứ hai của thế kỷ 21" Từ điển trực tuyến Merriam-Webster định nghĩa “Thế hệ Z là thế hệ của những người sinh ra vào cuối những năm 1990 và đầu những năm 2000”

Thuật ngữ Thế hệ Z được sử dụng lần đầu tiên có thể là trong một bài báo Thời đại quảng cáo vào tháng 9 năm 2000 thảo luận về những thay đổi sẽ diễn ra trong giáo dục trong những năm tiếp theo khi nhóm nhân khẩu học này bước vào trường học.

Hầu hết các thành viên thuộc Thế hệ Z đều sử dụng công nghệ kỹ thuật từ nhỏ và cảm thấy thoải mái với Internet và các phương tiện truyền thông xã hội, nhưng không nhất thiết là phải có trình độ kỹ thuật số. Hầu hết các thành viên của Thế hệ Z là con của những người thuộc Thế hệ X.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ngàn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Chuẩn bị vật phẩm đấu giá

Ông Ba xúc động giờ tay xoa lia lia đầu con gái, dù biết con bé ghét hành động này nhất, nhưng ông vẫn cứ khoái xoa xoa thế này. Y như rằng bị Ngọc Mai vỗ cái bốp vào tay.

Tâm trạng ông bây giờ thật khó diễn tả, cứ ngỡ sẽ chết nhưng được sống, cứ ngỡ trôi dạt lang thang rồi cũng sẽ về được nhà nhưng lại không. Tuy nói cha mẹ không còn, vợ con không có, anh em chú bác dòng họ mạnh ai nấy sống không thân thiết lắm.

Nói chung, không có gì vướng bận, nhưng vẫn cảm thấy không thích ứng kịp. Cứ có cảm giác nao nao giống như lần đầu tiên ông tiếp xúc với trà đậm đặc nhưng lại uống hơi nhiều, không rõ cảm giác này là gì, nhưng rất muốn tăng động. Rất muốn thể hiện gì đó, thậm chí muốn chạy bộ vài vòng.

Hay là ông đang tiếc tài sản ư! Mạng không còn thì tài sản gì đó chỉ là mây bay. Hưng phấn ư! Cái từ này vừa thoáng qua lại khiến ông Ba để ý, ông suy nghĩ kỹ hơn thì hình như... Đúng! Chính nó! Quá lâu mới có cái cảm giác này khiến ông thật bối rối.

Đúng là hưng phấn! cuộc sống cứ bình lặng trôi qua mỗi ngày không có gì mới, lặp đi lặp lại chỉ có chừng ấy công việc khiến nhiệt huyết phieu lưu, khám phá của ông đã không còn. Ông trời thật hiểu thấu lòng ông, cũng có thể là ông trời chướng mắt quá! Muốn tạo tí thăng trầm cho cuộc sống của ông thêm màu sắc.

Nghĩ tới nghĩ lui ông cảm thấy mai mắn quá ấy chứ! Ông vẫn chưa già lắm đâu, vẫn còn cơ hội xông pha, vừa được phiếu lưu vừa có con gái bầu bạn quá tuyệt rồi. Ông trời vừa mới mở cho ông thêm một cánh cửa cuộc sống mới, sự thử thách cũng chỉ mới bắt đầu, ngại gì mà không dám bước vào.

Gột rửa được nội tâm, bước chân ông Ba cũng cảm thấy nhẹ hơn. Nhìn nụ cười của con gái, ông thấy bùng bùng sức chiến đấu. Gì chứ! Ông cũng là người tương lai, không tin quay về ngàn năm sau lại không sống được, phải để con gái ông khổ sở lẫn lộn.

Đại y nơi này không có đất dụng võ ư! Người dân nơi này rất hiếm muộn kia! Ông không tin không có cách để ông dựng cho nó có võ lại đâu!

Hai người được đưa đến hai phòng nằm kế nhau, phòng khá rộng lớn, vật liệu trong phòng chủ yếu bằng gỗ bóng loáng. Giường, tủ, chăn, màn, bàn và ghế tiếp khách đều có đủ, thậm chí gương bằng thủy tinh thời đại này cũng có luôn.

Ngọc Mai nhìn thiết kế trong phòng mà cảm khái, thời này được ở phòng như vậy cũng quá sang trọng rồi, nếu ở hiện đại mà nói phòng này được thiết kế ngàn năm trước thì ai tin đây.

Anh chàng vừa rồi khi đưa họ đến có nói, phía cuối dãy phòng này có nhà vệ sinh chung. Cách nói chuyện nơi này không khác gì so với hiện đại, làm cô cứ ngỡ là mình còn ở Kiên Giang. Hai cha con không bị đắm tàu, sau khi lên tàu từ quần đảo Bà Lụa về lại đất liền, vẫn nghỉ ở khách sạn như mấy hôm trước. Cuộc sống đúng là không nói trước được điều gì!

Ngọc Mai còn đang bận cảm khái nhân sinh, thì ông Ba đến tìm cô nói chuyện cuộc đời.

“Cốc, cốc... Ngọc Mai, Ngọc Mai à!

“Dạ!”

Ngọc Mai đi ra mở cửa: “Baba vào đi”

Đội ông đi vào Ngọc Mai đóng cửa lại, đến bàn ngồi xuống, rót cho ông và mình mỗi người một chén trà. Nước vẫn nóng, phong cách phục vụ quá tốt, cho năm sao!

Ông Ba mặt ủ mảy chau đem balo để lên bàn, rầu rĩ nói:

“Baba suy nghĩ mãi vẫn không biết đem đi đâu giá cái gì. Còn cái đồng hồ thì đang xài được, mọi thứ như bóp tiền, điện thoại đều bị hư.”

Ông kéo khóa ba lô, vừa lấy đồ ra vừa chán nản đọc tên từng món:

“Trong ba lô chỉ có hai cái nón, bình giữ nhiệt, một bộ muỗng nĩa, hộp quẹt, bộ dao đa năng, đồ bơi, bộ đồ thay đổi khi tắm biển và các dụng cụ vệ sinh cá nhân.

Cũng hên là còn bịch thuốc thường dùng khi đi du lịch, vì có hộp bảo vệ nên không thấm nước, Baba kiểm tra kỹ rồi không sao, vẫn còn dùng được.”

Lấy tay kéo ghế, ông Ba ngồi cái “phịch” xuống: “Mấy món này, không có món nào có giá trị để đem đi đâu giá, ngoài cái đồng hồ, bình giữ nhiệt và bộ dao đa năng còn tạm chấp nhận được. Nếu đâu giá rồi, sinh hoạt hàng ngày ở nơi lạ nước lạ cái này biết sống sau đây. Nếu biết trước thì Baba lôi cả cái vali theo, thật tiếc quá!”

Ngọc Mai tròn trắng mắt: “Baba đừng quên, là chính Baba còn khuyên con nên bỏ bớt đồ lại trên tàu, để tránh bị nặng chìm đi đó. Đem theo như thế có thể giờ này chúng ta cũng không được ngồi ở đây đâu.”

Ông Ba vò vò đầu theo thói quen, hỏi hớp hỏi: “Trong ba lô của con gồm những món gì?”

Ngọc Mai cười cười không nói, đứng dậy bước đến giường, lấy ba lô đem qua bàn, kéo khóa lấy từng món từng món thật từ tốn ra để trên mặt bàn, càng nhìn mắt ông càng sáng, sáng đến chói lóa.

Ông Ba cười ha hả: “Xem như chúng ta có vốn để lẫn lộn rồi, thời này ở Việt Nam là vua gì đang trị vì nhỉ!”

“Là Vua Lý, năm 1020 là thời của vua Lý Thái Tổ.” Ngọc Mai nói luôn không cần suy nghĩ.

Nhìn thấy Baba ngó cô với đôi mắt lấp lánh về con ba là nhất, Ngọc Mai cảm thấy xấu hổ. Nghĩ lại, cô cũng nên cảm ơn cô giáo dạy sử năm lớp mười hai với biệt danh sát thủ kiểm tra.

Lúc nào cô giáo cũng tạo sức bền cho dây thần kinh đám học sinh của cô. Đứa nào tự thấy dây thần kinh yếu yếu, giần giụa thì tự bút cho đứt luôn để còn có cơ hội giữ lại để nói, không thôi sẽ bị suy nhược đến không còn ra hình dạng.

Không bao giờ cô giáo nói trước thời gian kiểm tra, hôm căng não học bài trước ở nhà cô không kiểm, đang dạy ngon ơ cô lại kiểm, đủ loại khung giờ từ năm phút đến cả tiết, vì bị khủng bố quá nhiều nên tất nhiên phải nhớ lâu, nhớ dai, chứ không có gì giỏi hay đặc biệt cả.

Nhìn một mớ hỗn độn trên bàn Ngọc Mai lên tiếng: “Theo con thì đừng đưa những thứ như máy ảnh hay điện thoại. Họ không sử dụng được lâu nếu không có điện, đưa ra mắc công bị cho là lừa đảo.

Nên chọn thứ thực dụng trong cuộc sống, nhưng lại mới lạ so với nơi này. Rất nhiều người xuyên đến đây, không biết chừng họ cũng có thể đem giống ta, thì mấy món đồ này cũng chưa chắc có gì mới lạ.

Nhưng chúng ta cũng cần sống tốt, nên cái nào thật sự không cần thiết hãy đưa ra, nếu có đưa cũng đưa như vài cái xem trước tình hình đã. Nếu thứ mà con và Baba cùng có thì giữ lại phần của Baba, đưa phần của con.”

“Ồ! vậy con cứ chọn ra rồi đưa đây Baba đem cho họ, nhưng chúng ta ăn gì chiều nay!” Bây giờ tâm tình ông thoải mái thì cảm giác đói cũng đưa nhau đến.

“Họ có nấu cho chúng ta, khi nào xong họ kêu, chắc cũng sắp xong rồi đó. Baba muốn tắm rửa, vệ sinh thì đi xuống cuối dãy phòng này nhé!”

Vừa nói tay Ngọc Hân vừa chọn đồ: “Baba thấy chọn như vậy được không?”

Ông Ba im lặng hồi lâu rồi mới gật gật đầu, đem mấy món đã chọn bỏ vào cái khay, sau đó phủ tấm vải đỏ đã được người nơi này chuẩn bị sẵn trên bàn: “Baba đi đưa cho họ.”

Nói xong ông không đi mà lại bùng ly trà lên uống, uống xong vẫn ngồi im lặng, Ngọc Mai hiểu tính ông nên cô cũng im lặng ngồi đợi mà không lên tiếng hay thúc giục gì. Uống hết chén trà thứ hai, ông Ba mới từ từ lên tiếng:

“Baba suy nghĩ kỹ lại thì ở nơi đây chúng ta không quen biết ai, hai cha con mình cũng không nên gây sự chú ý quá không tốt. Thật ra đối với Baba mấy đồ này đem đâu giá cũng được, không đâu giá cũng không sao.

Nhưng mà bản thân con đã đến tuổi phải lập gia đình, cũng cần có hạ thủ để trong người cho an tâm, nên đâu giá vài món đồ này thôi, còn các đồ vật còn lại con nên giữ để phòng thân sau này. Đồ thì cũng còn đó không chạy đi đâu được, không gì phải lo. Baba có tay có chân, cũng không cần quan tâm đến Baba làm gì, mình tạo ra của chứ của không tạo ra được mình.

Trước mắt có lẽ con gái phải sống khổ cực một thời gian, ý định của Baba là muốn đi vào rừng khai hoang, chỉ sống trong rừng mới có thể tìm hiểu xem có các loại cây thuốc chữa bệnh nào không! Với thầy thuốc như Baba thì rất thích tìm tòi ở trong rừng, nhưng để con sống theo như vậy thì Baba không đành lòng.”

Mộng ước được khám phá thêm các loại cây thuốc, được sống hòa cùng thiên nhiên của ông, Ngọc Mai đã biết từ lâu. Ngọc Mai có dự định là sau khi tốt nghiệp đại học, cô sẽ thuyết phục ông bỏ phố về vùng quê nhỏ nào đó có núi có rừng, hai cha con lại mở một tiệm thuốc đông y. Ngọc Mai sẽ trông coi, để ba cô không còn thấy vướng bận mà thực hiện được niềm đam mê lớn lao của ông.

Thật ra thì! bây giờ có thả Ngọc Mai trên núi, hay quăng vào rừng ở một mình, cô vẫn có thể sống nhăn răng. Cái tính của Ngọc Mai là tay làm hàm nhai, không làm thì chịu đói chứ ở đâu rơi xuống cho mà ăn. Ông Ba xót con nên cứ lẩn tránh ở trong lòng.

Ngọc Mai chớp chớp đôi mắt đỏ hoe vì cảm động, cô nắm lấy bàn tay đã chai sạn theo năm tháng của ông Ba, nhỏ nhẹ lên tiếng:

“Baba à! Baba phải tin vào con gái của người chứ! Con có yếu đuối đến không tự chăm sóc được bản thân sao! Con cũng định nói với Baba là chúng ta nên vào rừng khai hoang, không nghĩ đến hai cha con chúng ta cùng ý tưởng.

Với lại, con cũng không có ý định lấy chồng gì đâu, Baba lo xa quá! Baba bỏ luôn cái ý định đem gả con cho ai đi, con sẽ ở vậy ăn bám Baba đến già luôn, con trịnh trọng thông báo cho Baba chuẩn bị tinh thần trước đó. Baba sẽ còn cực khổ nuôi con dài dài.”

Nét mặt ưu tư của ông Ba thoáng thả lỏng, ông lấy tay còn lại vỗ vỗ lên đầu con gái cười hiền lành:

“Bậy nè! Gái lớn phải gả chồng, đâu ai như con chứ. Baba không ngại cực, chỉ ngại con gái cực thôi. Nếu con cũng có ý định giống Baba, vậy tạm thời chúng ta quyết định như vậy đi! Bây giờ Baba đem đưa đồ cho họ, rồi hai cha con chúng ta đi ăn thôi, Baba đói quá rồi!”

“Dạ!”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ngàn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Chợ Phủ

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Hiện tại, hai cha con đang đứng trên đường cái quan, đường được lát đá rộng đến sừng sốt. Dù loại xe kéo: người kéo, trâu kéo, ngựa kéo đang qua lại tấp nập.

Ngọc Mai đưa hai bàn tay lên dụi dụi hai mắt, sợ bản thân vừa trông gà hóa cuốc*! Cô vừa nhìn thấy một chiếc xe đạp chạy qua, thật không thể tin nổi! Quay đầu nhìn theo kỹ hơn, đích thị là xe đạp.

Thế quái nào mà cách ngàn năm trước đã có xe đạp, cái nôi thập cẩm nơi này cũng đủ hải. Xe được làm chủ yếu là sắt và gỗ, nhìn từ xa, vòng bánh xe gỗ bọc sắt đang lóe lóe sáng dưới ánh mặt trời.

Ngọc Mai rất tò mò muốn biết, họ thắng lại bằng cách nào! Không lẽ chạy theo vịn lại để xem. Thật muốn làm quen với người đã thiết kế ra chiếc xe đạp này quá đi mất!

Hai cha con hưng phấn nhìn đông, ngó tây. Mọi người dập diu trên đường đều mặc cùng một kiểu đồ, giống như những người trước đó cha con họ từng tiếp xúc, chỉ khác nhau chất liệu vải và màu sắc.

Điểm thú vị là đa số mọi người đều đi chân đất, rất ít người mang giày. Giày được làm từ chất liệu gì thì hai cha con nhìn không biết, mũi giày cong như mũi thuyền*, màu đen. Nam nữ đều để tóc ngắn, hiếm thấy phụ nữ để tóc dài, nếu có để tóc dài sẽ được buộc cao gọn gàng.

Trời đang nắng chói thế này nhưng cảm giác lại mát rượi, khí hậu thật đặc biệt! Không một ai ở nơi này đội gì trên đầu để che nắng, trừ Baba của cô ra.

Càng đi về phía trước sẽ thấy con đường cái quan càng rộng mở ra bốn hướng, ở giữa chính là trạm xá mà Bá An đã chỉ đường trước đó. Trạm xá ngay giữa giống như bùng binh ở hiện đại này là nơi truyền tin tức, có nhiều phu trạm chạy tin.

Từ trạm xá, rẽ trái sẽ là phố xá sầm uất với nhiều xưởng thủ công, hàng quán nổi tiếng nhất ở Phủ Tây. Nhìn từng dãy nhà cao tầng, được làm bằng vật liệu chủ yếu là gỗ kết hợp với gạch và đất nung, với từng hàng mái ngói cao có, thấp có san sát nhau, có đủ ban công, mái hiên, lầu gác. Các cửa hàng đều rộng mở, niên đại này mà nhìn thế này cũng quá hoành tráng rồi.

Nhìn đủ, hai cha con quay ngược lại trạm xá. Từ trạm xá, hai người rẽ phải, hăm hở tìm đường đến chợ Phủ. Theo lời Bá An thì cang Tây có tới hai cổng chào, đa số ngư dân ở biển sẽ đi cổng chào thứ hai nối thẳng đến khu chợ Phủ này. Cổng chào mà hai cha con Ngọc Mai từng đi qua, cách cổng chào thứ hai này một đoạn không xa lắm.

Chợ Phủ này là chợ lớn nhất và sầm uất nhất của Phủ Tây. Chợ họp mỗi ngày, buôn bán tấp nập từ sáng đến tối, đủ các loại mặt hàng. Chợ được chia làm hai khu vực, bên quầy hàng bán theo đăng ký có thể bán cả ngày, cả đêm. Và bên ngồi chồm hổm, hoặc có mái che làm bằng chòi lá, chen chúc san sát nhau, chỉ họp bán buổi sáng, đến giờ ngo sẽ dẹp quầy hàng.

Hàng quán hai bên đường trải dài, nhìn chỉ thấy người và người, nhộn nhịp còn hơn chợ ở hiện đại. Hai cha con cùng hòa mình bon chen theo dòng người qua lại.

“Baba! hộp quẹt diêm kia! Ôi! thời này cái gì cũng có, con còn tưởng họ sẽ sử dụng nguyên lý lấy ánh mặt trời tạo lửa, hay cọ tre lấy lửa, thật không ngờ mà.”

“Cửa hàng bên đó còn có bán mắt kính nữa kìa, Baba mới hỏi thăm, con biết tấm bảng hiệu họ ghi là gì không? Mắt mờ, mắt nhòe, mắt không nhìn được gần, mắt nhìn xa không thấy rõ, đều có thể cải thiện. Bất ngờ chưa! Nếu họ ghi là cận thị, viễn thị, loạn thị thì thời đại này người dân sẽ không hiểu. Đồng chí xuyên không này thật thông minh, hay bây giờ cha con chúng ta đến chào hỏi, kết giao đi!”

Ngọc Mai liếc ông một cái không nặn không nhặt quăng một câu: “Con nghĩ là chúng ta nên đi tiếp.”

Để chặt đứt luôn ý niệm của ông Ba, Ngọc Mai kéo cánh tay ông cùng đi về phía trước: “Chúng ta đi dạo qua hàng ăn uống thử xem.”

“Thịt ngọc đây, thịt tươi ngon đây...”

Vừa rao người bán hàng vừa nhanh tay quét mỡ gà quanh thịt, rắc thêm bột gì đó đen đen, khói bay lan tỏa hương thơm hải sản nguyên thủy, không có mùi thơm như ở hiện đại, nhưng nhìn vẫn rất bắt mắt.

Hai cha con đứng nhìn cả buổi, nuốt nước miếng ừng ực. Ông chủ quầy hàng cứ nhìn hai cha con lom lom. Cảm thấy ngượng ngùng, hai cha con cùng nhau quay lưng lại bỏ đi không nhìn nữa.

“Thôi quay về đi! Chúng ta không có ngọc thể thì dạo kiểu gì đây, nhìn sơ sơ cũng hiểu được thêm cuộc sống nơi này rồi.”

“Dạ! Mà Baba có thấy mấy con ngọc này giống ngọc trai không? ngọc trai có thể nuôi cấy đấy, nếu chúng ta nuôi thì có được tác dụng tăng tuổi thọ không nhỉ?”

Ông Ba rờ rờ cái cảm không có lấy sợi râu nào, cảm thấy cũng có lý:

“Cái này để khi nào ổn định Baba sẽ nghiên cứu sau vậy. Việc trước mắt là tìm chỗ định cư đã, nơi này còn quá mới mẻ.”

Sau khi kết thúc buổi dạo chợ sáng, cả hai chậm rãi đi về. Ông Ba bỗng đứng xuống tỉnh thần lên tiếng:

“Những vật mà chúng ta đem đầu giá chưa chắc là đồ hiếm lạ gì, nơi này cái gì cũng có. Tuy vật phẩm nhìn thô sơ hơn hiện đại nhưng họ không thiếu, chỉ là họ muốn làm ra hay không mà thôi.

Tiền bối xuyên đến sợ có rất nhiều, thậm chí có thể tử tương lai xa hơn chúng ta cũng không chừng. Nên thu liễm lại mà thành thành, thật thật vào rừng khai hoang, sống dân dã xem chừng là quyết định đúng đây.”

Chưa gì ông đã thấy khớp, viễn cảnh xông pha thấy hơi dao động. Ông chỉ giỏi xem bệnh bốc thuốc, mà thời đại này mọi người họ khỏe như voi, ông biết lẫn lộn kiểu gì đây.

Ngọc Mai thấy ông bị quan, bèn an ủi:

“Baba của con một thân bán lĩnh, cả khu rừng lớn ở nơi này đang chờ Baba khai phá. Biết đâu Baba sẽ là đại nhân vật tiếng tăm được săn đón nhất sau này, mọi người sẽ đổ xô đi tìm Baba nhờ chữa bệnh đây.”

Ông Ba bật cười vui vẻ, mắng yêu: “Chỉ được cái đeo miệng!”

Người dân nơi này ít bệnh tật, nên từ lâu các đại y không được trọng dụng đều đã chuyển ngành, những đại y như ông ba khá hiếm. Ông sẽ không biết câu nói an ủi của Ngọc Mai bây giờ lại được ứng nghiệm trong tương lai. Chính ông Ba là người tìm ra cách giải quyết vấn đề sinh sản của cả bốn nước. Còn hiện tại, tất nhiên là ông Ba vẫn còn rối lòng về tay nghề không có đất dụng võ này dài dài.

Cười xong, ông Ba lại cảm râm tiếp: “Tối qua và sáng nay đồ ăn họ nấu ăn không có ngon gì cả, cá thì hơi tanh, rau cải hầu như không thấy. Nơi này đồ ăn có vẻ không phong phú lắm.”

“Con cũng thấy vậy!”

Ở vùng đất này, nguyên liệu nấu ăn rất phong phú và dồi dào, rừng rộng bao la bát ngát, thứ gì cũng có. Nhưng đa số người dân bốn nước đều không quan tâm lắm đến rừng, vì mọi người thiên về cuộc sống gần biển, để có thể tìm ngọc thể dễ dàng.

Quan niệm từ thời tổ tiên, mọi người đều cho rằng sống ở gần biển là tốt nhất và an toàn nhất. Không bị thú dữ hay các động vật hoang dã và côn trùng tập kích, không uống hoặc ăn trúng phải những thứ độc hại, không bị cây gậy đổ hay bị hỏa hoạn. Nếp sống không thích rừng này, đa số tất cả mọi tầng lớp người dân đều bị ảnh hưởng, vẫn không thay đổi cho đến ngày nay.

Chỉ có một số người sống ở khu vực Châu và Trại là thiên về khám phá rừng rậm. Nghề chính của họ là săn bắt thú rừng, hay đốn cây bán theo nhu cầu của người dân. Khi vào rừng họ sẽ để ý các con vật ăn thứ gì, họ sẽ hái hoặc mang chúng về trồng tại nơi họ định cư. Dần dà bổ sung thêm một số thực phẩm mới lạ cho người dân.

Lâu lâu, cũng có các nhóm người trí thức đi vào khám phá và tìm thứ họ cần, những lúc đó thì người dân khu vực Châu, Trại sẽ kiêm thêm công việc là dẫn đường.

Thức ăn đối với người dân nơi này không được chú trọng nhiều, chỉ cần qua loa sống qua ngày, miễn no là được. Với những người bình dân, họ ít khi tiêu sài về vấn đề ăn uống, thức ăn của họ chưa bao giờ thiếu, luôn dư dả cái ăn nên đa số cũng không muốn tìm tòi làm chi.

Đối tượng thân sĩ, võ sĩ cuộc sống của họ đều trải qua ào ào căng thẳng, ít được vui chơi hay thư giãn nhiều. Ăn uống tuy có nhiều món cầu kỳ hơn chút, nhưng vẫn không có gì hấp dẫn họ hơn tri thức, phấn đấu.

Mặc dù họ cũng đi ăn uống gấp gáp, xã giao, nhưng nhìn qua nhìn lại cũng chỉ có mấy món đó, chủ yếu ăn ngọc thể để duy trì sức khỏe mỗi ngày là chính. Họ cũng không có yêu cầu hay đòi hỏi gì, vì họ cũng không biết như thế nào gọi là ngon để đòi hỏi.

Riêng đối với quý tộc thì ảnh hưởng bởi những cuộc thi Cấp, và tìm kiếm người tài hàng năm, nên bản thân rất chú trọng đến sức khỏe. Luôn có đội ngũ chuyên biệt nghiên cứu thức ăn cho riêng họ. Đội ngũ này cũng không dám khám phá hay sáng tạo ra thực đơn mới, sợ không hợp làm ảnh hưởng đến cơ thể họ.

Còn nhóm người xuyên không, họ đã giúp nơi này bổ sung thêm khá nhiều món mới và lạ. Nhưng mọi người dù có lòng cũng không có nhiều cách để giúp. Vì đa số thực vật nơi này không giống thời không mà họ sống, khác xa so với sự hiểu biết trước đó của họ.

Cây trái, rau, củ, quả nhìn khác hoàn toàn. Biến thể thành to hơn hoặc nhỏ hơn, nếu không am hiểu nhìn sẽ khó phân biệt. Có người nhiệt tình vẽ cả tranh phổ biến cho người dân biết loại nào ăn được, loại nào không. Để có ai đi rừng trông thấy thì hái hoặc đem về trồng.

Thế nhưng, dù có người bỏ công đi tìm vẫn không tìm được, có những loại hao hao giống thì không ai dám chắc, nếu đề nghị thử thì cũng không ai dám thử cả.

Cho nên có thể nói người dân vùng đất này đang phí của trời, họ ăn để sống chứ không phải sống để ăn.

*Trông gà hóa cuốc: Làm lẫn vật này ra vật kia. Nguồn: vtudien.com

*Giày được làm từ bông vải hoặc lụa, đế bằng da, mũi giày cong như mũi thuyền, màu đen hoặc sáng màu thêu hoa.

Nguồn: <https://www.facebook.com/notes/san-nguy%E1%BB%85n/trang-ph%E1%BB%A5c-v%C...>

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ngàn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Đấu giá

Trên đường lững thững bước về, nhìn từ xa hai cha con trông thấy đủ các loại xe kéo đang để bít cả hai lối đi, dẫn vào cổng chính mặt tiền đường của trạm Quản lý trao đổi vật phẩm giao lưu, và trạm Quản lý hàng hải nơi hai cha con đang ở.

Hàng trăm người gần xa nghe tiếng đồn mà kéo đến nơi đấu giá, ồn ào ào ào đang xếp hàng mua vé. Nhìn tràng diện trước mắt hai cha con âm thầm, lặng lẽ trốn về phòng.

Tuy hôm sau mới là ngày diễn ra đấu giá, nhưng vì chỗ ngồi trong khán phòng không đủ sức chứa, số vé bán ra có giới hạn nên mọi người đều tranh thủ xếp hàng trước.

Sau khi mua vé và nhận thông tin những vật phẩm sẽ được đấu giá vào hôm sau, mọi người vẫn chưa vội về mà đứng tụm lại bàn luận sôi nổi, vừa xem tranh vẽ vừa bình phẩm về các vật sẽ được đấu giá. Rầm rộ, náo nhiệt đến tận chiều vẫn còn có người đến, người đi.

Các phòng ở của hai bên Trạm đăng ký nhập hộ tịch và Nơi đăng ký đấu giá đều chật kín chỗ. Một số người thuộc ba nước Đông, Nam, Bắc đến trễ, phải ra khu vực bên ngoài đường cái quan để tìm chỗ ngủ lại qua đêm.

Hoạt động đấu giá bao giờ cũng diễn ra tưng bừng và thu hút mọi người, đây cũng là sự kiện được người dân để ý và quan tâm nhiều nhất. Có rất nhiều người không mua được vé nhưng cũng không ảnh hưởng đến sự nhiệt tình của họ.

Ai ai cũng muốn tiếp cận và tìm hiểu, dù không được vào bên trong khán phòng tham gia trực tiếp, chỉ có thể lượn qua lượn lại bên ngoài. Nhưng có thể hóng được một số chuyện cũng là một thú vui.

Do đời sống tinh thần của người dân nơi này ít được quan tâm, không có các tiết mục giải trí hay chương trình biểu diễn tạp kỹ, múa hát, thiếu cả các tụ điểm vui chơi. Đời sống văn hóa còn rất nghèo nàn.

Vì những điều đó, nên khi có các sự kiện gì được tổ chức cũng đều hấp dẫn mọi người. Hoạt động đấu giá lần này cũng không ngoại lệ, mọi người đều trông ngóng, mà lý do để họ trông ngóng nghe cũng rất chỉ là ba chấm.

Giới bình dân thì xem đây là môi trường lý tưởng để góp nhặt những tin tức, đem ra nói lại khi mọi người ngồi nhiều chuyện với nhau. Thành phần xuyên không thì hào hứng đi để nhận đồng hương. Giới trí thức thì tranh thủ cơ hội ngồi chờ thời, nếu giới quý tộc không để ý đến vật phẩm nào, bọn họ sẽ tranh nhau mua liền vật phẩm đó.

Nếu ai hỏi vì sao họ phải chờ thời, họ trả lời đơn giản là:

“Dù có tranh cũng không tranh được. Đầu chi quý tộc của một nước, cả bốn nước đều xuất hiện thì ai mà tranh cho lại nên phải bấm bụng chờ.”

Mọi người dù có háo hức hay náo đến loạn cả nơi này, thì hiện tại hai cha con Ngọc Mai vẫn an an tĩnh tĩnh. Ăn vẫn ăn, uống vẫn uống, không còn việc gì làm thì leo lên giường tiến vào mộng đẹp.

Sáng hôm sau, mặt trời vừa lên cao, ánh nắng lan tỏa phủ rộng khắp vùng hải cảng. Nơi tổ chức đấu giá rộn ràng chào đón mọi người gần xa náo nức tiến vào.

Mọi người háo hức có, vui vẻ có, trầm lắng có, sốt ruột hay khản trương đều có, đang hiện rõ trên mặt hay được che giấu đi. Nhưng khi bước vào khán phòng đấu giá, thì đều thay thế chung một kiểu mặt tươi cười tay bắt mặt mừng chào hỏi qua lại.

Hai cha con được sắp xếp ngồi bên trong căn phòng nhỏ thuộc khu vực hậu đài, khu vực này được xây cao hơn vài bậc so với bên ngoài. Hiện hai người đang ngồi thưởng thức trà, theo dõi bên ngoài qua bức màn thưa đang lay động theo từng cơn gió biển thổi vào qua cửa sổ sau lưng. Ở vị trí này có thể

quan sát được toàn thể khu vực đấu giá.

Chỗ ngồi đều đã được phân chia từ trước. Nếu giới quý tộc thì được ngồi những hàng trên cùng. Kế đến sẽ là giới trí thức, và giới bình dân thì được sắp xếp sau cùng.

Phân biệt rất rõ ràng, không hẳn là kỳ thị giới bình dân, chỉ là những người học thức hoặc có công hiến sẽ được coi trọng hơn trong xã hội ở vùng đất đặc biệt này.

Đến giờ quy định, trong khán phòng đấu giá chật kín người, bên ngoài một số người không có vé đang đứng chen chúc, tùm tùm xung quanh các cửa sổ đang được mở rộng nhìn ngó vào trong.

Hầu như mọi âm thanh đều đột ngột im ắng, khi người giới thiệu tiến lên sân khấu chào hỏi để bắt đầu buổi đấu giá.

Sau khi chào hỏi xong, cô nàng giới thiệu cười tươi như hoa, vung tay lật mở khăn đang được phủ trên khay đồ ra:

“Để không mất thêm thời gian của mọi người chúng ta bắt đầu. Trên bàn trước mặt tôi đây là ba vật phẩm được đấu giá hôm nay, đều đến từ hai cha con được Thần biển đưa đến nước Tây hai ngày trước.

Chắc mọi người đều đã được giới thiệu trước chức năng và cách sử dụng của ba vật phẩm này.

Nhắc lại qui tắc cũ, những hàng trên cùng giờ bằng gỗ màu trắng, kế tiếp kéo dài đến vị trí ở giữa thì giờ bằng gỗ màu vàng và những hàng cuối cùng thì giờ bằng gỗ màu đỏ.

Vật phẩm đầu tiên, chỉ dành riêng cho phụ nữ dùng có tên gọi là son môi. Cách sử dụng là dùng để thoa trực tiếp lên môi, son môi màu đỏ cam, có công dụng vừa làm đẹp vừa dưỡng ẩm cho môi, tôi đây sẽ làm mẫu cho mọi người xem.”

Cô nàng vịn mở nắp lấy cọ son quẹt quẹt cho bớt vào thành ống rồi thoa lên môi, hôm qua cô thấy Ngọc Mai làm thử xong thật bấn loạn, phải nhắc lại thêm lần nữa là rất bấn loạn, muốn đoạt luôn cây son này làm của riêng.

Nhưng quy định người làm trong đây, không được tự ý mua đồ trước khi công bố, lòng cô đau muốn chết quách đi cho xong. Dù cô có nhờ người nhà đấu giá thì cũng không đến lượt, có đến bốn Vương hậu cũng đang mong chờ đến tay kia.

Sau khi thoa xong cô bậm bậm môi cười thật tươi với mọi người dưới sân khấu:

“Mẫu rất đẹp đúng không các chị em, nhưng điểm độc đáo của cây son này chính là...”

Cô lấy khăn tay màu trắng trong túi áo đưa lên môi chà tới chà lui rất nhiệt tình, nhưng khi lấy khăn tay ra màu môi vẫn còn y nguyên không phai chút nào, rồi cô giũ khăn xuống xoay trái xoay phải chiếc khăn cho mọi người xem, vẫn trắng tinh.

Phía dưới im phăng phắc rồi vỡ òa ồn ào, tất cả đều là giọng hò hời của các chị em ồ lên kinh ngạc. Ánh nhìn của các phụ nữ ấy sáng ngời, trên môi người giới thiệu màu đỏ cam vẫn rực rỡ.

“Giá khởi điểm năm mươi hạ thể.”

Hàng trên cùng, từng cánh tay bắt đầu lần lượt giờ lên bằng trắng. Thấy như thế, mọi người phía sau chỉ còn cách từ bỏ. Dù họ có dư dả hạ thể cũng không thể không nhường, cứ để giới quý tộc họ đấu với nhau, mọi người ngồi xem trò vui còn có ý nghĩa hơn.

“Chốt năm trăm hạ thể cho trường tử tộc nước Tây.” Nói xong, cô giới thiệu lấy dùi gỗ gõ cái cộp xuống khúc gỗ đang được để trên bàn.

Dù muốn hay không thì quý tộc các nước khác cũng phải nể mặt chủ nhà, tạo mối quan hệ hữu hảo, chưa đến lúc cần thiết phải cách mặt thì tránh được lúc nào thì tránh.

Cô nàng giới thiệu tiếp tục buổi đấu giá:

“Vật thứ hai này khá đặc biệt, mọi người khi có việc phải ra khỏi nhà nhưng lại muốn được uống trà nóng mọi lúc mọi nơi. Hay các ngư phủ khi ra biển muốn đem theo canh nóng hôi hổi bên người.

Thường thì khi nấu món gì đó, muốn giữ nóng trong thời gian dài chúng ta phải ủ với nhiều lớp bông và vải trong hộp gỗ kín, nhưng thời gian ủ nóng cũng chỉ được nửa canh.

Nhưng với vật này mọi người không cần ủ, chỉ cần đổ nước sôi vào, bình này sẽ giúp chúng ta giữ nóng cả một ngày, thậm chí hơn một ngày.

Hiện tại trong bình này đang có nước trà, tôi đã pha và đổ sẵn vào từ tối qua, bây giờ tôi sẽ đổ ra chén để mọi người cùng xem.”

Cô nàng vịn mở nắp bình, đổ trà ra chén rồi bắt ngò thốt lên kinh ngạc:

“Ồi! khói vẫn còn bốc lên đây này.”

Nói xong cô để chén trà vào khay nhỏ, bưng xuống sân khấu đi một vòng cho mọi người cùng sờ vào chén. Nhóm người ngồi phía trong góc nhao nhao đứng chồm người ra ngoài, để sờ chén trà cho bằng được. Có người sờ nhiệt tình quá bị nóng, xuyt xoa thổi phù phù vào các ngón tay.

Sau khi đi một vòng cho mọi người trải nghiệm xong, cô nàng quay trở lại sân khấu tiếp tục công việc:

“Bình này có tên gọi là bình giữ nhiệt, giá khởi điểm một trăm hạ thể.”

Trong giới trí thức của bốn nước, ai ai cũng biết trường tử tộc của nước Nam thích uống nhất là nước trà. Và đặc biệt hầu như quanh năm ít khi ổn định ngồi một chỗ, trường tử tộc rất thường hay đi ngao du tìm hiểu, thăm thú mọi nơi.

Vật mang bên mình được như bình giữ nhiệt này thì trên cả tuyệt vời, tránh được lũ khủi đông đồ mang vác theo lùm đùm, nên mọi người đồng loạt không giờ bâng, vật tốt giành cho đúng người cần sử dụng là quý nhất, lại có thể mang tiếng thơm nhường nhịn.

Thấy không có bảng gỗ nào giờ lên ngoài bảng của mình, trường tử tộc nước Nam đứng dậy cúi người tạ lễ: “Thật ngại quá, cảm ơn mọi người đã nhường, vậy tôi không khách sáo, xin kêu giá hai ngàn hạ thể để lấy vật này.”

“Chốt hai ngàn hạ thể.” Thêm một cái cộp nữa được gõ.

“Vật cuối cùng trong hôm nay, cũng là vật cực kỳ quan trọng.”

Cô nàng giới thiệu cố ý dừng lại, liếc xuống nhìn mọi người một lượt rồi mới lên tiếng tiếp.

“Vật có tên gọi ống nhòm, dùng để quan sát hình ảnh với mục tiêu từ khoảng cách xa hàng trăm dặm mà mắt thường không nhìn thấy, nhưng khi nhìn qua ống nhòm, hình ảnh đó sẽ được kéo lại gần cho chúng ta xem rõ ràng.

Nói một cách đơn giản hơn, từ chỗ tôi đứng nhìn thẳng ra khoảng không ngoài biển kia bằng mắt thường tôi sẽ không thấy gì, nhưng khi nhìn qua ống nhòm này, tôi có thể thấy được những chiếc thuyền đang thả neo tìm ngọc thể, thậm chí thấy cả ngư phủ trên thuyền đang đi qua đi lại.

Nếu tôi nhìn về hướng bến tàu của hải cảng, tôi sẽ thấy rõ khuôn mặt của từng người. Ống nhòm này quá tuyệt đúng không nào...”

Cô nàng giới thiệu chưa nói xong, cũng không kịp báo giá khởi điểm để bắt đầu, một tấm bảng màu trắng bên nhóm quý tộc nước Đông được giờ lên, cùng giọng nói trầm trầm cất ngang ra chiều không kiên nhẫn:

“Hai trăm trung thể”

Bất chợt không gian im lặng như tờ, sau đó từng bảng màu trắng lần lượt giờ lên kêu giá.

Nước Bắc: “Ba trăm trung thể”

Nước Tây: “Sáu trăm trung thể”

Nước Nam: “Hai mươi thượng thể”

Âm thanh xì xầm nổi lên bốn phía, ngay tại lúc bầu không khí trở nên căng thẳng. Người giới thiệu bị kêu vào phía sau, chưa được bao lâu cô nàng lại xuất hiện, về mặt rồi rầm lên tiếng:

“Thật ngại quá! người bán có yêu cầu chỉ nước Tây mới được kêu giá.”

“Thật hoang đường!” Người kêu giá đầu tiên của nước Đông đứng bật dậy, cầm bảng trắng vụt mạnh xuống đất về mặt giận dữ lớn tiếng.

Tình hình đang lúc nước sôi lửa bỏng thì bất chợt có tiếng hô lớn ở bên ngoài:

“Cháy, cháy rồi! cháy rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ngàn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Sóng gió buổi đấu giá

Xôn xao, mọi người trong khán phòng đấu giá đứng bật dậy ngó dáo dác ra bên ngoài, nhưng hiện tại các cửa chính đều đang được đóng chặt, không rõ chuyện gì đang xảy ra. Chỉ nghe được âm thanh tiếng bước chân chạy thành thich hòa cùng tiếng ngựa hí, trâu kêu, người gọi thật âm ỉ hỗn loạn.

Nhóm người không có vé đang đứng xung quanh các cửa sổ từ từ tản ra, lúc đó những người ngồi gần những hàng ghế kế bên cửa sổ, mới có khoảng

không gian trống cùng châu đầu nhìn ra ngoài, nhưng họ không thấy được ở đâu đang cháy ngoài người đang chạy vụt qua, nên càng gọi lên sự tò mò mãnh liệt.

Không khí trong khán phòng bắt giác bùng nổ. Nhiều người gấp gấp muốn biết tình hình bên ngoài, thấp thỏm không yên vội vàng di chuyển ra khỏi hàng ghế, cùng tranh nhau đi về phía hai bên cửa chính đang được đóng chặt.

Khán phòng thiết kế chỉ có một lối đi duy nhất chính giữa, từ sân khấu kéo dài đến cuối phòng. Hai bên là hai dãy ghế ngồi, người cuối khán phòng sẽ ngồi cao hơn những người gần sân khấu với thiết kế dạng bậc thang.

Mỗi dãy hơn năm mươi hàng ghế, một hàng ghế có thể ngồi được hơn năm người. Chỉ có hai cửa chính duy nhất cùng hướng ra cổng lớn thuộc dãy ghế bên ngoài, một cửa trở gần sân khấu, cửa còn lại trở ở cuối khán phòng, và hàng tá cửa sổ được trở xung quanh toàn bộ khán phòng để lấy ánh sáng.

Hiện tại, gần phân nửa người trong khán phòng đang nhao nhao cùng tranh nhau đi ra hai cửa chính, mà chỉ có một lối đi duy nhất, cục diện nhìn vô cùng hỗn loạn. Những người ngồi phía cuối khán phòng, họ vội đến mức không thèm đi xuống từng bậc mà nhảy luôn xuống đất.

Cô nàng giới thiệu thấy tình hình ngày càng mất kiểm soát, bèn rời vị trí di chuyển đến sát mép sân khấu cất cao giọng nói lớn hết mức có thể:

"Mọi người bình tĩnh, xin mời ngồi yên một chỗ, sau khi kiểm soát được tình hình, chúng tôi sẽ báo lại đầy đủ để mọi người cùng nắm được sự việc."

Cũng phải công nhận một điều, là giọng cô nàng đặc biệt to và khỏe, rất thích hợp với nghề giới thiệu này của cô. Nếu ông trời cho cô một vé đến hiện đại, thì giọng cô có thể chấp luôn cả mi cò rô*.

Vừa nói cô nàng vừa cầm đuôi gỗ gõ cộp cộp cộp vào khúc gỗ đang được cầm bên tay còn lại để gây sự chú ý. Cô gõ rất nhiệt tình, nói hết công suất, nhưng có vẻ tất cả mọi người đều không quan tâm đến cô nàng lắm.

Khi hai cánh cửa chính được mở rộng. Mọi người ào ạt chạy ra ngoài, cùng hướng đến mục tiêu là khu vực cháy, chạy ủa đến để làm gì thì chỉ có họ mới biết.

Người A vừa chạy vừa lên tiếng: "Đó hình như là nơi ngựa của tôi đang nghỉ ngơi."

Người B vừa chạy vừa tám: "Mấy con vật kéo xe cho mọi người đều ở khu vực đó."

Người C vừa chạy vừa than thở: "Ôi! Nhà tôi chỉ có mỗi con trâu đó."

Người D vừa chạy vừa cắn nhai: "Chuyện gì xảy ra thế không biết!"

Ông Ba ở bên trong phòng riêng cũng ngồi không yên, chẳng nói chẳng rằng đứng dậy kéo luôn Ngọc Mai mở cửa chạy ra ngoài sân hóng hớt.

Chếch về phía bên phải cách khán phòng đầu giá một đoạn đường nhỏ, chính là khuôn viên nghỉ mát, phía sau khuôn viên nghỉ mát được xây khá nhiều chòi lá được chia thành hai dãy, một dãy dựng cỏ khô, rom rạ dành cho các con vật kéo xe. Một dãy còn lại được thiết kế khá nhiều cọc gỗ dựng thành từng hàng riêng biệt dành cho trâu, bò, ngựa của khách cột lại nghỉ ngơi. Trên mỗi cột sẽ có số thứ tự tương ứng với số được treo ở mỗi xe kéo đang được dựng trước cổng chính. Nếu không có xe kéo, trên mỗi cột sẽ để trống.

Nơi đó hiện tại đang bốc khói mù mịt. Có mấy anh chàng nài ngựa cùng người ở nơi đầu giá, đang giúp di chuyển các con vật ra khỏi nơi lộn xộn đó, buộc chúng trở lại vào từng chiếc xe kéo cho mọi người.

Không gian trong khuôn viên thường ngày luôn trong lành và mát mẻ. Địa điểm này rất được nhiều người ưa thích chọn tản bộ và hóng mát. Bốn phía đều rợp bóng cây xanh rì rào, xung quanh lối đi được trồng nhiều loại hoa cỏ không biết tên tràn đầy sức sống đua nhau khoe sắc.

Đặc biệt trong khuôn viên còn có một ao lớn, ngay chính giữa ao được xây nhà thủy đình hình tứ giác, dưới ao là hoa sen hồng đang mùa nở rộ, bên trong nhà thủy đình còn có cả bàn ghế để ngồi tham quan. Khung cảnh rất chi là nhân nhả thích hợp để thư giãn, bình ổn tâm tình.

Nhưng nơi nhân nhả thường ngày đó giờ đây đang rất náo loạn, bầu không khí ảm đạm bao trùm, ánh mặt trời dường như cũng trốn sau những đụn mây, không còn thấy những vệt nắng nhảy múa xuyên qua kẽ lá như mọi ngày.

Hàng tá người của nơi đầu giá đang vô cùng bận rộn, hò hét cùng nhau chạy tới chạy lui xách nước dưới ao để chữa cháy, họ còn lấy dao chặt bỏ đi một khoảng trống cây sen để lấy chỗ múc nước. Từng cây từng cây bị vứt nằm ngổn ngang trên đất, cánh hoa sen rụng tả tơi mặc mọi người giẫm đạp qua lại nhìn thật xơ xác.

Rất nhiều người đứng bu xung quanh, đều là đối tượng hóng hớt, họ đứng theo từng tùm, lớn có, nhỏ có, gần có, xa có, thậm chí giẫm bừa lên cả những khóm hoa đang nở rộ.

Nhìn tràng diện đứng nhìn chỉ trở nhiều hơn là giúp đỡ, máu nhiệt tình nổi lên, ông Ba quyết định chạy qua đó phụ giúp thì bị Ngọc Mai kéo tay lại cầu nhàu:

"Baba có đi qua cũng không giúp được gì đâu, Baba lấy gì để giúp họ chữa cháy đây. Baba biết thùng gỗ đó lấy ở đâu à? Baba sẽ làm vướng chân họ đấy, tốt nhất nên trở về ngồi im một chỗ. Con thấy toàn là khói, nhìn là biết đám cháy đã được kiểm soát rồi."

Ông Ba quan sát kỹ hơn thì đúng là không còn lửa chỉ có khói, nhiệt tình không có chỗ thể hiện, ông Ba đành tui nghiu quay về. Hai người vừa đi đến trước cửa, mới vươn tay chưa kịp mở thì bất ngờ cửa được đẩy vào bên trong. Một bóng người ôm thùng gỗ lao nhanh ra ngoài, chạy về phía đám cháy.

Ngọc Mai thấy lạ: Trong phòng hai cha con cô đang ngồi có thùng gỗ từ bao giờ vậy!

Ông Ba cũng nhìn Ngọc Mai lom lom, Ngọc Mai bắt đầu đi lên tiếng giải thích:

"Con bảo đàm với Baba, là trong phòng chúng ta ngồi không hề có thùng gỗ."

Bị ông Ba liếc xéo, Ngọc Mai cảm thấy thật oan uổng. Hai cha con vừa yên vị không bao lâu, thì phía trước sân khấu lại có tiếng hét thất thanh. Ông Ba giựt mình vỗ vỗ an ủi quả tim nhỏ yếu ớt của mình.

Hiện tại cô nàng giới thiệu đang đứng trợn mắt nhìn ra ngoài. Mọi người còn lại trong khán phòng đều đồng loạt nhìn lên sân khấu sau tiếng hét đó, trông thấy cô nàng giới thiệu đang cầm cái đèn gỗ, chỉ chỉ trên mặt bàn cả lần mãi mới nghe được mấy từ:

"Không.. thấy! Mất.. mất rồi!"

Có người lớn tiếng hỏi: "Bị mất cái gì?"

Cô nàng giới thiệu nâng khuôn mặt trắng bệch không còn chút huyết sắc, xoay đầu nhìn mọi người dưới sân khấu run rẩy thều thào lên tiếng:

"Đồ vật.. đầu giá.. bị mất hết rồi."

Nhóm người quý tộc cùng đồng thanh: "Cái gì?"

Cả khán phòng cùng nhau hóng, người trên truyền xuống người dưới nhiều phiên bản khác nhau như ong vỡ tổ, mọi người bắt đầu điên cuồng suy diễn. Nội dung đều hướng đến việc lịch sử sẽ được lập lại, chiến tranh lại có dịp môn men rình rập bọn họ. Sự suy diễn có chiều hướng ngày càng đi xa quá, xa quá! Người nào thắng lại kịp thì còn có cơ hội nhận thức xung quanh. Người nào quá nhiệt tình suy diễn thì.. quên luôn cả lối về.

Ở dãy hàng ghế của nhóm quý tộc, mọi người đều nặng nề im lặng. Mặt mũi ai ai nhìn cũng nghiêm trọng, hai hàng lông mày nhíu chặt. Việc xảy ra ngày hôm nay là cố ý, đã được sắp đặt và tính toán từ trước. Dù cho liên quan hay không liên quan thì cả bốn nước cũng sẽ bị cuốn vào dòng nước bản này. Không rửa sạch sẽ dẫn đến sự nghi kỵ như mối lửa cháy rộng lan cả bốn nước.

Nhóm người quý tộc bắt đầu sốt ruột, quyết định về càng sớm càng tốt, về để còn cùng nhau bàn bạc. Các nhóm bắt đầu lục đục đứng dậy, khi đi ngang qua nhóm quý tộc nước Tây mọi người lần lượt hơi khom người chấp tay cùng vái chào lẫn nhau.

Riêng hai cha con Ngọc Mai thì vẫn còn đang bận nhìn nhau ngỡ ngàng. Căn phòng góc trong cùng, sát bên phòng hai cha con đang xảy ra chiến loạn nội bộ. Dù không muốn nhưng hai cha con vẫn bị ép nghe nhiều tiếng cãi vã, tranh chấp rất căng thẳng, tiếng bước chân chạy ra chạy vô tình thịch, tiếng đập bàn rầm rầm, loạn cào cào cả lên.

Hồi lâu, mọi âm thanh từ từ nhỏ xuống rồi im bặt, ngay lúc hai cha con quyết định đi qua xem thử thì có người vén màn bước vào phòng. Người đó đi cùng Bá An, tướng tá phốp pháp, khuôn mặt cũng tròn tròn như ông Ba, nhưng khác ở điểm mà ông Ba không vừa mắt nhất do ghen tị đó chính là trắng hơn ông Ba.

Người đàn ông ngập ngừng tiến đến run run giọng thông báo tin mà ông Ba nghe xong muốn tăng huyết áp. Cứ nghĩ là đồ của ai đó không cẩn thận bị mất, hóa ra là đồ của hai cha con. Ông Ba khụy hai chân, một tay vịn bàn, một tay quơ quơ tìm ghế ngồi.

Ngọc Mai thấy vậy vội nắm lấy cái tay đang quơ quơ loạn xạ đỡ ông ngồi xuống ghế, cô chỉ sợ ông bất cẩn ngồi chệch sẽ gặp phiền phức ngay. Với thân hình phi nhiều của ông Ba, thì Ngọc Mai có lý do chính đáng để lo ngại về điều đó.

Người đàn ông thấy phản ứng của ông Ba thì đâm ra càng áy náy hơn, đúng lúc này cô giới thiệu vội vàng chạy đến, đứng ngập ngừng ở cửa ngoắt ngoắt gọi hai người đi ra ngoài, thì thà thì thào gì đó.

Người đàn ông nghe xong quay trở về xin phép ông Ba có việc ra ngoài, chừng một khắc sẽ quay lại nói chuyện tiếp. Nói xong cũng không chờ ông Ba đồng ý, ba người cùng chạy biến mất nhanh như một con lốc.

Buổi đầu giá sóng gió cuối cùng cũng tuyên bố kết thúc, mọi người tan rã không lấy gì vui vẻ. Những người đang đứng nhiều chuyện ở khu vực đám cháy đã được dập tắt quay trở lại ngủ ngơ không hiểu mình đã bỏ lỡ điều gì, vội đi tìm người quen hỏi thăm.

Không ai còn tâm trạng đầu mà tụ họp, mạnh ai về nhà nấy, đóng chặt cửa thông báo tin tức không mấy lạc quan trong tương lai cho người thân trong gia đình.

Mới sáng nay, không khí nơi này còn tung bùng náo nhiệt như trẩy hội, chớp mắt đã im lặng hoang vắng đến tiêu điều.

Trong phòng chờ, sau một hồi trầm ngâm ông Ba bắt chợt lên tiếng:

"Con chắc chắn trong phòng này không có thùng gỗ?"

"Chắc chắn ạ! Khi bước vào đây con có ngó xung quanh xem cách bày trí, ngoài bộ bàn ghế chính giữa phòng, thêm cái bàn pha trà đang nằm gần cửa sổ kia, cùng với cái chạn gỗ gần Baba, thì còn mỗi cái tủ sách này. Con khẳng định cái người đi từ phòng mình ra có vấn đề."

Ông Ba cũng tin chắc trong bụng như thế, nhưng vẫn hỏi lại cho chắc ăn. Ông Ba bắt chợt nhìn Ngọc Mai chăm chăm với hi vọng Ngọc Mai sẽ cho ông một đáp án hoàn hui:

"Con còn nhớ mặt người đó không?" tâm trạng thấp thỏm đợi Ngọc Mai trả lời.

Nhưng Ngọc Mai lại không trả lời mà chỉ lắc lắc đầu, ông Ba thất vọng nào nề, nhìn Ngọc Mai với ánh mắt cổ vớt vát những tia hi vọng cuối cùng:

"Một chút xiu thôi con cũng không nhớ đặc điểm gì sao."

Ngọc Mai hỏi ngược lại ông: "Vậy Baba có nhớ không?"

Ông thờ dãi cái thướt: "Lúc đó cậu ta chạy sượt qua quá nhanh, không kịp trông thấy gì."

"Con cũng vậy! Không thấy được gì có giá trị để tham khảo, vì khuôn mặt đó đã được bôi lem nhem vết lọ nghệ, thân người tương tá quá phổ thông, hình dáng không khác gì mọi người nơi này, đã vậy lại mặc đồ màu đen. Hôm nay, ở đây hầu như mọi người đều mặc đồ màu đen, con đành chịu."

*Micro là ống thu thanh, gọi ngắn gọn là micro hay mic sử dụng ở nhiều lĩnh vực như điện thoại, tăng âm, hệ thống karaoke, trợ thính, thu băng, lưu trữ, sản xuất phim. Nguồn vi. Wikipedia.org

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ngàn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Đèn bù của nước Tây

Ngọc Mai bỏ lại ông Ba ngồi buồn bực một mình, cô đứng dậy đi đến bức màn nhìn ngó xung quanh. Khu vực hậu đài được chia thành hai phòng nhỏ, vật liệu xây dựng và đồ dùng đều bằng gỗ. Ngoài chỗ Ngọc Mai đang đứng có thể thông ra sân khấu, thì mỗi phòng đều trở thêm cửa sau, ở mỗi cửa sau sẽ có bậc thêm bước xuống đi thẳng ra sân chính.

Cửa sau mỗi phòng được trở hai hướng khác nhau, phòng hai cha con đang ngồi cửa trở hướng ra sân chính Trại quản lý trao đổi vật phẩm giao lưu của nước Tây, phòng còn lại cửa trở hướng ra sân Núi đăng ký đấu giá. Đó là lý do vì sao, người trộm đồ lựa chọn chạy xuyên qua phòng của hai cha con, để dễ trà trộn vào đám cháy mà tẩu thoát.

Ngọc Mai di chuyển đến bậc tam cấp, được dựng chính giữa nối hậu đài xuống sân khấu. Trên sân khấu, chỉ có một cái bàn bốn chân duy nhất, cũng không có phủ khăn trải bàn.

Bục sân khấu được lắp ghép từ nhiều ván gỗ lại với nhau, cố định thành một khối vuông vức nhìn khá chắc chắn. Bục không trải thảm, chân bục cũng để trần không phủ rèm. Ngọc Mai bước đến cái bàn duy nhất đó, đứng lặng yên quan sát. Khi ánh mắt cô di chuyển từ mặt bàn xuống sàn gỗ thì nhận ra vấn đề thú vị.

Ngọc Mai với tay, lấy cái dùi gỗ của cô nàng giới thiệu đang để trên bàn, khom người ngồi xổm xuống chăm chú nhìn kỹ hơn, điểm khác biệt đó nằm ngay trên mặt sàn gỗ dưới mép bàn, ở kẽ hở nối giữa hai ván gỗ còn dính từng hạt lấm tẩm tràn cả ra mặt sàn.

Ngọc Mai gõ nhẹ dùi gỗ men theo từng kẽ hở nối giữa các miếng ván, lấy vị trí từ mép bàn, cô vừa di chuyển giật lùi vừa gõ xung quanh, gõ đến đâu miệng Ngọc Mai khẽ nhếch đến đó.

Gỗ hết những chỗ khả nghi, Ngọc Mai đứng thẳng dậy, đem trả dùi gỗ về chỗ cũ rồi quay lại hậu đài, vừa đi cô vừa lấy chân giậm giậm xuống ván gỗ.

Khi đến bức màn, Ngọc Mai cũng lấy chân giậm giậm xung quanh nền sàn gỗ một lượt như đang tìm gì đó, đột nhiên cô mỉm cười không giậm chân nữa mà cất bước đến bàn ngồi xuống, nâng chén trà nguội ngắt trước mặt lên nhấp một ngụm nhỏ, đắng nghét! Mắt luôn khẩu vị, cô đặt xuống bàn không uống nữa.

Còn ông Ba ngồi kế bên thì vẫn đang buồn bực, tuy bề ngoài thì ra vẻ không để ý gì đến xung quanh, ngón tay trở cứ miết qua miết lại quanh miệng chén trà, nhưng trong bụng thì âm thầm chửi bới đả mỗ cuộc mà nhà tên trộm lên: Vì sao, sớm không lấy, muộn không lấy, mà canh đúng ngay lúc này lại lấy chứ, khi để người có đồ à!

Liếc nhìn khuôn mặt quạu quọ của ông Ba như muốn miết cho nát luôn ly trà trong tay, Ngọc Mai đành lên tiếng để cứu vớt lấy ngón tay trở của ông:

"Theo con đoán, người lấy trộm đồ ngồi chờ sẵn dưới bục gỗ, vị trí ngay gần mép bàn để đồ đấu giá."

Ông Ba vẫn chưa thoát khỏi cơn buồn bực, không cho là đúng lên tiếng phản bác:

“Nhưng cái bàn bốn chân đó trông hoác, ai cũng đều có thể trong thấy rõ mà.”

Ngọc Mai lấy tay chống cằm, nheo mắt nhìn ông Ba mỉm cười thần bí:

“Ván đề nằm ở chỗ đó, nếu dưới bụi gỗ là một không gian rộng rãi và không ai nhìn thấy, có thể bí mật nâng lên hoặc kéo xuống một tấm ván sàn nhỏ nào đó của bụi sân khấu, vừa có thể quan sát vừa có thể ngồi chờ thời thì Baba nghĩ sao?”

“Không muốn nghĩ gì cả, con có nghĩ thì...”

Mấy tiếng “đồ cũng không quay về” mắc nghen lại trong cổ họng, khi ông Ba trông thấy biểu cảm của Ngọc Mai như muốn nói: Baba mà không nghĩ, con bỏ nhà đi bụi cho coi! Biết tính con gái thù dai, nhớ lâu! Không muốn bị xử nguội, ông Ba đành ngồi ngay ngắn đằng hoàng lại, làm ra vẻ chăm chú suy nghĩ. Nhưng càng nghĩ càng thấy thích thú, ông chồm hẳn người lên bàn nhìn chăm chăm sang Ngọc Mai hỏi:

“Thế người đó lấy đồ kiểu gì mà vừa không tạo ra tiếng động, vừa không bị mọi người phát hiện?”

Ngọc Mai nhỏ mọn không thêm giải thích, để ông tò mò cho đã nư, cô đưa ngón trỏ lên môi suýt một tiếng: “Bí mật!”

Ông Ba tròn mắt, đang muốn nổi bão thì đúng lúc này cô nàng giới thiệu bước vào cùng với ấm nước sôi. Cô nàng cười gượng gạo mặt cúi gằm chào hỏi hai người, rồi với tay dọn chén hai người đang uống dở dang, bỏ vào mẹt đựng ấm trà, đem đến cái bàn gần cửa sổ lục đục thay bình mới, pha xong lại lẳng xăng bung trà rót nước mời.

Chuẩn bị chu đáo đầu đó xong xuôi, cô nàng mới đứng thẳng dậy lùi về sau mấy bước, về mặt trình trọng cúi gập người thật sâu cất tiếng:

“Thật xin lỗi hai người, là lỗi lo đáng của tôi, cầu xin hai người rộng lượng tha thứ.”

Ông Ba thờ dãi cái thượt nhìn Ngọc Mai, Ngọc Mai hiểu ý đứng dậy bước đến đỡ cô nàng đứng thẳng người lại, rồi nhẹ nhàng dìu cô đến bàn ngồi xuống, ông Ba với tay rót thêm chén trà đem để trước mặt cô ta, bình thần cất tiếng an ủi:

“Việc đã được định sẵn thì không thể tránh được, có cô hay không thì cũng sẽ xảy ra thôi, đừng cảm thấy có lỗi rồi rầu rĩ để mãi trong lòng, cha con tôi cũng không để ý lắm đâu, của đi thay người không sao cả.”

Có vẻ tâm trạng cô nàng vẫn chưa bình ổn sau biến cố, được khơi gợi đúng lúc nên xúc động run giọng giải bày:

“Thường thì chưa từng có việc lấy cắp như vậy xảy ra ở nước Tây, vì điều luật cấm ở nơi này xử phạt rất nặng, người phạm tội sẽ bị tước đoạt quyền được sống, bị chìm xuống biển làm nô tì cho Thần.

Từ lúc tôi có nhận thức đến giờ chưa từng thấy ai bị xử tội vì trộm cắp, thường thì tôi rời vị trí đi lung tung xuống sân khấu cũng không bị gì, riêng lần này chỉ rời khỏi vị trí chưa đến bốn bước chân, nói chỉ vài câu nhắc nhở mọi người trật tự thì lại xảy ra chuyện.”

Vừa nói cô nàng vừa lấy hai tay bụm mặt khóc lóc rất thương tâm, Ngọc Mai thấy vậy bèn đưa tay vỗ vỗ lên vai cô ta an ủi:

“Chị đừng quá khổ sở, hai cha con em không hề trách chị đâu, thật đấy!”

“Cám ơn hai người thông cảm, tôi không biết phải xử lý cục diện rồi rắm này như thế nào! Cha tôi đang bàn bạc với trưởng tử tộc giải pháp đền bù. Nếu hai người bắt đền tôi, chắc cả đời này tôi cũng không đền được.”

Nói xong lại ôm chầm lấy Ngọc Mai khóc tiếp, Ngọc Mai lấy tay vỗ vỗ lưng cô nàng, hai cha con ngồi im lặng không tạo ra tiếng động gì, để cho cô ta giải tỏa cho hết sự ảm ức trong lòng.

Khóc đã, khóc đủ, sau khi lấy lại được bình tĩnh cô nàng sụt sịt mũi, xấu hổ buông Ngọc Mai ra, lấy khăn tay trong túi áo đưa lên mặt chậm chậm nước mắt, sửa soạn xong mặt mũi, tóc tai mới cất giọng khàn khàn lên tiếng:

“Thật ngại quá! Mong hai người đừng chê cười, sau này hai người chính là ân nhân của tôi, nếu có gì cần giúp đỡ cứ việc lên tiếng, dù lên rừng hay xuống biển tôi cũng chẳng từ nan. Mạc Ánh tôi đây nói được làm được.”

Cô nàng giới thiệu vừa trút xong bầu tâm sự, thì cũng đến thời gian ước hẹn. Người đàn ông đó quay lại, đi cùng còn có cả trưởng tử tộc của nước Tây, nhưng lại không thấy Bá An. Cô nàng Mạc Ánh đứng dậy nhường chỗ, đi vội đến cái bàn gần cửa sổ lấy thêm hai chén trà mới đem qua, phục vụ xong cô nàng không ở lại mà đi luôn ra bên ngoài.

Sau khi cùng nhau giới thiệu qua lại và ổn định chỗ ngồi, người đàn ông tự xưng tên là Mạc Lâm bắt đầu lên tiếng:

“Sự việc lần này xảy ra quá nhanh và bất ngờ, làm tất cả chúng tôi trở tay không kịp, chúng tôi đã phái người đi điều tra, việc điều tra sẽ có hơi mất thời gian. Vì không muốn để hai cha con chờ đợi, nên trưởng tử tộc đã cho phép chúng tôi quy đổi đền bù.

Sau khi bàn bạc chúng tôi đi đến thống nhất, nếu hai cha con muốn ở Phủ sẽ được đền bù ngôi nhà ba gian hai chái. Nếu ở Lộ thì được đền bù một trang viên rộng nửa công. Nếu chọn ở Châu sẽ được đền bù trang viên rộng một công.

Trong vòng một năm, hai cha con không những được miễn thuế mà mỗi tháng còn được cấp thêm năm mươi hạ thể. Hai cha con thấy sự đền bù như vậy có thỏa đáng không? Nếu không đồng ý hay muốn thay đổi gì thì cứ lên tiếng đừng ngại, chúng tôi sẽ bàn bạc lại.”

Từ lúc trưởng tử tộc xuất hiện, Ngọc Mai chưa hề rời đi sự chú ý. Với thâm niên bao nhiêu năm bấm chọn yêu thích, theo dõi. Thậm chí la liếm khắp các hốc kẹt hay tường rào những trang mạng của các thần tượng nổi tiếng, chỉ với mục đích duy nhất là canh ai đó vừa than thở đau đầu, sổ mũi, cảm sốt thì Ngọc Mai liền xuất hiện.

Uốn lười không phải bảy lần mà đến bảy chục lần, tung hết các tuyệt chiêu mời bằng được thần tượng đến tiệm thuốc, để Baba bắt mạch trị bệnh trong các clip của cô, làm quà tặng cho người hâm mộ khi lướt theo dõi tăng đến hạn mức do cô đặt ra.

Với con mắt kén chọn theo kiểu “ai lạnh ai kiều em yêu hết” thì khi nhìn thấy trưởng tử tộc, sau bao đúc kết từ những kinh nghiệm trời ơi đất hỡi của bản thân, Ngọc Mai đang rất cố gắng kiềm chế để không hét lên: đẹp dã man!

Với dáng ngồi thẳng tắp, khí chất mạnh mẽ toát ra tràn đầy tự tin, ngũ quan như vẽ, dù đang cúi đầu suy tư hay ngược lên nhìn mọi người, đều mang phong thái đỉnh đặc. Trang phục mặc trên người là vài lụa gấm màu ngà mềm mại, càng làm toát lên thần thái ngút ngàn, như muốn phản bác câu nói người đẹp vì lụa mà phải là lụa đẹp vì người.

Máu mê trai đẹp đang bốc hỏa quẩn quáo trong người bỗng tắt lịm, khi Ngọc Mai đối diện với đôi mắt tinh anh đó mọi hứng thú cũng đều tan biến. Thường mọi người hay nói “đôi mắt là cửa sổ tâm hồn”, nhưng Ngọc Mai có thể khẳng định, câu nói đó không giành cho đôi mắt này. Vì không có cái cửa sổ nào hết, cửa chính cửa phụ gì đều không có.

Vừa nhìn vào đôi mắt như muốn đoạt hồn của anh chàng trưởng tử tộc này, bản năng trong cơ thể Ngọc Mai gào thét, có thể tóm gọn lại từ một đến sáu chữ theo thứ tự là:

Chạy

Nguy hiểm

Đừng tiếp xúc

Không cùng đẳng cấp

Tránh càng xa càng tốt

Bị chết lúc nào không hay.

Ánh mắt sắc lẹm, sáng quắc, cảm xúc trong mắt được che dấu một cách hoàn hảo. Ánh nhìn toát ra được sức mạnh vô hình, khiến bạn muốn quỳ gối thần phục.

Ngọc Mai cảm thấy hồi hận, khi hiện tại đang bị chăm chú nhìn một cách quang minh chính đại. Ánh mắt ấy nhìn đến đâu thì những suy nghĩ riêng tư của cô đều như bị nhìn thấu, điều này làm Ngọc Mai thấy rất khó chịu, muốn mắng nhận ra rằng không phải cứ thấy trai đẹp là được quyền ngắm.

Dù Ngọc Mai có là một cô gái da mặt dày đến cỡ đại bác bắn chưa chắc xuyên thủng, thì cũng thấy ngại với ánh nhìn chăm chú như vậy. Đúng lúc hai người đang đấu mắt qua lại thì ông Ba lên tiếng phá tan sự ngưng ngừng này:

"Chỉ là vật ngoài thân, nếu đã có người cố tình để ý đến, thì dù chúng tôi ở đâu cũng sẽ bị mất thôi. Vốn không có ý định yêu cầu đền bù gì, nhưng nếu được hỗ trợ chúng tôi cũng không từ chối. Vậy tôi mặt dày xin nhận ý tốt của mọi người.

Nhưng có một yêu cầu là chúng tôi chọn ở Lộ, không cần trang viên mà hãy đổi thành ngôi nhà nhỏ đủ ở là được. Hai cha con chúng tôi có ý định vào rừng khai hoang, nếu được thì xin hãy hỗ trợ giúp chúng tôi người đi cùng, để tìm địa điểm và giúp sức."

Nghe ông Ba nói xong Mạc Lâm quay qua nhìn trưởng tử tộc xin ý kiến, thấy trưởng tử tộc gật đầu ông mới lên tiếng đồng ý, và hứa sẽ lo liệu cho ông Ba mọi thứ nhanh nhất có thể.

Sau khi bàn bạc xong, Mạc Lâm mời hai cha con cùng dùng cơm trưa, nhưng hai người từ chối, xin phép được về phòng dọn dẹp nghỉ ngơi để ngày mai còn lên đường.

Trước khi hai cha con đi ra cửa, Ngọc Mai vô tình phát hiện ánh nhìn của trưởng tử tộc rơi trên hai ba lô đang đeo phía sau lưng của hai cha con. Ngọc Mai mơ hồ cảm thấy lo sợ, một cảm giác bất an trôi lên trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ngàn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Người vô sỉ

Trên con đường cái quan vào giữa trưa, cảnh vật thật yên tĩnh, chỉ nghe tiếng lộc cộc của chiếc xe ngựa đang chạy, bên trong thùng xe được trải chiếu trúc, một dáng người trầm mặc đang ngồi xếp bằng tựa tay lên gối xếp, đôi giày vải được móc lên cọc sắt phía trong góc thùng ngay cửa lên xuống ở đuôi xe. Không gian bốn bề vắng lặng, bỗng có tiếng nói lạnh lùng được cất lên:

“A Cung! Chú nói, cô gái tên Ngọc Mai đã phát hiện ra bí mật của chúng ta.”

Người điều khiển xe ngựa hơi nghiêng mặt vào trong lên tiếng: “Dạ, đúng vậy! Ngoài người cha ra, cô ta chưa nói với ai.”

“Cô ta sẽ không!”

“Bên A Đoàn đưa tin, có hai nhóm người đang đề ý đến hai túi mà cha con họ gọi là ba lô, chúng ta có nên đánh tiếng cảnh báo.”

“Không cần! Tự hai cha con cũng đoán được. Giúp họ lưu ý từ xa, không được để hai cha con phát hiện, nếu lộ diện thì phải thay người.”

“Dạ, nhưng Vương muốn để hai cha con họ ở gần để tiện theo dõi, nếu các nước khác có ý định...”

Bình An Lộc chen ngang cắt lời: “Không cần đề ý, ta sẽ giải thích với phụ Vương. Còn hai cha con có ý định cứ để họ đi, dù muốn cũng không cần được. Sắp xếp chỗ ở tử tế, hai cha con cần gì cứ hỗ trợ. Cho người dọn dẹp lại nơi đầu giá như cũ, tránh có thêm ai phát hiện. Theo dõi hai nhóm người đó chặt chẽ vào.”

“Dạ, trưởng tử tộc!”

Ăn trưa xong, ông Ba không về phòng nghỉ ngơi mà lẻo đẻo bám gót theo sau Ngọc Mai, quyết chí hỏi cho bằng được tên trộm lấy đồ bằng cách nào, nếu không nói rõ sẽ không buông tha. Ông Ba kéo ghế ngồi ở trong phòng Ngọc Mai, tuyên bố hiện tại bản thân đang rất rảnh và không có gì nhiều ngoài thời gian.

Ngọc Mai hết cách, phát sợ với độ nhây của Baba mình. Cô bước đến bàn, kéo ghế ngồi xuống kế bên ông, bụm tay che một bên miệng, lên tiếng thì thào:

“Con nghi ngờ người chủ mưu việc lấy trộm, là trưởng tử tộc nước Tây.”

Ông Ba kinh hãi nhìn Ngọc Mai không chớp mắt, vừa mở miệng định nói nhưng Ngọc Mai vội đưa ngón trỏ lên môi suýt một tiếng. Vẻ mặt tỏ ra rất nghiêm trọng, cô nâng một cánh tay lên khoát một vòng xung quanh sau đó lắc lắc đầu, rồi ngoắt tay ra hiệu cho ông ngồi sát lại kế bên, khi hai cha con chụm đầu vào nhau, Ngọc Mai lại thì thầm lên tiếng:

“Vi mục đích của ngày hôm nay mà nước Tây sắp xếp màn kịch cháy này, trưởng tử tộc cho người cải tạo lại bực sân khấu, tu sửa tổng cộng ba tấm ván sàn gỗ. Tấm thứ nhất nằm ngay dưới mép bàn, con thấy những tấm ván gỗ khác không có kẽ hở nào, chỉ riêng tấm ván gỗ chỗ đó là có. Như con đã nói với Baba, bên dưới bực sân khấu là một không gian khép kín và rộng, người trộm đồ ngồi đợi sẵn bên dưới.

Chờ đến lúc đám cháy xảy ra, khi nghe tiếng bước chân cô nàng giới thiệu rời vị trí, đúng lúc đó người trộm đồ sẽ nhẹ nhàng gỡ ván sàn gỗ xuống. Nhờ có cô giới thiệu đứng phía trước, che chắn và dời đi sự chú ý của đám đông, người đó lấy cây móc được thiết kế vuông góc với bàn, khều cái khay đồ xuống. Còn vì sao không phát ra tiếng động, là vì bên dưới bực sân khấu, được trải rất nhiều lớp cát biển dày, nên sẽ không gây ra bất cứ tiếng động lớn nào, hay bị hư hao gì khi có vật rơi xuống.

Có đồ trong tay rồi, người lấy trộm sẽ nâng ván gỗ cài then đóng lại như cũ, lợi dụng lúc mọi người nhốn nháo vì đám cháy, bình bình an an đào thoát lên đi mất. Suy đoán của con là có cơ sở hẳn hoi, con phát hiện thấy cát dính ở kẽ hở nối giữa hai ván gỗ, thậm chí còn dính tràn cả ra mặt sàn.

Tấm ván gỗ thứ hai và thứ ba, được lắp đặt trong hai phòng nhỏ ở hậu đài, vị trí giấu trong tủ sách. Mở hai cánh cửa tủ phía dưới ra, sẽ có một khoảng không đủ rộng, chỉ cần khom người chui vào, kéo tấm ván gỗ lên là có thể leo xuống, thực hiện việc lấy trộm xong quay lại đường cũ là có thể chạy thoát một cách dễ dàng. Con chắc chắn là tủ sách này mới được đặt vào trong hai phòng. Nếu hai cha con chúng ta không chạy ra ngoài xem đám cháy, thì người lấy trộm vẫn có thể đào thoát được bằng căn phòng nhỏ kế bên.

Ngay tại thời điểm con phát hiện, bên dưới bực sân khấu đang có người dọn dẹp lại các lớp cát, vì con vô tình nghe được tiếng động. Con cũng cố tình tạo ra tiếng động còn lớn hơn, bằng cách giẫm chân xuống sàn, để báo cho người đó biết rằng con đã phát hiện ra được bí mật của họ. Hiện tại giữa chúng ta và họ, cùng đứng chung một con thuyền. Lấy đồ của cha con mình, thì phải biết ới ra mà đền bù lại.”

Ông Ba nghe đến đây bất giác lo lắng, thậm chí run trong lòng, ngược nhìn thấy vẻ mặt đang chờ được khen ngợi mà bực cái mình. Ông phùng má bậm môi, lấy ngón tay giữa cong lại, ký một cái cốc lên đầu Ngọc Mai: “Con quá bậy rồi, chung cái gì mà chung hả, chẳng may bị thù tiêu luôn thì sao!”

Ngọc Mai đầu muốn nhảy dựng, lấy tay xoa xoa đầu mà nước mắt rung rung. Cứ tưởng được khen nhưng hóa ra lại được ăn ký, cô cảm thấy thật oan ức quá mà.

Ông Ba vẫn chưa hết tức, đưa tay giở đầu Ngọc Mai xuống, hai cha con lại chụm đầu vào nhau, ông Ba nhỏ tiếng tiếp tục cảm rằm:

“Vì sao con lại có suy nghĩ đó chứ, nếu chúng ta đã quyết định ở nước Tây thì cũng nên thuận theo họ cho dễ sống. Đầu phải khi không mà Baba lại nói

là không muốn đền bù, có lý do hết đó. Ngoài miệng nói vậy thôi, ra về bản thân không để ý lắm để bán cho họ chút ân tình, chắc chắn là họ phải đền bù rồi, ba nước còn lại đang nhìn kia kìa. Nói như vậy để được nước Tây chiều có hơn, sau vụ này sẽ có rất nhiều người theo dõi hai cha con mình, nếu được nước Tây để ý đến, thì ba nước còn lại cũng chùn chân chùn tay.

Thế kẹt này, chúng ta dù không muốn cũng đã bị, thuận theo tự nhiên đi thôi. Con ra mặt đòi hỏi, họ mà không chiều có có phải là mất nhiều hơn được không. Đã vậy! việc người ta muốn giấu con lại đem vạch ra, con muốn chết sớm à. Họ không có được thì cũng không muốn cho ai có, việc chúng ta sống hay chết chỉ là một câu nói của họ thôi. Sau này, muốn làm gì phải bàn bạc lại với Baba nghe chưa!”

Nói xong, ông Ba buồn bực ngồi thẳng lại, giờ tay định rót nước trà uống cho hạ hỏa, nhưng chợt nhớ đến chi tiết quan trọng, lại chụm đầu thì thầm: “Con có nghĩ là do ông nhòm đó mà ra có sự này không?”

Ngọc Mai vẫn còn đang xoa xoa cái đầu đau, meo mào lên tiếng: “Chính nó đấy ạ!”

“Không lẽ cô nàng Mạc Ánh diễn xuất giỏi như thế.”

“Không, chị ấy là người duy nhất không biết, sợ chính Bá An cũng là người tiếp tay.”

“Thật là sơ suất, chúng ta nghĩ chưa thấu đáo lắm, vô ý gây bất hòa cho bốn nước, hai cha con mình bỏ lại cục diện rối rắm, cứ mặc kệ như vậy mà trốn vào rừng chưa chắc là quyết định tốt. Với thời cuộc rối rắm do chúng ta đem tới, dù chúng ta có bỏ chạy lấy thân cũng chưa chắc là sẽ không bị cuốn vào guồng máy chính trị này.

Nghĩ sâu xa thì ông nhòm rất quan trọng trong chiến tranh, đây là vũ khí lợi hại, có nó như hổ mọc thêm cánh. Chắc cũng là tình thế bất đắc dĩ, vì ông nhòm quá tốt quá nguy hiểm nên bắt buộc nước Tây mới phải ra hạ sách, vì nằm trong tay ai nước Tây cũng sẽ thấy không an toàn.

Hiện tại, giữa bốn nước đã tồn tại sự căng thẳng, bất hòa chỉ là sớm hay muộn. Nước Tây bề ngoài tỏ ra cho mọi người thấy là đang bị vạ mặt, với khâu quản lý yếu kém. Nhưng lại cuốn chung được cả ba nước cùng rơi vào trong vòng xoáy bị tình nghi. Bề nổi ai cũng cho là nước Tây kém nhất trong ba nước, nhưng đụng đến bề chìm thì chưa biết mèo nào cắn mỉu nào đâu.

Baba thấy, trưởng tử tộc nước Tây là một người rất nguy hiểm, cậu ta biết rõ đã bị phát hiện bí mật, nhưng lại có tự tin là chúng ta sẽ không mở miệng nếu muốn sống tốt. Cậu ta quăng một cái lưới lớn, dương Đông kích Tây khiến mọi người hồ đồ không rõ trắng đen. Đã vậy! còn làm ra vẻ đền bù cho hai cha con chúng ta, vừa mang tiếng thơm vừa hưởng lợi, nước cờ này đi đủ sáng khoái, đúng là người vô sỉ mà. Sau này! Nếu đụng chuyện đừng nên đối đầu trực diện với cậu ta, cứ giả ngu bám lấy nước Tây mà sống thôi.”

Ngọc Mai chờ Baba nói xong, bèn ngồi thẳng dậy, nịnh nọt với tay lấy bình trà rót cho ông một chén, sau đó ngó nghiêng nhìn xung quanh một vòng, đợi Baba uống trà xong, Ngọc Mai lại ngoắt tay ra hiệu, hai người lại chụm đầu vào nhau thì thầm tiếp:

“Ba lô của hai cha con mình đang bị để ý, con muốn dồn lại đeo một cái thôi, nhưng nghĩ họ sẽ nhận ra là chúng ta đã phát hiện nên đành thôi. Baba nhớ phải chú ý cẩn thận vào. Con có ý này, trong ba lô chỉ nên để quần áo, những vật vệ sinh cá nhân thôi, còn đồ quan trọng thì để vào túi vải để đánh lạc hướng.”

“Nhưng có cái túi vải nào đâu, hay là hai cha con mình đi chợ Phủ lần nữa, có năm mươi hạ thể mới được Mạc Lâm đưa, sẵn tiện đi mua sắm gì đó luôn.”

“Con nghĩ chúng ta càng ít xuất hiện càng tốt, lúc ăn cơm trưa Baba quên là anh phục vụ có đưa cho mình một cái túi vải à. Túi đó là của chị Mạc Ánh đưa, con kiểm tra thấy bên trong có mấy bộ đồ bà ba, chắc là chị ta chuẩn bị cho hai cha con mình. Baba đưa ba lô đây để con soạn lại, chúng ta cứ đeo miết trên vai như vậy bị chú ý cũng phải thôi, nhưng để đâu cũng thấy không an tâm, đành chịu vậy!”

Nói xong, Ngọc Mai bắt đầu soạn đồ, bắt ông Ba đi ra cửa dạo quanh cho tiêu com, sẵn tiện ngó nghiêng xem có ai thập thò, lấp ló rình trộm hay không.

Bên trong một trang viên rộng rãi ở Phủ Tây, dưới ánh trăng tròn vàng vạc. Hai bóng người một đứng một ngồi đối diện nhau trong nhà thủy đình tứ giác, về mặt người ngồi vô cùng bực bội, người còn lại thì tỏ vẻ bất đắc dĩ.

“Tôi giải thích mãi mà mình vẫn không nguôi giận sao? Đây là tình huống bắt buộc mà.”

Mạc Ánh trừng đôi mắt đẹp giận dữ tuôn trào: “Bây giờ giải thích thì có tác dụng gì, việc cũng đã xảy ra, tại sao tôi là người giới thiệu chính mà không ai nói với tôi một tiếng trước vậy. Nhìn tôi lo lắng, khổ sở anh vui lắm hả!” Nói xong, còn chưa hết tức, Mạc Ánh đứng dậy đưa tay đẩy Bá An qua một bên, bỏ đi luôn một hơi vô nhà.

Bá An cảm thấy thật buồn bực với tính cố chấp của vợ, nói hết nước hết cái mà vợ vẫn không hiểu cho anh. Việc trưởng tử tộc giao, cha vợ còn không hé răng, tép riu như anh dám mở miệng ư. Vợ anh tính tình ngay thẳng, ruột để ngoài da*. Nếu biết trước cô ấy nhất định sẽ không hoàn thành nhiệm vụ, xoi hồng bóng không* ngay, nên cha vợ mới ngó lơ và dặn anh không được nói trước với vợ. Bá An rầu rĩ than thở trong bụng: Vợ giận, thôi đành phải ràng nhịn. Tất cả vì cuộc sống tốt đẹp sau này.

Vợ chồng Bá An trải qua một buổi tối không được vui vẻ gì, thậm chí Bá An còn bị vợ cấm cửa phải ngủ ở thư phòng, nhưng dù sao họ vẫn có một giấc ngủ ngon. Riêng hai cha con ông Ba thì trải qua một đêm thức trắng, vì không biết có bị đánh lén bất ngờ không, thập phần lo âu và bất an, cứ trần trọc mãi không yên suốt cả đêm.

Hai cha con tự hù dọa bản thân, rồi tự mất ngủ chứ có ai làm gì được. Họ không hề biết bản thân rất an toàn với ba lớp phòng thủ nội bất xuất, ngoại bất nhập* theo lệnh của trưởng tử tộc. Các nước khác biết được đều chửi rủa nước Tây vô sỉ, mang tiếng tốt là bảo vệ an toàn cho hai cha con, nhưng thật ra là đang giám sát họ. Cho dù trưởng tử tộc là người vô sỉ thì người ta vô sỉ có đẳng cấp, ông Ba mà biết dám chứng cũng tức điên, lại chửi bới đào mồ cuốc mã dòng họ của Vương lên.

*Xôi hồng bông không: Hồng cả, không được việc gì.

*Ruột dẻ ngoài da: tả tính người thật thà, bộc lộ, không giấu giếm ai điều gì, cũng không giận ai lâu.

Nguồn: tratu.soha.vn

*Nội bất xuất ngoại bất nhập: bên trong không được ra, bên ngoài không được vào.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ngàn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Nhà mới

Hôm sau, mặt trời vừa ló dạng, chim chóc đua nhau hót vang giai điệu chào bình minh, trong tiết trời mùa thu thanh bình và yên ả, mọi người khắp nơi nơi đang lục đục thức dậy bắt đầu một ngày mới. Riêng hai cha con ông Ba thì hoàn toàn ngược lại, họ cũng bắt đầu nhưng lại là bắt đầu tiến vào giấc ngủ, mộng đẹp chưa kịp xuất hiện đã bị anh phục vụ kêu cửa đánh thức.

Trải qua một đêm sợ bóng sợ gió, vừa mới chợp mắt chưa được bao lâu đã phải ngồi dậy, nên hai cha con thập phần uể oải. Lục đã lục đục soạn sàng đồ đạc, chậm rì rì đi vệ sinh cá nhân, mò mẫm còn lâu hơn cả rửa bò. Khoác được ba lô lên vai thì từng vệt nắng đầu tiên cũng đã nhảy múa tung bồng khắp mọi nơi, người phục vụ hối thúc lần thứ en-nò, thì hai người mới tay xách nách mang xuất hiện. Bỏ luôn cả bữa sáng đã được chuẩn bị sẵn, vì không có khẩu vị và tinh thần để ăn, hai người vừa ngáp vừa loạng choạng leo lên xe ngựa.

Người điều khiển xe khá đô con, mặt mũi hiền lành, mặc dù mất nhiều thời gian ngồi chờ đợi, nhưng vẫn rất nhiệt tình giúp đỡ và hỏi han sức khỏe hai cha con vô cùng ân cần.

Khi ổn định chỗ ngồi, nhìn thấy một bọc đồ to để trong góc thùng xe, ông Ba thắc mắc hỏi: “Giấy đây?”

“Dạ! chú đánh xe ngựa nói chị Mạc Ánh gửi cho, con cũng không biết có gì trong đó.”

“Cô ta khách sáo quá!”

Trên đường đi, lúc đầu hai cha con còn tò mò nhìn Đông ngó Tây, chỉ chỉ, trò trò, lạ lẫm ngó nghiêng, nhưng theo thời gian cứ bị xóc nảy liên tục, người khỏe mạnh đến đâu cũng sẽ bị ảnh hưởng, nói gì đến hai cha con đang khó ở trong người. Xe ngựa vừa chạy ra khỏi đường cái quan, hành trình đau khổ mới chính thức bắt đầu. Xe vừa lên đèo đã chạy luôn xuống dốc, gấp ghe, mấp mô, vừa chạy trúng ổ gà đã phải tránh ô voi.

Thế trạng ông Ba và Ngọc Mai không bằng người dân nơi đây, từ nhỏ đến lớn cũng chưa từng ngồi dạng xe ngựa thế này bao giờ. Lắc lư qua lại liên tục, xương cốt hai người như muốn gãy thành đoạn, khổ nhất là ông Ba, đoạn đường này như muốn lấy mạng của ông, quả là cực hình.

Xe ngựa lộc cạch, chạy từ sáng sớm tinh mơ đến xế chiều vẫn chưa tới nơi, ăn qua loa bánh áp nôi được Bá An chuẩn bị, và uống nước trà cảm hơi. Mặc dù vẫn có những khoảng thời gian ngắn ngừng lại cho người và ngựa nghỉ ngơi, nhưng bấy nhiêu đó thời gian vẫn không đủ cho hai cha con thích ứng. Vạ vật ngồi không được nằm cũng không xong, cứ hỏi mãi người đánh xe ngựa đã đến chưa, hỏi miết hỏi miết cho dù người có tốt tính đến đâu cũng sẽ đổ quạu, rất may là đến đột hồi xém tròn một trăm trong ngày cuối cùng cũng đến nơi.

Hai người chân rung, tay mỏi lấy giày đang treo trên cọc sắt mang vào chân, dầu dất nâng đỡ lẫn nhau lết xuống xe. Người đánh xe thấy mặt mũi hai cha con bơ phờ mệt mỏi, vội đỡ lấy từng túi đồ bên trong đem xuống giùm họ. Hai người không còn chú ý gì đến hình tượng, thật vất vả ôm một mớ đồ người đánh xe ngựa đưa, ngã ngồi luôn xuống đất, ông Ba thấy ngồi cũng không thấm thía gì mấy, bèn nằm luôn xuống nghỉ ngơi, không quên lấy cái nón trên đầu đem ôm trước ngực.

Một đoàn hơn chục người đi chân đất đang đứng chờ trước xe ngựa, mắt tròn mắt dẹt há hốc miệng nhìn hai cha con. Mọi người quay qua quay lại nhìn lẫn nhau: đây là hai người mà Vương và trưởng tử tộc xem trọng! Cả đám người đứng lớ ngớ không biết nên đi hay ở, cứ ngượng nghịu đứng chờ ở đó.

Ngọc Mai nhìn thấy vẻ mặt mọi người ra chiều khó xử nhưng cũng đành chịu, mạng cô bây giờ mới vừa quay lại, chưa kịp lấy hơi được tí xúu nào, phải thở cái đã rồi tính. Ngọc Mai quơ tay lấy túi vải lụa trắng để vào trong lòng cho an tâm, duỗi thẳng hai chân, dặt hai tay chống sau lưng, ngửa đầu nhìn trời thờ dốt, đón từng cơn gió mát dịu tạm quên đi mọi người.

Còn ông Ba thì thôi khỏi nói tới, ông mặc kệ sự đời. Ông mới vừa chết đi sống lại, còn đang ngáp ngáp đây. Ông có phải là khi làm xiếc đâu mà đứng bu đông nghẹt để xem như thế làm gì, ai mượn đâu! Cứ chờ đi, lịch sự gì tầm này nữa.

Mọi người thấy hai cha con không thèm để ý đến bọn họ, cũng không ngó ngang gì đến xung quanh hay trước mặt. Chỉ nhắm mắt mặc kệ họ đứng như trời trồng, mọi người bối rối, tình cảnh bị ngó lơ như thế này chưa từng trải qua trong đời. Tất cả cùng quay nhìn về một người như hỏi xin ý kiến, người đó lắc lắc đầu thờ cái khi, miễn cưỡng bước ra khỏi đám người, tiến lên chấp hai tay lại cố gắng bình tĩnh nói lớn:

“Xin chào, tôi tên Mạc Văn là tri Lô ban thân sĩ, đang quản lý khu vực phía Đông này, hai người có chỗ nào không khỏe có thể nói, chúng tôi sẽ sắp xếp để hai cha con được thoải mái hơn là cứ nằm mãi chỗ này, cần giúp đỡ gì cứ việc lên tiếng.”

Ông Ba thều thào, đoàn người bu xung quanh nghe không rõ ông Ba thều thào cái gì, Mạc Văn đành cất bước tới ngồi chồm hổm, chống hai tay xuống đất, chống hông lên trời, ghé tai sát xuống để nghe xem ông Ba nói cái quý gì:

“Hai cha con tôi... chỉ cần nghỉ ngơi một lát... bớt đau nhức đã, đi xe ngựa không quen... đau bàn tọa quá!”

À! hóa ra là vậy, Mạc Văn xém bật cười. Đứng dậy ra hiệu mọi người giãn ra, không có gì đáng lo ngại, cứ để hai người nghỉ ngơi một lát theo yêu cầu. Trong đám người bắt đầu nổi lên những tiếng xì xầm, có lần tiếng cười khùng khục cổ nén.

Dù gì cũng là người đến từ tương lai, được bồi dưỡng văn hóa đúc kết cả ngàn năm, Ngọc Mai không thể để hai cha con vứt hết mặt mũi được. Cảm thấy cơ thể đã bớt ê ẩm và không còn cảm giác chao nghiêng, cô mở ba lô cho túi vải lụa trắng vào rồi kéo khóa lại đeo lên vai. Ngọc Mai cố gắng nhắc người đứng lên, phui bụi bặm qua loa, tự thôi miên bản thân: mình là cô gái thanh lịch. Nhắc đi nhắc lại vài lần, mới có dũng khí ngược nhìn về phía mọi người cười tùm tùm, ra vẻ xấu hổ khoanh hai tay trước ngực cúi chào thật lễ phép, không để mọi người phải gật đầu trả lễ, cô bước đến chỗ Baba đỡ ông ngồi dậy.

Cố hết sức bình sinh đã ăn không biết bao nhiêu tạ gạo trong hai mươi năm cuộc đời, kéo Baba đứng thẳng người dậy, nhặt ba lô ông đang vứt một bên khoác luôn lên vai của mình, giật cái nón ông đang ôm trong lòng như báu vật đội lên đầu cho Baba, sẵn tiện lấy tay phui bớt bụi bặm trên người ông.

Xong xuôi thì đi gom lại hai cái túi lớn nhỏ, được vợ chồng Bá An vừa cho vừa tặng đang nằm ngổn ngang, túi lớn hơi nặng cũng không làm khó được Ngọc Mai, cô vừa kéo vừa lôi đem để túi lớn dưới chân ông Ba, bản thân thì ôm túi nhỏ đứng ngay ngắn kế bên. Mặt ông Ba như được gắn sẵn lập trình tự động nhoeo miệng cười, thói quen được tôi luyện qua mấy chục năm khi tiếp xúc với đủ loại “thượng đế” tìm đến tiệm thuốc của ông.

Nhìn một loạt động tác lưu loát như nước chảy mây trôi. Mọi người mới một phút trước còn len lén cười cợt, một phút sau đã hoàn toàn câm nín. Cùng mở lớn mắt nhìn hai người đang đứng đàng hoàng thẳng tắp trước mặt, từ tác phong đến điệu bộ đã nói lên được thói quen và nề nếp sinh hoạt. Tuy quần áo vương chút bụi bặm, nét mặt vẫn còn mệt mỏi vì奔波, nhưng không còn tí gì về nhếch nhác ban đầu.

Trong mắt Mạc Văn lóe lên vài tia sáng, anh ta thông thả bước đến trước mặt hai cha con, chấp hai tay chào hỏi giới thiệu lại.

Ông Ba đáp lễ, nhưng lại thầm ngạc nhiên trong lòng, lại là họ Mạc, đi đến đâu cũng có họ này xuất hiện, coi bộ nhiều dữ. Không biết có chung dòng họ với hai cha con Mạc Lâm hay không? Nếu chung dòng họ thì đỡ biết mấy.

Đang suy tính ông Ba tình ý phát hiện Mạc Văn giờ tay hướng ra phía sau, định giới thiệu gần chục người đang đứng đó, thấy vậy ông mắt luôn kiên nhẫn lau bầu trong bụng: đang mệt mà đợi chủ giới thiệu xong có mà đến khuya chắc. Nhưng ngoài mặt thì vẫn giả bộ tươi cười, không để Mạc Văn kịp nói gì, ông Ba giành lên tiếng trước: “Xin chào! thật hân hạnh cho hai cha con chúng tôi hôm nay được gặp mọi người.”

Rồi ra vẻ như đang mong đợi lắm, cất tiếng nói tiếp: "Phía trước là nhà cấp cho hai cha con tôi đứng không! Thật muốn tham quan ngay tức khắc, cùng tôi vừa đi vào vừa nói tiếp nhé."

Mạc Văn nghe vậy đành bỏ qua màn giới thiệu chào hỏi, vội di chuyển lên phía trước dẫn đường. Ông Ba cúi người ôm túi đồ dưới chân cùng mọi người bắt đầu lục đục theo sau.

Căn nhà ba gian được xây trên thềm, chỉ một bậc lên xuống, nền nhà được lát gạch vuông, vật liệu xây dựng chủ yếu là gỗ, mái lợp ngói, phía trước sân là hàng rào dựng bằng tre xinh xắn bao xung quanh, khoảng sân không rộng lắm, bốn bề thiên nhiên lồng gió, đứng trước sân ông Ba có thể trông thấy một vài ngôi nhà nằm rải rác xung quanh, xen kẽ là những luống rau nhỏ xanh mướt, cảnh vật thật thanh bình và giản dị.

Mạc Văn và hai cha con ông Ba cùng bước vào nhà, mọi người còn lại thì đứng chờ bên ngoài, Mạc Văn lên tiếng giới thiệu: “Đây là ngôi nhà nhỏ ba gian, mới được xây cách đây vài năm, hiện cả gia đình đã ra Phủ định cư để tiện buôn bán, trưởng tử tộc mua lại đăng ký thành tên của anh Ba đây, để đền bù tổn thất không mong muốn đã xảy ra. Hai cha con xem thử nếu không ưng ý, trưởng tử tộc sẽ tìm nơi khác cho hai người định cư. Hai người thấy sao? Cứ nói đừng ngại!”

Nhìn người đàn ông lưng hùm vai gấu tên Mạc Văn trước mặt, ông Ba câm nín, muốn đòi hỏi cũng không dám ý kiến ý cò, thật dọa người quá mà!

Mạc Văn thấy hai cha con không có ý kiến gì bèn lên tiếng tiếp: “Khu vực này là trung tâm của Lô rất gần chợ, giao thông chủ yếu là chèo thuyền hoặc đi xe kéo. Từ nơi đây nếu đi xe ngựa chừng nửa ngày đường sẽ đến Châu, nếu chèo thuyền thì mất một ngày. Còn muốn đi đến Trại thì thời gian gấp đôi.”

Mạc Văn chỉ vào bao đồ đang được để trên cái chõng tre: "Đây là một ít vật dụng thiết yếu hàng ngày cần thiết cho hai cha con, mỗi tháng đến hôm trăng tròn chúng tôi sẽ cung cấp thêm, còn ba bữa ăn mỗi ngày tạm thời sẽ có người phụ trách đem đến, nên hai cha con không cần bận tâm đồ ăn thức uống. Còn đồ đạc dùng cho sinh hoạt, đã được sắp xếp hầu như đầy đủ, nếu cần thêm đồ gì cứ lên tiếng, chúng tôi ở xung quanh đây, đi bộ vài bước chân là tới.”

Thấy mọi thứ tạm ổn, ông Ba bắt đầu nhập vai làm người đứng đắn lịch sự, bèn chấp hai tay lên tiếng: “Từ lúc hai cha con trôi dạt đến đây, tứ cố vô thân*, cũng may nhờ được trưởng tử tộc quan tâm và mọi người giúp đỡ, làm phiền mọi người rất nhiều rồi. Cảm ơn đã chiếu cố.”

Sau khi biết được những người đi cùng Mạc Văn đều là những thân sĩ, giỏi nhất bắt đầu từ cấp một xuống thấp dần đến cấp mười, đang phụ giúp Mạc Văn quản lý khu vực hướng Đông này, ông Ba chấp tay chào hỏi từng người rất niềm nở, hẹn mọi người thường xuyên qua lại giao lưu, còn hứa sẽ kể cho họ nghe những chuyện thú vị nơi ông từng sống.

Ngọc Mai đứng phía sau chỉ biết giơ ngón tay cái tặng cho ông Ba ở trong lòng, càng ngày cô càng thấy Baba có tiềm năng và tố chất làm người xun xoe bợ đỡ, cô hiểu ông quá mà.

Nhìn trời cũng đã sập tối, Mạc Văn không muốn nán ná thêm, anh lên tiếng cáo từ ra về, để hai người có thêm thời gian hồi phục lại sức khỏe:

"Hai cha con cứ nghỉ ngơi, đồ ăn tối chút nữa sẽ có người mang đến. Sáng ngày mai tôi sẽ lại đến, dẫn anh Ba đi tham quan và làm quen nơi này. Chúng tôi ở xung quanh đây, cần giúp đỡ gì cứ đến tìm đừng ngại."

Nói xong Mạc Văn và mọi người cùng kéo nhau đi về, ông Ba đi theo tiễn bước mọi người ra cổng.

*Tứ cố vô thân: Nghĩa đen là ngoài nhìn bốn phía không có người thân. Nghĩa bóng là đơn độc, không có ai là người thân thích. Nguồn: vi.wiktionary.org

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ngàn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Cuộc sống mới

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ngọc Mai để một mình Baba đi tiễn mọi người. Nhìn ngoài trời cũng đã sập tối, cô ngó quanh quất tìm đèn thấp sáng. Bước đến kệ gỗ dài chỉ cao đến ngực, kê sát vách tường đối diện với bàn uống trà, thấy kệ trên cùng để khá nhiều chén nông bằng gốm, những chén này giống y như chén dầu thời Trần* của Việt Nam. Nguyên liệu thấp làm từ mỡ động vật, lấy quẹt diêm để kê bên cô thấp đèn lên.

Bên ngọn đèn dầu leo lét, Ngọc Mai nhìn cái bóng đồ dài méo mó của bản thân, trong không gian vắng lặng gọi lên cảm xúc được cô che giấu. Nếu bây giờ ở hiện đại, có lẽ cô còn đang bon chen đấu đá trên những con đường kẹt cứng xe cộ tranh thủ chạy về nhà. Từ lúc xuyên đến nơi này, tâm trạng lúc nào cũng thấp thòm, phải nhìn trước ngó sau, đi một bước tính một bước, trải bao sóng gió cuối cùng cũng có gọi là nhà để nương náu.

Hiện tại, cô cảm thấy rất vừa lòng với khởi đầu này. Không còn muốn biết lý do vì sao mà ông trời lại cho cha con cô đến nơi này, muốn thử thách điều gì? Sướng hay khổ? Tương lai sẽ như thế nào cũng không muốn nghĩ đến nữa. Trời cho ai thì người ấy hưởng, trời dày ai thì người ấy chịu. Làm sao mà chống được, vui vẻ hưởng thụ thôi. Nghĩ đến đây Ngọc Mai thấy nhẹ lòng, thấp một hơi bốn chén đèn dầu lên, bắt đầu đem đi phân phát chỗ để, sẵn tiện tham quan một vòng ngôi nhà mới.

Gian giữa ngoài tiếp khách cũng làm nơi ăn uống và sinh hoạt chính, đồ đạc không nhiều, ngoài kệ gỗ nơi Ngọc Mai đang đứng, có thêm bộ bàn ghế, trong góc gần cửa ra vào bên phải được đặt cái chõng tre. Bên tay trái ngay cửa sổ lớn cũng có một cái bàn và một tủ gỗ. Ngọc Mai đem hai đèn dầu để lên hai cái bàn, cầm hai đèn dầu còn lại đi tham quan tiếp.

Gian buồng chỉ có hai phòng ngủ duy nhất đối diện nhau, chăn màn đầy đủ, ngoài giường còn có tủ gỗ đựng đồ, ngay cửa sổ đặt thêm một cái bàn nhỏ, Ngọc Mai để trên bàn mỗi phòng một đèn dầu. Trở lại phòng khách, đến kệ gỗ thấp thêm một chén đèn dầu, cô cầm đi thẳng xuống gian nhà sau.

Phía sau khá rộng, trái phải hai bên hông gian nhà đều có trở thêm cửa. Vách giữa nhà được trở cửa sổ lớn, bên dưới cửa sổ đặt hai bếp lò đắp từ đất sét, một bếp đang để một cái nồi nấu giò đó. Sát vách đất bên trái bếp là nơi chất củi cao đến tận nóc. Bên phải bếp để hai cái kệ gỗ, một kệ để tô chén bằng gốm, một kệ để vật dụng nấu nướng các loại, và một cái tủ bếp gỗ hai tầng kê sát vách.

Nhìn những đồ vật này, Ngọc Mai nhớ đến những tấm ảnh của các gia đình thời kỳ bao cấp xem trên mạng, hầu như nhà nào cũng sẽ có chạn gỗ na ná như bếp gỗ này. Văn hóa lai tạp ở nơi đây thật kỳ diệu, một số đồ vật làm cô thấy thật thân quen, khiến tâm trí đôi khi không hề nghĩ bản thân đang trôi dạt thời không khác.

Ngay chỗ lối đi lên xuống Ngọc Mai đang đứng, sát vách bên trái là nơi để thùng gỗ, cuốc, sọt, rỏ, và rất nhiều lu, khạp to nhỏ, có nhiều món đồ nhà nông cô không biết tên. Nhìn qua bên phải là nhà vệ sinh, Ngọc Mai bước đến đẩy cửa nhìn vào, hình như mới được tu sửa lại giống như nơi hai cha con ở mấy ngày trước, tuy không được như ở hiện đại, nhưng dù sao cũng có hồ xí ngồi xỏm, khạp được đổ đầy nước, cô thật ưng ý hết sức.

Bước đến bếp lò, Ngọc Mai lấy đôi đũa ở trên kệ chén mở nắp nồi ra xem, bên trong là nước đang sôi bọt. Ngọc Mai lấy cây gỗ vụn khều khều đồng than sắp tàn, bỏ thêm vài khúc củi rồi đứng dậy đi đến mở hai cánh cửa sau ra ngó nghiêng.

Cửa bên trái thông ra sân nhà, còn cửa bên phải thì không biết đi đến đâu vì bên ngoài trời quá tối, tuy cô cũng rất lì và được xem là nặng bóng vía, nhưng khi đứng nhìn màn trời đêm thăm thẳm với ánh nền leo lét bất giác cũng thấy lạnh gáy. Không thấy được gì ở xa, với tầm nhìn ngay trước mặt chỉ thấy một cái lu nước, chắc là chỗ rửa chén và nơi rửa ráy thức ăn, vì kế bên có tấm thớt với mấy cái chậu gỗ đặt trong sọt tre.

Quay vào nhà để đèn dầu lên kệ bếp, Ngọc Mai đi lên nhà trên, đến bên chõng tre cời giầy leo lên, bắt đầu ngồi soạn sành các túi đồ lớn nhỏ đang bày la liệt. Túi của Bá An chỉ có các loại bánh "quý hiếm", túi của Mạc Ánh thì như một tạp hóa thu nhỏ. Không nhìn thì không biết, nhìn thấy đồ đạc này rồi Ngọc Mai mới biết bản thân sai quá sai. Nơi đây mà cách ngàn năm gì chứ, cứ tưởng mình vừa đi siêu thị về, đồ không khác mấy hiện đại.

Mỗi vật đều được để vào một túi lưới nhỏ để phân loại, Ngọc Mai xem từng túi lưới mà tấm tắc, lược gổ, xà bông cục, khăn lụa, còn có cả bàn chải đánh răng làm bằng tre, trên đầu được dùi rất nhiều lỗ nhỏ, được xỏ từng lớp lông, cô đoán là lông heo, Ngọc Mai sờ cảm giác không được mềm cho lắm, để giữ lại lớp lông họ thối gút phần dưới to hơn lỗ được đục, nhìn thật tỉ mỉ. Thậm chí còn có cả kem đánh răng, sau khi ngửi và nếm vì tò mò, Ngọc Mai xác định chỉ có ba nguyên liệu là lá tre, gừng và muối được tán nhuyễn làm thành dạng sền sệt.

Cứ tưởng chỉ có đèn dầu, hóa ra nơi này còn có cả đèn cây, sắp đèn cây được đồ vào chậu đất nung nhỏ cỡ lòng bàn tay. Nhìn thấy chậu đèn cây Ngọc Mai không nở cười, quá dễ thương đi! Có đến hơn chục chậu đèn cây như thế.

Đang hăng say lục lọi, Ngọc Mai bỗng khựng lại. Trợn tròn mắt hú lên như điên, yêu cô nàng Mạc Ánh này quá đi mất. Nhớ có một lần Bá An trông thấy cô ăn quá ít quan tâm hỏi, Ngọc Mai chỉ vô tình than thở khẩu vị nơi này ăn không quen, thế mà cô nàng này lại tâm lý gửi cả khoai lang cho cô, cả nửa túi đều là khoai hèn chi nặng muốn chết. Chưa bao giờ Ngọc Mai thấy thêm củ khoai này đến vậy, ăn cả biến còn đậm mùi tanh mấy ngày liên tiếp khẩu vị của cô muốn đơ luôn rồi.

Tuy củ khoai nhìn hơi nhỏ lại màu xanh đậm, chỉ lớn hơn ngón chân cái một chút, cũng không làm khó Ngọc Mai nhận ra chúng. Quyết định nhanh gọn, nhảy cái đui xuống chõng tre, đi chân đất khệ nệ đem nửa bao khoai lang xuống nhà sau đổ luôn ra sàn, lựa gần đầy một rổ cho xứng với câu mắt to hơn cái bụng. Cầm đèn dầu cùng rổ khoai đem ra sân nước ở cửa sau, rửa sạch rồi đem bỏ hết vô khay hấp, đặt lên nồi nước đang sôi rồi đập nắp lại. Đút thêm vài thanh củi vào, để đèn dầu lại chỗ cũ, xong xuôi cô đi một hơi lên chõng tre, tâm trạng vui vẻ phui phui hai chân ngồi soạn đồ tiếp.

Túi đồ của Mạc Văn ngoài những gia vị nấu nướng cùng gạo, muối thì đồ đặc gần giống như của Mạc Ánh. Soạn xong, đem tất cả đồ trên chõng sắp xếp chỗ cất. Riêng đồ của hai cha con thì bỏ hết vào tủ trong phòng ngủ, lấy sẵn bộ đồ bà ba để chút nữa cho Baba đi tắm. Nơi này ban ngày thì thích, nhưng ban đêm nhiệt độ giảm, đối với Ngọc Mai là quá lạnh.

Sẵn có nước sôi cô pha cho Baba trà mới, đem lên vẫn chưa thấy ông quay về, Ngọc Mai sốt ruột cầm đèn dầu đi ra cửa đứng ngó nghiêng. Từ xa thấy có ánh lửa, càng ngày càng đến gần, cô đi chân đất ra ngoài cổng đón.

Ngọc Mai thấy ông Ba đang bê một đồ ăn, được một người đàn ông trung niên lạ mặt đang cầm bó đuốc sáng rực đưa về, ông Ba quay qua cảm ơn rồi rít, Ngọc Mai cúi đầu chào xã giao rồi đứng một bên đợi Baba và người đó rôm rả chào tạm biệt.

Vào nhà, nhìn đồ ăn tối Ngọc Mai không muốn động đũa, cô đang chờ ăn khoai. Thấy ông từ lúc vô nhà vẫn ngồi ngẩn người, Ngọc Mai rót trà cho ông rồi đánh tiếng: "Baba uống trà, nước sôi rồi Baba tắm trước đi, đồ mặc con đã soạn để sẵn, Baba có gì lo nghĩ à?"

Ông Ba không trả lời mà hỏi ngược lại: "Con thấy chỗ ở ổn không, có cần thêm thứ gì không?"

"Con thấy quá tốt rồi, hầu như đầy đủ."

Ông Ba hơi ngập ngừng: "Ừ! Con ở đây... một mình được không? Baba định sáng ngày mốt vào rừng."

Ngọc Mai chưng hửng! Hóa ra là đang lo nghĩ vấn đề này, định bỏ cô lại một mình à! Không được đâu nhé, nghĩ cũng đừng nghĩ.

"Con sẽ đi cùng Baba, không thương lượng." Nói xong, không cho ông có cơ hội mở miệng, cô đánh trống lảng sang chuyện khác:

"Đồng hồ của Baba đâu rồi? Không thấy Baba đeo nhưng con tìm trong các túi đều không có."

Ông ba giật mình, trấn tĩnh lại giả bộ lấy tay mò trong túi quần tìm kiếm, rồi lẩm lét ngó Ngọc Mai: "Mất rồi!"

"Gi chứ!"

"Baba lấy ra coi giờ, để trong túi quần, không cẩn thận mất rồi."

Ngọc Mai tặc lưỡi: "Nếu có người lượm được chắc vui lắm đây, nhưng đồng hồ đó là đồng hồ cơ lên cót tự động, nếu không đeo thường xuyên cũng chết máy, không biết họ có biết sử dụng không hay lại xem như đồ hư mà quăng mất."

Ông Ba đang đắm chiêu nghe vậy buột miệng: "Quăng gì, mừng còn không kịp." Nói xong, ông bưng chén trà lên uống.

Ngọc Mai thấy ông buồn bực chỉ cho là ông đang tiếc của, an ủi Baba mấy câu, cô đi thẳng ra nhà sau thăm nồi khoai, hồi lâu sau từ dưới nhà cô nói vọng lên: "Con pha nước rồi, Baba tắm đi kéo nguội."

Ông ba thở dài! Lo âu hằn sâu nơi khóe mắt. Thôi! Tối đâu hay tối đó, đã là họa thì không thể là phúc. Nhìn căn nhà ông Ba trăm mối ngổn ngang, bao nhiêu dự tính chạy xẹt qua trong đầu.

Sau khi tắm rửa vệ sinh và ăn uống xong xuôi, hai cha con không còn thiết tha đến điều gì ngoài leo lên giường đi ngủ, nằm xuống giường mà hai cha con vẫn còn cảm giác người ngả nghiêng như đang ngồi trên xe ngựa, tốn ông tốn cha đi một lần nhớ suốt đời.

Ở một nơi khác, ngay trung tâm hành chính của nước Tây, trong một cung điện to lớn, bề thế, rất nhiều biệt phủ lớn nhỏ nằm rải rác xung quanh, vật liệu

xây dựng chủ yếu là gỗ, mái nhà, cột kèo, sàn nhà cũng đều bằng gỗ. Tại một biệt phủ lớn nhất nằm ngay trung tâm cung điện, từng dãy đèn lồng xinh xắn được treo dọc theo lối đi và dưới mái hiên để soi sáng. Trong thư phòng rộng rãi và trang nghiêm, phảng phất mùi trầm hương thoang thoảng, ánh đèn bao phủ mọi góc ngách, một dáng người uy vũ đang ngồi trầm ổn trước bàn xem gì đó. Bên ngoài vọng đến tiếng bước chân, người đó ngẩng đầu lên, khuôn mặt như một khuôn đúc ra với trường tử tộc, chỉ khác nhìn lớn tuổi hơn một chút.

“Phụ vương cho gọi con.”

Một giọng nói oai nghiêm, dày dặn sương gió theo năm tháng cất lên: “Ừ! Con vào đi.”

Nhìn con trai đang khom lưng trước mặt ông tiếp tục lên tiếng: “Ngồi xuống đi”

“Dạ!” Nói xong Bình An Lộc bước đến chiếc ghế để trước bàn, ngồi xuống ngay ngắn, rũ mắt cúi đầu im lặng.

“Ta nghe nói, con chấp nhận cho hai cha con họ vào rừng khai hoang.”

“Dạ đúng!”

“Con không sợ họ bị dụ dỗ đi mất sao.”

“Con chắc chắn họ sẽ không.”

“Lấy gì bảo đảm mà con tự tin như vậy.”

Ngước mắt nhìn phụ Vương, anh bình thản lên tiếng: “Vì từ đầu họ đã chọn theo nước Tây.”

“Cuộc đấu giá hôm qua, khi mọi người ra giá thứ gọi là ống nhôm, cha con họ yêu cầu chỉ để nước Tây kêu giá là chủ ý của con hay của họ.”

“Dạ, là của họ.”

Vương nghe vậy chau nhẹ chân mày, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chú con trai trước mặt, một hồi lâu cất tiếng: “Con ép họ!”

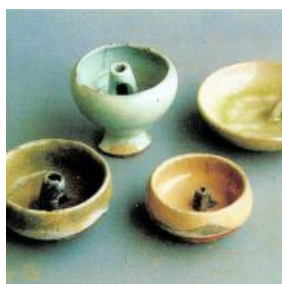
“Con chỉ muốn họ nhận định từ đầu phải theo ai, vì Bá An nghi ngờ hai cha con đến từ tương lai cách nơi này cả ngàn năm. Phong cách ăn mặc của họ cũng khá giống người đã phát minh ra xe đạp của nước Nam.”

“Đồ bị mất, là con lấy!”

“Con chỉ là trao đổi, cách làm khác biệt nhưng mục đích chính không thay đổi.”

“Con đang ép họ trao đổi và gây thù với ba nước còn lại, con không hề bàn bạc với ta, con làm vậy cha con họ cũng nhìn ra được. Ta đã dạy con muốn dùng người phải dùng tâm không nên dùng thủ đoạn, vì thứ con nhận lại sẽ là sự tin nhiệm và trung thành của họ.”

Biết tính phụ Vương không tính toán hơn thua, luôn lấy dân làm trọng. Đó là lý do vì sao, suốt những năm phụ Vương trị vì, nước Tây luôn đứng cuối trong bốn nước, năm nào cũng đều phải nộp cống phẩm. Bình An Lộc đành rũ mắt, lên tiếng xoa dịu bầu không khí bắt đầu căng thẳng: “Con xin lỗi phụ Vương.”

Hình đèn dầu thời Trần. Nguồn: http://cadn.com.vn/news/71_108443_lan-man-chuye-n-chie-c-de-n-da-u-ta.aspx

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ngàn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Trao đổi thêm điều kiện

Nhìn Bình An Lộc đang ngồi cúi đầu phía đối diện, biết tính cách con trai quyết đoán và lạnh lùng, đôi khi còn tàn nhẫn, hiểu câu xin lỗi này là sự nhượng

bộ, ông cũng hòa hoãn lại. Không cần biết con trai có nghe lọt tai hay không, điều cần nói cũng đã nói, ông hỏi tiếp vấn đề khác: “Con cần đội ngũ có sức khỏe tốt hơn trăm người vào mục đích gì mà gấp như vậy?”

“Sáng nay Văn Ba có nhờ Bá An trao đổi với con thêm hai điều kiện. Ông là một người cha thương con, không muốn con gái bỏ ba theo mình vào rừng, để con gái ở lại một mình ông cũng không an tâm, nên cần người bảo hộ và chăm lo cho cuộc sống của con gái khi ông không có mặt.

Ngoài nhóm người hỗ trợ theo ông vào rừng như con đã hứa, Văn Ba muốn có thêm hai ngôi nhà ở Châu và Trại. Quan trọng nhất là khi khám phá ở trong rừng, đoạn đường đi được vài ngày hoặc vài tuần tùy theo tình hình di chuyển, sẽ dựng một nơi ở tạm làm chỗ lưu trú và tới lui sau này, có khả năng dựng rất nhiều những nơi ở tạm như vậy. Văn Ba không có năng lực nên muốn bàn điều kiện trao đổi. Nếu con đồng ý, ông ta sẽ giúp nước Tây nuôi ngọc để lấy ngọc thể, có tuổi thọ hay không thì ông không biết, nhưng làm vật trao đổi buôn bán thì chắc chắn được.”

Nghe đến đây Vương không còn bình tĩnh được nữa, ông đứng bật dậy, làm Bình An Lộc cũng phải đứng dậy theo, anh biết phụ Vương sẽ kinh ngạc nhưng không nghĩ ông xúc động quá như vậy.

Vương bất an hỏi lại: “Lời này con tin được mấy phần?”

Bình An Lộc bình thần chấp hai tay lại cúi đầu: “Thưa phụ Vương! Nếu con dùng người thì sẽ không hoài nghi, nếu hoài nghi con sẽ không dùng. Hiện tại Văn Ba có nhược điểm. Và lại, để tạo lòng tin ông ta đưa con thêm vật quý nhất của bản thân là đồng hồ.”

"Ngoài Bá An còn ai biết không?"

"Dạ, chỉ có con và phụ Vương. Bá An là người của con, phụ Vương yên tâm."

Vương ngồi lại xuống ghế, trầm ngâm một hồi lâu mới lên tiếng: “Trước đây chưa từng có ai nhiệt tình với rừng như vậy, dù sao thứ ông ta muốn tìm chúng ta cũng sẽ được biết, chỉ với việc tạo ra được ngọc thể cũng đủ để ông ta xưng bá một phương, cứ hỗ trợ những gì Văn Ba yêu cầu nếu chúng ta có khả năng.

Con thông báo cho thái sư ban thân sĩ và thiếu sư ban võ sĩ, bố trí toàn lực theo dõi và bảo vệ hai cha con họ chặt chẽ vào. Cũng đừng lộ liễu quá, ba nước còn lại thấy chúng ta ra sức lại sinh nghi mà tìm hiểu lí do. Cho gọi cha con Võ Ca Trung đặc biệt hỗ trợ, muốn tiếp cận hay âm thầm thì tùy họ không được áp đặt. Riêng đồng hồ cũng chỉ sử dụng được thời gian ngắn, không nên đoạt thứ người khác quý trọng và yêu thích, nên mua chuộc lòng tin của Văn Ba hơn là nhận mấy vật phù phiếm ấy.”

“Thưa phụ Vương! Đồng hồ này tốt hơn rất nhiều những loại chúng ta đã biết trước đó. Nếu dùng đúng theo chỉ dẫn của Văn Ba có thể sử dụng được hơn mười năm. Theo con! đây cũng là một tài nguyên tốt nên có, để hậu thuẫn cho nước Tây. Nếu phụ Vương đã chấp nhận yêu cầu của Văn Ba, con xin được phép giữ lại đồng hồ.

Hai năm nữa cũng đến cuộc thi Cấp tiếp theo, nếu con bảo quản tốt thì đồng hồ này sẽ theo nước Tây vượt qua ba cuộc thi Cấp. Văn Ba tuy có sử dụng qua, ông cũng nói số năm chỉ là tương đối, nhưng nhất định sẽ vượt qua sáu năm vì ông mới sử dụng.

Bây giờ phụ Vương bắt con từ chối đồng hồ cũng không còn ý nghĩa, việc đó khiến Văn Ba sẽ bị sức ép, với tính cách phân minh rành mạch ông ta sợ nhất là mắc nợ, ông sẽ nghĩ là bản thân bị ép phò tá đâm ra buồn bực không vui, lâu dần tích lũy sinh ra bất mãn. Vì từ đầu, Văn Ba đã rạch ròi nhân mạng qua các câu nói từ chối gián tiếp, ông không có ý định phò tá mà chỉ là hỗ trợ, trao đổi hoặc giúp đỡ cho nước Tây, chỉ vậy thôi!”

Vương nghe xong, âm thầm thở dài trong lòng. Ông không biết nên vui hay buồn với tố chất lãnh đạo trời sinh của đứa con này, đến bản thân ông là người dạy dỗ, nuôi nấng cũng không hiểu hết tính tình. Tính cách quá nhạy bén và sâu sắc, luôn tỏ ra lạnh lùng, chỉ thích thu mình một mình, không thân cận với ai kể cả người thân trong gia đình, cũng không ham mê điều gì. Tội tình gì đâu mà phải sống như vậy, tuổi còn trẻ nhưng tâm hồn lại già cỗi không thấy một mối sao? Vương ngược đời mắt trần đầy lo lắng nhìn Bình An Lộc lên tiếng chấp thuận. Hai người bàn bạc thêm một số chuyện nữa cũng giải tán.

Một đêm ngon giấc, Ngọc Mai ngủ thẳng giấc không biết trời trăng mây gió, việc đầu tiên cô làm khi thức dậy là chạy bay qua phòng Baba. Không nhìn thấy người đâu, chỉ thấy chăn màn được gấp gọn gàng, Ngọc Mai rất muốn khóc rống vì cái tật ngủ nướng của bản thân. Tối qua, cô như bị cắt thịt khi bấm bụng lời điện thoại ra, sử dụng nốt những phần trăm pin còn lại để đặt báo thức, canh Baba để ông không len lén đi vào rừng một mình bỏ lại cô.

Khi điện thoại ré cô đã dậy, nhìn qua cửa sổ thấy ngoài trời tối thui, định bụng nằm thêm một lát vì hôm qua xóc nảy, hôm nay thấm khắp cả người ê ẩm, một lát của cô thật là tai hại. Bước vội đến tủ đồ, nhìn vào trong Ngọc Mai thờ phào, đồ còn y nguyên. Quay về phòng mình thu dọn gọn gàng, sau khi vệ sinh cá nhân xong thì đi lòng vòng tìm Baba.

Xem như ông Ba may mắn, ông mà bỏ cô lại thì thấy cái cảnh. Ngọc Mai đang bước vào thời kỳ cuối xi tin, tính tình bạo loạn đang trong thời kỳ chuẩn bị đi ngủ đông. Hên cho ông không hốt phải cú chót.

Hiện tại, ông Ba đang thảnh thơi thư giãn phía sau nhà, tập thể dục nhẹ nhàng cho cái hông đang “rên rĩ” của bản thân. Khí hậu sáng sớm thật trong lành, từng tia nắng chiếu rọi không đủ xua bớt đi không khí còn vương hơi lạnh ẩm ướt. Nơi ông Ba đang đứng có một cái giếng bằng đá, khuôn viên xung quanh được bao lại bằng hàng rào tre. Vòng quanh theo hàng rào, phía trong sân là mảnh đất nhỏ đã được cày xới, đang sẵn sàng cho việc gieo trồng. Người dân nơi này thật chất phát và thân thiện, làm sẵn mọi thứ cho hai cha con rất nhiệt tình. Đúng là ông bà nói chẳng sai, đồng tiền đi trước là đồng tiền khôn. Ông Ba lại tự cho mình hai trăm điểm thông minh.

Nhìn xa xa phía trước, từng dãy núi lớn nhỏ nhấp nhô, cây cối bao bọc xung quanh cao vút thật hùng vĩ. Vị trí hiện tại của ngôi nhà nằm trên một khu đồi, phía trước là con đường quanh co ngoằn ngoèo, nếu đi lên trên là khu vực bạt ngàn với đồi chè thoải thoải, đi xuống phía dưới là từng mảnh ruộng lúa phi

hiều. Sát cạnh đường đi có một con suối nhỏ chảy róc rách men theo triền đồi, len lõi xuống phía dưới hợp lại với những con suối khác ở khu vực quanh đây, nhìn cảnh vật khiến tâm trạng ông thật thư thái.

Đang đứng lắc hông qua lại ông Ba nghe có tiếng bước chân, không cần đoán cũng biết là ai. Ông lên tiếng chộc ghẹo: "Sao nào! Để điện thoại ré um trời làm chi bây giờ mới thức dậy! Không canh chừng Baba bỏ đi à?"

Ngọc Mai mặt dày cười tít mắt, giả bộ hiền ngoan cất giọng nhào nhệch: "Ồi... con xin lỗi, con gái vô ý đánh thức Baba dậy à, con hư quá! Baba mắng con đi, hay là bây giờ con vào giặt mùng cho Baba ngủ lại nhé, người đừng giận! con gái buồn lắm nha..."

Da gà, da vịt ông Ba nổi cùng mình, càng lớn càng hết cách! Ông đứng ngấm ngĩa con gái đang bước tới trong bộ đồ bà ba hồng nhạt, khuôn mặt bầu bĩnh đang cười chum chim lộ hai lúm đồng tiền. Sẽ không ai đoán được, tính tình ân sau đôi mắt to tròn như con nai vàng ngơ ngác này, sẵn sàng đập mông con nai khác mà đi, đúng là lừa người mà.

Ngọc Mai cũng đang nhìn ngấm Baba diện bà ba trắng, bộ đồ rất hợp với ông, nhìn cứ như các ông hội đồng bước ra từ những bộ phim Nam Bộ xưa thời Pháp thuộc, nhưng khác ở điểm ông hội đồng trong phim người nào cũng lắm vợ, riêng ông hội đồng này không có bà vợ nào, nhìn khuôn mặt phúc hậu nhưng lòng dạ thì chưa chắc.

Hai cha con cùng ngấm, rồi cùng bật cười thích thú nghĩ xấu về nhau. Nhưng nếu nhìn kỹ hơn, sâu trong hai đôi mắt ấy là tình thương yêu và sự lo lắng đầy ắp dành cho nhau.

Hai cha con bắt đầu chuyến qua đê tài về mảnh đất nhỏ đã được xới, sẵn có khoai lang Mạc Ánh cho, hai người bàn bạc đem urom chồi, rồi trả hạ thê để nhờ người dân quanh đây trông coi hơn* giống họ. Sau này, khi đi rừng về biết đâu lại có sẵn cả vườn khoai lang để ăn. Đúng lúc hai cha con đang bàn luận sôi nổi, thì có tiếng gọi lớn ở nhà trên, có người đến tìm ông Ba.

Ngọc Mai không quan tâm lắm nên không đi theo ông Ba, bây giờ trước mắt cô đều là hình ảnh từng củ khoai lang xanh đậm đang vẫy chào trong tương lai. Đi vào nhà gom hết khoai vào rổ, chia phân nửa để lại chiều hấp ngày mai mang theo vào rừng, nửa còn lại đem đi urom chồi, lấy theo con dao Ngọc Mai bắt đầu tập tành làm người nông dân. Xới một nhát đất rồi nhui củ khoai xuống lấp lại, làm nửa rổ chưa tới mười phút hết sạch, thả gàu xuống giếng múc lung thùng nước rồi ịch đem tưới, đến thùng thứ năm lưng Ngọc Mai sắp gãy cuối cùng cũng xong, đứng nhìn thành quả Ngọc Mai vô cùng đắc ý.

Rửa lại mặt mũi chân tay, bước lên nhà trên Baba đã đi mất từ lúc nào, Ngọc Mai buồn bực bước đến bàn ngồi xuống, thấy trên bàn để đồ ăn sáng, cô mở lồng bàn ra lại là cháo cá, hên là cô còn mấy em khoai chứ không chắc ối mất. Lấy khoai còn lại của tối qua ra ăn tiếp, vừa ăn vừa tẩm tặc: khoai thiên nhiên cách ngàn năm ngon cực, ngọt bùi quá đã.

Ăn sáng xong, Ngọc Mai không ngồi yên mà nhìn trước ngó sau kiểm chuyện để làm, dù vậy nhưng vẫn không quên âm thầm ghim trong bụng, đợi Baba về cô phải lý lẽ một chập về hoạt động tự do cá nhân mới được. Lúc này cứ đi là đi luôn không nói năng gì, cũng không báo cho cô tiếng nào, không biết đường đâu mà lần.

Ông Ba không đi thì thôi, chứ đi là “mút mùa lệ thủy”, đến giờ cơm trưa cũng không thấy đâu. Nhìn người đem cơm Ngọc Mai hỏi thăm mới hay Baba đang đi cứu người ở rẫy phía trong.

Ngọc Mai nhìn người thím hiền hậu trước mặt, định lân la bắt chuyện làm quen, nhưng ngồi mới có xiu chưa kịp hỏi thăm điều gì thì chồng thím kêu về ăn cơm. Nhìn món canh cá và cơm Ngọc Mai ngán ngấm, đành đem tất cả đồ ăn trên bàn xuống bếp chế biến lại, định nêm nếm theo khẩu vị của hai cha con. Nhìn quanh tìm kiếm mãi mới thấy được vài gia vị quen thuộc như dầu thực vật, tương, muối, đường, không có nước mắm, hay cô và Baba làm nước mắm để bán nhì! Ngẫm nghĩ thấy rất khả thi, cái ý định này phải suy nghĩ thật kỹ mới được.

Chỉ với ngần ấy gia vị, Ngọc Mai quyết định đem cá kho lại với nước tương, dầu và đường, nước canh cá cô đều đem đồ hết chỉ giữ lại mấy cọng rau, đem trụng với nước sôi cho bớt tanh mùi cá rồi xào với dầu và nêm thêm tí muối. Riêng tô cháo cá buổi sáng, Ngọc Mai chỉ hâm lại chứ không biết làm kiểu gì, với lại Baba khá thích ăn cháo.

Đang ngồi ăn cơm thì Baba về, Ngọc Mai đứng dậy đến kê lấy thêm chén đũa, vừa múc cháo cho ông cô vừa tính sổ: “Sau này nếu con có đi đâu, khi nào con muốn về thì về, Baba không được quyền hỏi.”

Đưa tay cầm chén cháo, vừa húp ông vừa hỏi: “Vì sao?” Gắp thêm một đũa cá vừa ăn ông vừa khen: “Cá hôm nay ăn ngon hơn mọi ngày rồi, có tiến bộ.”

Ngọc Mai không thêm phản ứng, ngồi ăn cơm tiếp. Ông Ba ngược mắt nhìn con gái lập lại câu hỏi: “Tại sao Baba không có quyền hỏi?”

“Baba đi đâu, làm gì, có nói với con đâu. Con muốn đòi quyền dân chủ trong gia đình này.”

Ông Ba tròn mắt: “Đâu ra kiểu dân chủ này chứ, Không được! Baba đi có việc gấp, một người leo cây bị té gãy tay, cứu người quan trọng nên lúc đó Baba không kịp báo lại cho con.”

Ngọc Mai nhìn ông lom lom, có mà Baba nhớ nghề, quan trọng hơn là muốn khoe tay nghề thì có, cô hiểu ông quá mà! Nhưng giờ có cho cô một bao khoai cô cũng không dám nói.

“Người đó bị nặng không Baba? Sao không dẫn con theo để phụ giúp.”

Ông Ba không thể nói là dắt con theo lộ hết hay chỉ, trưa nay tranh thủ ông Ba gắp Mạc Lâm đưa đồng hồ và truyền lại phương thức bảo quản cũng như

cách sử dụng, đâu dễ gì ông mới bỏ lại cái đuôi này ở nhà chứ. Ông phải tranh thủ thời gian không dễ lắm đâu.

“Ồn rồi! Baba có để lại cho họ một ít thuốc để thay đổi, cũng may lần đắm tàu thuốc không bị hư, bây giờ mới có cái để dùng, tay không mà kêu Baba giúp, cũng không biết giúp gì nào.”

“Nhưng họ biết cách thay thuốc và bó nẹp không?”

“Nơi này có đại y, do hôm nay ông ấy đi lên Phủ có chuyện đột xuất không về kịp, nên mọi người mới tìm Baba.”

*Hôm: khi urom chồi thành thân cây, sẽ chọn một đoạn giâm thành cây mới.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ngàn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Vào rừng

Hùng đông vừa ló dạng, hai cha con đã sẵn sàng lên đường, vì ấn tượng với xe ngựa “quá tốt” nên lần này họ chọn đi thuyền, nhưng cũng không được thẳng một đường cùng một phương tiện, mà quanh co thay đổi theo khu vực, bị chuyển nhiều phương tiện khác nhau, từ thuyền chuyển qua xuồng nhỏ rồi lên xe kéo, thậm chí có đoạn đường dùng cả xe ngựa mà hai cha con ghét nhất.

Hành trình di chuyển đến Châu rồi tới Trại đều được cấp nhà ở ba gian giống như ở Lộ, thậm chí cách bày trí vật dụng trong nhà cũng y như đúc. Nhìn thấy Baba rất tự nhiên nhận nhà Ngọc Mai lấy làm lạ, khi hỏi tới thì ông nói được đền bù, có ba món đồ mà được đền bù như vậy có phải quá hời rồi không! Nhưng cô không có thời gian để tìm hiểu lý do, vì có rất nhiều nhóm người đang tập hợp, bận rộn cùng nhau chuẩn bị đồ vật để theo hai cha con vào rừng.

Đội ngũ hỗ trợ hơn trăm người được trưởng tộc tuyển chọn, sắp xếp chia thành nhiều nhóm đội, đa số ẩn dấu đó không ai biết. Chỉ có vài nhóm nhỏ theo ông Ba chưa đến hai chục người, nhóm nhỏ hậu cần là vất vả nhất, họ điều khiển đến bốn chiếc xe ngựa ị ạch nặng nề đi theo, trong đó có một chiếc xe ngựa làm nơi nghỉ ngơi qua đêm cho hai cha con.

Khu vực rừng rậm gần mọi người nhất thì ở phía Tây, khu xa mọi người nhất thì ở phía Đông. Vì ông Ba muốn đến nơi hẻo lánh chưa từng được mọi người khai hoang, nên đoạn đường đi khá vất vả. Hơn phân nửa nhóm võ sĩ phi ngựa đi trước, chặt cây phạt cành cho bớt rậm rạp tạo đường, cha con ông Ba chỉ việc ngồi trên lưng ngựa, sẽ được hai võ sĩ cưỡi ngựa phía trước cầm sợi dây dài dẫn đi. Hành trình vào rừng nếu chỉ có hai cha con lết bộ, thì không biết ngày nào tháng nào năm nào mới kết thúc, may mắn được hỗ trợ nên Ngọc Mai rất phấn khích.

Định bụng sẽ giúp đỡ mọi người cải thiện việc ăn uống để tỏ ý cảm ơn, cô đã chuẩn bị sẵn sàng ngó nghiêng để tìm nguyên liệu, mọi người cứ làm việc còn ăn uống cứ để cô lo, nhưng Ngọc Mai không hề có cơ hội, có riêng hẳn người nấu ăn đi theo, chẳng những được lo ăn uống ngày ba bữa bằng các loại thịt rừng đa dạng, mà còn được phục vụ tận răng suốt cả chuyến đi. Mọi việc có vẻ vượt quá nhận thức của Ngọc Mai, cứ nghĩ sẽ gặp nhiều khó ải và nguy hiểm, nhưng hành trình rất thoải mái như đang du lịch xuyên rừng, được quan tâm chu đáo nhiều đến nỗi thấy ái ngại, không biết họ có bắt cha con hai người trao đổi thêm thứ gì hay có mục đích gì khác không, Ngọc Mai bèn nói suy nghĩ này với Baba. Nhưng ông không cho là đứng lên tiếng phủ nhận:

"Con đừng tưởng bở, chỉ là vì chúng ta đã tỏ thái độ từ trước là sẽ lấy nước Tây làm trọng, họ cũng tò mò muốn biết chúng ta tìm gì ở trong rừng thôi."

Cứ cách mười ngày đi đường sẽ chọn một địa điểm đặt ba tiêu chí theo ý ông Ba “Lợi thế đất cao, gần nguồn nước, kế đường đi”, nếu tìm được thì dừng lại một khoảng thời gian ngắn, để xây dựng một nhà sàn nhỏ làm nơi trú ngụ. Nhà sàn dựng đơn giản một gian duy nhất hình chữ nhật dài, một cửa chính ngay cầu thang và hai cửa sổ hai bên thân nhà, chính giữa nhà sàn ông Ba bắt chước người Mường* xếp đá làm một bếp vuông lớn, dưới đáy bếp cũng lấy bẹ chuối tươi lót thật nhiều lớp để cách nhiệt rồi đổ đất lên, tìm ba hòn đá to để làm bếp lò, ăn uống ngủ nghỉ hay sinh hoạt đều xung quanh bếp lò. Bên góc trái nhà sàn chất đầy củi khô, góc phải thì để dây kệ và vài cái tủ đựng đồ được thiết kế lấy theo chiều dài. Nhà vệ sinh được dựng tách biệt kể bên nhà sàn, gần đoạn cầu thang lên xuống. Tất cả nhà sàn đều được thiết kế giống nhau.

Suốt thời gian di chuyển, đãi ngộ nhận được ngày càng tăng chứ không giảm, nhóm người xây dựng tất bật lo hết từ A đến Z. Ông Ba muốn thêm vật dụng gì cứ việc đứng chỉ tay năm ngón, sẽ được nhóm thợ gỗ chặt cây đục đẽo tạo ngay tại chỗ. Muốn ăn gì chỉ cần lên tiếng sẽ được đáp ứng, ông Ba được phục vụ sướng quá đâm ra ngày càng hư, đòi hỏi ngày càng nhiều, nào là bàn nhỏ để ngồi ăn cơm, nào là ghế dựa để lưng bớt đau, Ngọc Mai nhìn không nổi nữa phải đi sát theo sau ông cẩn thận. Nhưng có vẻ các nhóm phục vụ cũng không ai để tâm, hôm nay thấy nhóm này, vài bữa sẽ thấy nhóm khác, rất nhiều và luôn được thay đổi liên tục, thoát ần thoát hiện cứ như “Tề Thiên”.

Nhìn cục diện như vậy dù có khờ có ngốc đến đâu cũng sẽ nhận ra có điều không ổn chứ nói gì đến Ngọc Mai, lần nào hỏi đến Baba cũng tìm lý do lấp liếm cho qua chuyện, Ngọc Mai tự hiểu là có gì đó không bình thường đã xảy ra, nên Baba mới có tình không muốn cô biết đến. Trải qua thời gian chung sống cùng nhau, chưa bao giờ Ngọc Mai cảm thấy khó chịu và ám ức như thế này, cô cũng bất ngờ với khả năng nhịn đến chừng ấy thời gian của bản thân.

Vào một ngày định mệnh, thời tiết như cũng dự đoán trước cho ông Ba mà đang nắng đẹp bất chợt chuyển âm u. Sau bao ngày nhịn nhục cuối cùng Ngọc Mai cũng bùng nổ, khi cô chứng kiến có thêm một nhóm người mới lại xuất hiện chặt cây làm thêm nhà sàn theo ý ông Ba. Ráng nhịn nhịn rồi lại

nhìn, đợi đến khi mọi người vừa xong việc rồi đi, đồ đạc vẫn chưa kịp sắp xếp chỗ để cho gọn gàng, Ngọc Mai chạy sầm sập lên nhà sàn. Con tam bành đến không hề báo trước, cộng với cảm xúc “bạo loạn” chưa kịp nguôi đông dung hợp cùng nhau, ông Ba lãnh đủ!

Lần đầu tiên chứng kiến con gái bạo phát làm ông Ba sợ run, bình thường quen nhìn khuôn mặt bầu bĩnh hay cười hi hi không nghĩ khi con gái điên lên lại có thể kinh khủng khiếp thế này. Cả quá trình đập ngã cái tủ, lật đổ cái kệ và quăng luôn cái bàn, với chọi thêm vài cái chén vào cột nhà Ngọc Mai không hề hết lá, chỉ có đôi mắt là đỏ hoe, mặt tái mét tiết lộ cảm xúc con gái đang rất giận. Sau khi con gái phát tiết xong, nhà có gì đi tong cái đó. Ông Ba tưởng con gái đã hạ hỏa, nhưng không! Ông vui mừng quá sớm, con gái cất giọng không vui không buồn đều đều, nhưng ông Ba nghe tới đâu thấy một tim tới đó. Nếu không nói rõ ràng, con gái sẽ từ mặt ông qua nước Nam lập nghiệp, ông làm cái gì con gái sẽ bắt chước làm cái đó, hai cha con cùng đầu cho một chết ông.

Ghê thiệt! Không đùa được đâu, dám lắm! Biết tính con gái nói được thì làm được, ông Ba buồn bã khóc thầm trong lòng, làm con sao có thể hiểu hết tâm lòng lo lắng của cha mẹ đây. Nhìn Ngọc Mai vẫn còn đang đứng ngó ông chăm chăm đợi câu giải thích, một khi con gái lì thì ba bò sáu trâu có lỗi đi cũng không ngán. Ông Ba âm thầm than thở: Sao mà càng lớn càng nóng tính vậy chứ! Chỉ muốn con gái vô tư vô lo sống vui vẻ, nắng gió để ông che là được. Trước sau gì con bé cũng biết, chỉ là ông không muốn con gái tiếp xúc với những toan tính thiệt hơn, nhìn thấy những mặt trái lừa lọc, mảnh khõe của cuộc đời mà đánh mất đi tính cách trong sáng vốn có. Nhưng lại quên mất con gái là người mạnh mẽ, cảm xúc và lý trí luôn biết cách cân bằng, tính tình tự lập từ bé chưa bao giờ cần ông che chở. Thở dài thườn thượt, có vẻ ông quá tự ý áp đặt rồi. Nhắm mắt không được nữa, ông Ba khai hết không dám giấu bớt điều gì.

Sau khi bạo nộ xong Ngọc Mai liền hối hận, cảm thấy bản thân hơi quá đáng. Cô vừa buồn bực vừa tấm tức, cũng không rõ bản thân tại sao lại cư xử như vậy. Hơn mười năm sống chung nhưng có lẽ Ngọc Mai vẫn chưa hiểu hết được tính cách của Baba mình, ông không hề yếu đuối như bản tính ông thường biểu hiện ra cho mọi người thấy, cuộc sống đơn giản không kích thích được bản năng vốn có của ông, ông rất có chủ kiến, lập luận sắc bén, có thể không biết xấu hổ luôn cúi nịnh nọt, nhưng tuyệt nhiên không đánh mất phẩm chất cao quý của người hành nghề y. Tuy thương yêu con cái, nhưng sự bảo hộ của ông làm Ngọc Mai không thể chấp nhận được.

Chưa bao giờ ông Ba thấy con gái khóc đứt ruột đứt gan như vậy, đang yên đang lành tự dưng nổi điên, nổi điên xong lại ôm chầm lấy ông khóc như chưa từng được khóc. Cứ cho ông đi tàu bay lượn như vậy quả tim yếu ớt của ông chắc rụng mất, ông vừa cảm thấy áy náy lại vừa đau lòng muốn khóc theo con gái. Vừa mới nghĩ tới khóc là khóc liền, thế là hai cha con ôm chầm lấy nhau cùng khóc rống. Báo hại nhóm người đang đứng trên cây quan sát xung quanh lại thêm một phen giật mình xém rớt xuống. Họ kinh ngạc không hiểu chuyện gì đang xảy ra khiến hai cha con ồn ào đến vậy, vừa mới rầm rầm ùng ùng giờ lại xúc động như thế.

Sau khi bình ổn tâm trạng, ông Ba luống cuống lau nước mắt nước mũi tèm lem lên tiếng giải thích thêm:

“Minh yếu hơn mọi mặt thì nên tìm chỗ dựa cho dễ sống, nếu Baba cây ngọc thành công sẽ khiến chúng ta nằm trong tầm ngắm tranh đoạt của bốn nước, hiện tại lợi dụng được điều gì thì lợi dụng, vì sẽ có lúc phải trả lại, chỉ cần chúng ta an toàn là được, không muốn cuốn vào tranh đấu là không có khả năng, vậy thì sao không tìm sự thoải mái nhất cho bản thân chứ!”

Ông Ba cũng biết rõ không có đường lùi, phóng lao rồi thì phải theo lao. Nếu cây ngọc thất bại ông vẫn còn nhiều cách khác, ông sẽ tự khẳng định chỗ đứng, đợi khi có đủ tư cách và có cái để làm vốn thì cũng không lo sợ điều gì, ông sẽ tạo cho con gái được một cuộc sống thoải mái nhất có thể. Cứ xem như trường tử tộc đang nuôi quân vài năm, sau này ông sẽ khuyến mãi cho họ sử dụng cả tá giờ là được chứ gì. Còn lo lắng ông chạy được hay sao, mà ở mỗi nơi dựng nhà sàn đều sắp đặt hàng xóm xung quanh, thậm chí còn lấy lý do chính đáng là dựng các trạm dịch để truyền tin, chỉ tình cờ là gần chỗ của ông, theo dõi lộ liễu như thế nghĩ ông là con nít ba tuổi chắc, theo dõi thì cứ theo dõi đi, theo dõi càng gần ông càng an tâm, có người bảo hộ miễn phí ngu sao mà từ chối.

Sau khi lấy lại được lòng tin của con gái, ông Ba vui vẻ đi tìm A Đoàn đòi hỏi thêm dụng cụ với lý do đồ không chắc chắn gì hết, mới dựng nhẹ đã xiêu xiêu vẹo vẹo, ông Ba tỏ ra rất quan ngại cho các đồ vật sau này. A Đoàn vừa mới kết thúc kiểm tra một vòng lớn các khu vực xung quanh, chưa kịp nghỉ ngơi đã phải tức tốc theo ông Ba đi nhìn xem cái gọi là đồ vật không chắc chắn. Xem hết từ trong ra ngoài A Đoàn rất kiềm chế để bản thân không mất bình tĩnh, chỉ ngó ông Ba lom lom ánh mắt rất rõ ràng đang nói: Ông chắc chắn là bản thân không quên đến điên mà tạo thêm việc cho tôi làm chứ?

Trong đoàn đi chỉ có Ngọc Mai là nữ, dù hành trình không có nguy hiểm hay khó khăn gì, thời gian ngừng lại còn nhiều hơn đi, nhưng cứ bốn ba mãi sức khỏe có chi đến đâu cũng không theo nổi, chưa kể đến những ngày khó nói của phụ nữ mà tìm chưa được chỗ để dựng nhà sàn, Ngọc Mai khổ không thể tả. Ngồi ngựa không được, nằm xe ngựa cũng không xong, lật bộ thì càng không nổi, dừng lại một chỗ lâu quá cũng không phải cách. Tính tình không có nét tiêu thư công chúa gì, nên càng bầm bụng chịu đựng. Sử dụng hết đồ tích trữ trong ba lô, Ngọc Mai chuyển qua chổng khăn lụa của Mạc Ánh, cô tự thiết kế vài miếng “siêu dày không cánh” có thể tái sử dụng và thân thiện với môi trường, cũng may là những ngày khó ở đó không xuất hiện nhiều.

Nhìn Ngọc Mai ốm đi thấy rõ, xót con gái nên ông Ba càng yêu cầu đòi hỏi nhiều hơn, không thèm nhìn trước ngó sau, cứ luôn mồm bảo mọi người chậm chạp. A Đoàn bị ông Ba quay như chong chóng, không chịu nổi đành phải đánh tiếng cho trường tử tộc điều động thêm người đến hỗ trợ mở đường. Bình thường đi đến đâu mở đường đến đó, nhưng ông Ba không muốn Ngọc Mai bốn ba cùng mọi người nữa, nên thời gian chờ mở đường ông Ba đều sẽ ở lại nhà sàn với Ngọc Mai, đợi đường mở xong xuyên suốt mới chịu đi tiếp. Nhờ đòi hỏi như thế mà đoạn đường đi thấy nhanh hơn hẳn.

*Người Mường: là dân tộc sống ở khu vực trung du và miền núi phía Bắc Việt Nam. Người Mường được công nhận là một thành viên của cộng đồng 54 dân tộc Việt Nam. Người Mường nói tiếng Mường, ngôn ngữ thuộc nhóm Việt - Mường. Người Mường tập trung đông nhất ở tỉnh Hòa Bình và các huyện miền núi tỉnh Thanh Hóa. Nguồn vi.wikipedia.org

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ngàn Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Nơi định cư trong rừng

Tính từ lúc xuất phát ở Trại, mọi người cũng đã rong ruổi qua ba lần trăng tròn rồi khuyết. Khoảng thời gian dừng lại xây nhà sàn, và chờ mở đường là khoảng thời gian mà Ngọc Mai thích nhất, cô sẽ tận dụng đi loanh quanh tìm kiếm, gom góp cũng được kha khá các gia vị và các giống hoa củ quả. Đặc điểm cây trái nơi này nhìn chung là rất lạ lẫm, nếu chỉ nhìn bằng mắt sẽ càng thấy lạ hơn. Có một số loại người cũng có thể đoán ra, nhưng đa số là không. Ngọc Mai thấy hao hao giống là cô sẽ mạnh dạn nếm thử, tuy trong bụng cũng run nhưng may mắn chưa từng đoán sai hay bị trúng độc lần nào.

Cũng không phải tất cả đều nhận không ra, một số loại nhìn phát biết ngay như tỏi và hành tím, tuy củ to như cái chén, lá bự như bắp giò của Ngọc Mai nhưng nhìn vẫn không khác biệt mấy. Hay như quả ớt Peru*, từ nhỏ đến lớn làm gì có cơ hội được ăn thử quả ớt hạt tiêu đắt nhất thế giới này, thế mà xuyên đến đây Ngọc Mai hái được cả một rổ to. Diễn hình như trái cà chua, chỉ nhỏ như trái sơ ri, khi trái chín có đủ các màu đỏ, xanh, lam, tím, vàng rực rỡ cùng chung một cây.

Thứ mà hai cha con ông Ba nhìn thấy nhiều nhất trên đoạn đường di chuyển trong rừng đó là cây chuối và cây tre, mọc theo thành từng quần thể nhỏ. Cây chuối to gấp đôi cây bình thường mà Ngọc Mai biết, phát triển rất tốt cao gần bốn mét, tán lá rộng dài phủ kín được cả một người võ sĩ. Cây thì to nhưng quả thì bé, chỉ to hơn ngón tay cái một chút, chuối chín có vỏ màu đỏ sẫm ăn ngọt lịm, điểm trừ là có rất nhiều hạt, Ngọc Mai chọn thật nhiều hạt tròn đẹp để làm giống trồng. Còn cây tre thì gấp ba bình thường, có ống tre to bằng nửa người Ngọc Mai, cô tìm bẻ rất nhiều măng tre, bóc phần bẹ rồi thái miếng to bỏ vào chum nước có pha muối, đây nấp lại để dành ăn từ từ.

Cả thân cây chuối Ngọc Mai không bỏ thứ gì, lá chuối cô đưa cho Baba lột mái nhà sàn, tranh thủ thời gian mọi người dựng nhà cô đem cây chuối và măng tre tươi đi tìm đầu bếp, chỉ cho chủ cách chế biến thành nhiều món ăn đa dạng cải thiện thêm thức ăn mới mẻ cho mọi người. Ngọc Mai đem thân chuối bóc tách hết lớp vỏ ngoài đem đi phơi nắng, khi phơi khô cô sẽ đan lát thành dép và nón cho Baba và bản thân dùng. Còn phần lõi bên trong đưa cho chú đầu bếp nấu canh thịt gà rừng, bắp chuối thì một phần thái mỏng đem xào, phần còn lại làm gỏi chua cay. Măng thì một phần kho chung với thịt gà, phần bỏ chung với gỏi bắp chuối, phần còn lại cô đem nướng lên hết.

Bữa ăn nào có thêm món mới thì y như rằng không đủ để ăn, các nhóm võ sĩ và nhóm thợ bình thường tránh ông Ba như tránh tà, nhưng từ lúc được cải thiện thêm các món ăn vừa mới vừa lạ thì lại tranh nhau đi hỗ trợ. Đầu bếp ở nơi này người ta gọi là đại thiện, dòng họ nội ngoại chỉ có mình chú đầu bếp nên mọi người gọi chú là Nhất thiện, ngoại hình trung niên nhìn cỡ ông Ba nhưng tuổi thì đã tròn trăm. Ngọc Mai thì hay gọi là chú Nhất cho nó tình cảm.

Từ lúc được Ngọc Mai khai sáng, thức ăn Nhất thiện làm ngày càng mới mẻ và quan trọng là ngon, khiến ông chú già vui khắp khối, ngày nào cũng lẻo đẻo theo sau nhìn Ngọc Mai bứt cây này trồng cây kia, loại nào cũng xin một ít. Nguyên liệu nấu ăn mỗi ngày ông đều đi tìm Ngọc Mai, hỏi xem nên nấu như thế nào là ngon nhất, lần nào cũng vậy chỉ cần con bé lấy ba lô trên lưng xuống, là y như rằng đủ loại gia vị trên trời dưới đất ông chưa từng nhìn thấy bao giờ sẽ xuất hiện, cứ như là một cái túi thần muốn gì có đó.

Đối với người cuồng nấu ăn như ông thì những người như Ngọc Mai chính là báu vật, vừa không giấu nghề lại nhiệt tình chỉ dẫn. Chẳng những được chia sẻ những nguyên liệu nấu ăn mới lạ, lại còn được hướng dẫn đem trồng làm của riêng phục vụ lâu dài cho bản thân. Ông hận sau đến giờ bản thân mới được gặp Ngọc Mai, nhưng liên an ủi vẫn còn tốt hơn rất nhiều người chưa được gặp. Hiện tại, đại thiện của ông thuộc cấp bậc ba, nếu đem so sánh thì e rằng đại thiện cấp một đang phục vụ cho Vương cũng không giỏi được bằng một phần của Ngọc Mai. Ông thật chờ mong đến cuộc thi Cấp tiếp theo, giá nào ông cũng phải rù rê cho bằng được Ngọc Mai đi thi, cho cái mặt của ông bạn đang phục vụ Vương phải ngẩn tò te mà phục lẫn ông mới chịu, chỉ mới nghĩ thôi ông đã thấy vô cùng sáng khoái.

Mỗi nơi dựng nhà sàn, Ngọc Mai đều yêu cầu phát quang bụi rậm cây cối thành mảnh đất nhỏ kế bên, cô mượn cây cuốc của người hậu cần chăm chỉ cuốc đất để trồng trọt những loại hạt giống hoa quả mà bản thân tìm được. Khi đoàn người rời đi, lúc nào cũng sẽ có hai người khác ở lại, một người trông coi chăm sóc, một người đem về cho dân khu vực Trại gieo trồng theo lệnh của trưởng tù tộc mà Ngọc Mai không hề hay biết. Cô chỉ gieo hoặc giám canh theo kiểu tự sinh tự diệt, lên thì sử dụng không lên thì trồng lại sau. Nếu biết có người chăm sóc như vậy cô sẽ nhiệt tình đưa hết các hạt giống và chồi cây con, còn khuyến mãi luôn cách sử dụng sau khi thu hoạch.

Hiện tại, Ngọc Mai đang rất được nhiều người nhớ thương tay nghề, và các tính toán riêng trong tương lai mà cô không hề hay biết. Cô cứ vui vẻ đi tìm thêm các loại cây mới, vui vẻ trồng trọt, vui vẻ cải thiện bữa ăn cho bản thân, sống đúng kiểu vô lo vô nghĩ như cách sống mà ông Ba đang hướng tới cho bản thân cô.

Đi thêm một lần trăng tròn rồi khuyết, cuối cùng thì ông Ba cũng chọn được nơi ở chính thức, tuyên bố dừng lại kết thúc cuộc hành trình. Đi vô rừng thì lâu lo lâu lắt, chứ bận ra chỉ cần lên ngựa phóng vèo vèo, ngày đi đem nghỉ chưa đến nửa tháng đã ra khỏi rừng, chạy thêm một ngày đường nữa đã có mặt ở Trại. Ngọc Mai nghe chú Nhất thiện nói xong mà thấy rét xương sống, đây là được hỗ trợ đó, nếu chỉ có hai cha con đi chắc hai năm mới đến được đây.

Địa điểm mà ông Ba chọn dừng, đến nhóm người võ sĩ cũng phải ồ lên kinh ngạc, vì phong cảnh mang vẻ đẹp huyền bí đến sùng sờ. Một cụm cánh rừng nhỏ trên một quả đồi bằng phẳng, nhìn từ trên cao dưới nền trời xanh thăm thẳm. Từng bụi dây leo vàng nhạt mọc chằng chịt buồng thông hồ hững vất trên cành cây tím, hay lòa xòa quấn quanh thân cây cũng màu tím. Một số dây leo men theo trền dốc thả dài xuống quả đồi bờ ngổn ngang như những con trăn to nhỏ đang nằm canh cho nơi này.

Mọi người rùng rợn đi lên quả đồi, khi bước vào khu rừng phía dưới chân là thảm lá tím thẫm vừa dày vừa mềm, ngược nhìn lên sẽ chứng kiến được khoảnh khắc, từng chiếc lá khô còn sót lại đang lìa cành rơi rụng trong tiếng cành cây xào xạc, như một bản nhạc với cách chào riêng của thiên nhiên đang tung lá đón mọi người. Ông Ba nhìn rất lâu rất kỹ mới cho biết cây này thuộc họ cây sồi, khoảng cách giữa các cây khá xa nhau, cây không được cao lắm nhưng cũng ngang ngửa tòa nhà ba tầng, gốc cây cỡ ba mươi người ôm không hết, cành to và rộng vươn dài, tán lá thì thưa thớt. Đứng phía

dưới nhìn ngắm từng ánh nắng chói chang tung bồng ông Ba quyết định xây nhà trên cây.

Chọn một gốc cây to nhất, ông Ba yêu cầu xây dựng một ngôi nhà từ bốn đến năm gian, tách biệt nhau từ dưới đất lên thân cây. Điểm đặc đáo là gian bếp, gian nhà vệ sinh, gian chứa đồ và công đều xây trên mặt đất vòng quanh liền kề thành một khối che kín mặt trước của gốc cây. Gian sinh hoạt chính thiết kế theo kiểu nhà sàn cũng xây ôm một vòng quanh mặt trước thân cây, nơi ngủ thì chia thành hai phòng dựng trên hai chạc cây phía trên gian sinh hoạt. Mỗi phòng đều có thể ngăn thành hai phòng nhỏ, vừa là phòng ngủ vừa làm thư phòng. Từ dưới đất thiết kế cầu xoắn ốc ôm vòng quanh thân cây đến các phòng phía trên. Vì gốc và thân cây khá to nên chỉ có thể xây mặt trước, chứ không thể xây ôm được hết cả gốc và thân cây. Mọi người hi vọng xây dựng mất thêm nửa tháng, khi ngôi nhà hoàn thành nhìn cứ như chốn thần tiên.

Đứng từ phòng ngủ trên chạc cây nhìn xa xa là các dãy núi lớn nhỏ nhấp nhô, đỉnh núi mây phủ mờ mờ ảo ảo, xung quanh là các thảm thực vật tầng tầng lớp lớp trải dài một màu xanh ngọc bích, có cây vương cao vùn vút che cả tầm nhìn. Nơi đang đứng nhìn xuống phía trước mặt là con đường nhỏ mọi người đã tạo khi đi đến đây, nhìn lại như một tấm vải lụa lúc trắng lúc quanh co ngoằn ngoèo, tô điểm thêm cho rừng núi nơi này một nét vẽ mềm mại trong tiết trời se lạnh của mùa đông.

Quay nhìn về phía sau bên ngoài rừng cây tím, băng ngang qua một quả đồi nhỏ, kế bên là một thung lũng rộng lớn lọt thỏm giữa rừng cây, một con đường được mẹ thiên nhiên tạo từ dốc đồi đi thẳng xuống thung lũng. Ở lưng chừng thung lũng có rất nhiều vách đá ngấm, một thác nước hùng vĩ ào ào đổ xuống từ trong các vách đá ngấm đó trắng xóa cả một vùng, dưới thung lũng từng bãi đá ngấm ngang vây quanh các con suối lớn nhỏ. Từng chạc cây cô thụ to có, nhỏ có mọc quanh các vách đá, dây leo lưng chừng bò qua lại giữa các cây bên thành bức màn lá xanh thẫm đang tắm mình trong ánh nắng rực rỡ. Ông Ba quyết định nhanh sẽ nuôi cây thử ngọc ở dưới thác nước đó trước khi tìm cách nuôi ở biển.

Đứng từ trên cao nhìn ngắm rừng núi hoang sơ, từng làn gió vi vu như thổi bay những tâm trạng không vui vẻ, chỉ còn niềm hân hoan chào đón cuộc sống mới, nhìn ngắm cảnh sắc thiên nhiên xung quanh một vòng mọi người đều thích mê. Một số võ sĩ cũng bắt chước xây nhà như của ông Ba, tuy gốc cây nhỏ hơn và xa chỗ ông Ba, nhưng nhìn chung hàng xóm có vẻ đông đúc và nhộn nhịp hơn hẳn. Ông Ba tò mò hỏi mới hay, họ định đón gia đình vào đây ở để có làng xóm láng giềng cho vui. Ông không cần vui có được không hả? Nhưng dù sao cũng không đến lượt ông ý kiến, thôi kệ đi!

Nhìn thấy mọi người đông đúc, ông Ba chợt nghĩ đến nguồn nước phải cung cấp, nếu chỉ mình nhà ông sử dụng thì làm guồng nước be bé, nhưng khá đông hàng xóm thì lợi dụng nguồn nhân lực sẵn có, ông sẽ yêu cầu làm guồng nước thật to thật bự xài cho đã. Thế là ông Ba mất thêm một tuần bận rộn đi kêu mọi người tìm cây tre to, già và chắc chắn, chặt ông hoặc chẻ đôi hay tước nhỏ thành dây lạt theo ý của ông. Bắt đầu hi vọng chỉ mọi người nói lại làm thành bánh xe. Khi có lực đẩy của nước guồng bánh xe sẽ quay liên tục, nước từ các ống sẽ được đổ vào các máng dài dẫn nước từ thác về sử dụng cho từng nhà. Muốn nước dẫn về đâu sẽ làm máng đến chỗ đó.

Ông Ba không biết rằng cách lấy nước này đã làm bùng nổ cả nước Tây, ông từ một bình dân đã được nâng cấp thành trí thức mà chính bản thân ông cũng không hề biết. Vương cũng không quan tâm ông Ba có công nhận hay không, chỉ cần Vương công nhận cho ông là được. Ông Ba tự bản thân mình đem bán mình lúc nào cũng không hay. Việc ông Ba sẽ cúi đầu nhận hay gãy nảy từ chối, thì cái này sẽ nói sau.

Vừa mới ổn định chỗ ở, núi rừng chào đón mọi người bằng trận mưa thật lớn. Sau khi đến nơi này, đây là lần đầu tiên hai cha con chứng kiến được trận mưa của núi rừng. Tiếng mưa vang dội, gió thốc ào ào, mọi người cảm thấy lo lắng, chỉ riêng ông Ba là ngoại lệ, nghe âm thanh nguyên thủy của núi rừng thiên nhiên, khiến máu huyết của ông sôi trào hứng thú. Vì mưa nên không thể ra cầu thang qua phòng con gái được, hiện các bảo bối ông thu thập được trong thời gian nghỉ ngơi ở nhà sàn Ngọc Mai đang giữ.

Ở chỗ cách nơi này xa thăm thẳm về phía Tây, Vương và trưởng tộc đang rất chờ mong, không biết thứ mà hai cha con ông Ba đang tìm kiếm là gì? Họ cứ nghĩ chắc thứ đó phải quan trọng lắm, nên ông Ba mới bỏ công sức vào rừng tìm kiếm như vậy. Có nói cũng không ai ngờ! Mục đích thật sự là chẳng có gì lớn lao cả.

Ngọc Mai vào rừng chỉ đơn giản, là muốn tìm các gia vị và thực phẩm cây củ quả để cải thiện thức ăn. Mục đích của ông Ba là tìm kiếm các loại thuốc quý hiếm chỉ được thấy trong sách để nhìn một lần trong đời. Nếu hai cha con Vương mà biết dám chừng họ sẽ kích động cho võ nghiệp giềnh mối người một đao cho bỏ tức. Biết bao sức người sức của bỏ ra, chỉ phục vụ mục đích tâm thường đến không thể tâm thường hơn của hai cha con ông Ba. Nếu các võ sĩ mà biết công sức họ tạo ra con đường lịch sử này, chỉ nhằm phục vụ mục đích tâm thường như vậy của hai cha con, chắc cũng không còn tâm trạng muốn làm hàng xóm.

*Ớt Aji Charapita có nguồn gốc từ phía Bắc Peru có giá hơn nửa tỷ đồng một kg. Dù được bán với giá đắt cắt cổ nhưng giống ớt có nguồn gốc từ phía bắc Peru này chỉ to ngang hạt đậu. Nếu ăn sống, ớt Aji Charapita có vị hoa quả tươi ngon giúp món salad hoặc các loại sốt có hương vị mới lạ hơn hẳn. Thế nhưng, loại quả này thường được giã nhỏ thành dạng bột để làm gia vị cho món ăn. Tuy không phổ biến ở các nước phương tây nhưng ớt Aji Charapita vẫn được đầu bếp ở nhà hàng 5 sao đặc biệt ưa chuộng. Nguồn: <https://kenh14.vn/loi-ot-nha-giau-co-gia-hon-nua-ty-dong-chua-an-cung-t...>

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ngàn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Cúng lễ Thần biển

Một sáng mùa xuân thật lạnh lẽo, Ngọc Mai bị tiếng ồn của những ống tre nhỏ va đập vào nhau, truyền theo con gió vang vọng trong không trung đánh thức. Nằm ủ người trong chăn không muốn bỏ dậy, mới sáng sớm cái quái gì mà ồn thế không biết!

Ông Ba hét lớn từ phòng sinh hoạt dưới nhà sàn: “Ngọc Mai! thức dậy đi con gái.”

Vừa hét ông vừa rung chuông gió làm bằng ống tre trước cửa sổ thư phòng Ngọc Mai, chuông gió này Ngọc Mai vừa mới mò mẫm làm hôm qua, treo bên trong phòng sinh hoạt một cái, trước cửa sổ thư phòng Baba và cửa sổ mỗi nơi một cái. Chuông gió ở phòng sinh hoạt được buộc hai sợi dây dài, một sợi thả trong phòng bếp, sợi còn lại thả trước cổng nhà, ai đến tìm chỉ cần kéo sợi dây, chuông gió theo đường dây kéo sẽ rung động kêu lanh canh khá vui tai. Còn chuông gió trước cửa sổ thư phòng của hai cha con, sẽ được buộc và thả dây trong phòng sinh hoạt chính, hiện ông Ba đang đứng kéo điên cuồng. Ngọc Mai không muốn dậy cũng phải dậy, cấu tiết! Cô hét âm lên: “Đợi con một lát!”

Ngọc Mai vừa bước chân vào nhà sàn, ông Ba đang ngồi trước bàn trà yếu ớt lên tiếng khóc than: “Hết trà rồi con gái, trong ba lô của con còn sót lại miếng nào không?”

Nội thất bên trong nhà sàn đều bằng gỗ, các thợ nơi này làm theo kỹ thuật mộng gỗ* của người xưa. Được thiết kế và sắp đặt không theo phong cách hay xi tai nào, pha trộn theo ngẫu hứng bất chợt của ông Ba, ông vẽ ra được kiểu nào thợ gỗ sẽ làm theo kiểu đó, ông Ba mà vẽ thư pháp quá thợ nhìn không ra thì sẽ có kiểu người muốn một đằng thiết kế một nẻo, nên đa số chọn tối giản làm gỗ trơn không hoa văn cũng không đục đẽo tạo hình.

Phía bên phải nhà sàn, đặt bàn ăn dài tám ghế dùng làm nơi ăn uống, vách nhà sàn quanh khu vực bàn ăn làm thành dãy tủ bếp đựng chén bát cùng các gia vị lộn xộn. Ngay cạnh chân bàn lật tấm sàn nhà lên, sẽ có một hộp gỗ to móc với bốn sợi dây dài được nối ròng rọc thả xuống nhà bếp bên dưới. Trong nhà bếp có một cầu thang nhỏ, bước lên kéo tấm ván gỗ xuống hộp gỗ sẽ che chắn trước mặt, muốn dọn dẹp chén bát hay bưng bê đồ ăn đều sử dụng bằng hộp gỗ này, khi để đồ ăn vào chỉ cần cầm sợi dây được nối với chuông gió trên nhà sàn kéo thông báo cho người ở trên đó là được.

Giữa nhà sàn đặt bộ bàn ghế tiếp khách cực lớn, bàn dài để chính giữa, hai ghế dài có tựa lưng để hai bên. Trên mặt bàn, ngoài bộ ấm trà Ngọc Mai còn đặt thêm chậu cây thuốc của Baba làm cây kiểng trang trí. Kế bộ bàn ghế tiếp khách gần cửa sổ đặt thêm bộ ván, có thể chứa dư sức bốn người nằm. Phía bên trái góc nhà sàn để khá nhiều tủ và kệ đựng đồ, trên các kệ đều đặt kín chậu đất nhỏ trồng cây thuốc quý hiếm mà ông Ba tìm được, phía dưới sàn nhà kê bên để một bàn gỗ thấp dài, các gối ngồi bọc vải đen được đan lát từ bẹ chuối khô để nằm lăn lóc xung quanh, khu vực này làm nơi trà đạo cho ông Ba. Hiện ông Ba đang ngồi ngược đôi mắt như đang nói với Ngọc Mai: Trên đời không còn thú vui gì để lưu luyến. Ngọc Mai không thèm quan tâm đến tâm trạng của ông, bỏ thêm một dao: “Hết sạch rồi à!”

Ông Ba nghe xong sput đồ, cả thân người “phì nhiêu” nằm dài lên mặt bàn, không còn thiết tha đến điều gì. Giờ ngồi đây, ông lại thấy nhớ và tiếc hùi hụi hai lạng trà Shan Tuyết được xem là “đệ nhất danh trà” của Việt Nam, mới uống chưa được chục bình, do ông tiếc không dám uống nhiều vì là trà đất nhất Việt Nam mà. Nếu biết có ngày ngồi chống mồm như vậy, ông đã đem hai lạng trà đó theo bên mình. Ông Ba lấy tay đập thùm thụp lên mặt bàn: Đem cắt làm chi, để dành làm gì cho thừa tật ngu muội. Giờ ngồi ở đây không có trà uống, trong khi gói trà đó thì...ôi thôi! Không nên nghĩ đến nữa, vì càng nghĩ ông càng đau lòng.

Về nguồn gốc có được hai lạng trà đó cũng do may mắn được tổ Tuệ Tĩnh* đãi. Hai năm trước, trong lần hốt thuốc trị một bệnh nhân nặng, đúng lúc ông Ba vừa gia giảm một số thuốc cho loại bệnh đó. Không nghĩ đến bệnh nhân này lại hợp thuốc, uống đầu chừng hai tháng, bệnh giảm hẳn thấy rõ. Thế là người nhà đem trà đến cảm tạ, ông Ba không nghĩ đến họ cảm tạ thứ tâm đắc như vậy.

Ông quý và trân trọng chính là tình cảm của người tìm món quà tặng cho ông, để được hai lạng trà này họ đã nhờ bà con thân thích ở Tà Xùa tỉnh Sơn La tìm hái trong nửa năm mới gom góp được bấy nhiêu đó. Khi có bạn bè hay người thân quen nào đến nhà, ông Ba sẽ đem trà ra thết đãi, rồi ngồi kể lể về nguồn gốc có được hai lạng trà ấy, khuôn mặt hân diện khỏi phải nói, nhưng chủ yếu khoe là chính, còn khoe trà hay khoe tay nghề thì chỉ mình ông Ba mới rõ.

Ngọc Mai nhìn không nổi nữa bộ dáng lên con nghiện trà của ông, cô bỏ đi xuống nhà bếp tìm đồ ăn sáng. Từ lúc hai cha con bắt đầu định cư ở trong khu rừng Sồi này, ngoài hạ thê ra thì tất cả hỗ trợ khác của nước Tây họ đều từ chối. Hiện tại đúng vào dịp đầu năm, nơi này cách Trại hơn mười ngày đi đường, nên muốn đặt mua đồ gì đó phải mất gấp đôi thời gian mới có được, đó là lý do vì sao ông Ba đang vật vờ như vậy. Hiện tại dù cô có muốn mặt dày đi xin xỏ hàng xóm xung quanh, thì cũng có còn ai đâu mà xin, mọi người đi cúng lễ cho Thần biển vẫn chưa quay lại.

Hôm nay là ngày hai mươi tháng giêng, ở nơi này họ không đón tết, nhưng ba ngày đầu năm họ sẽ cúng lễ cho Thần biển, nên đa số người dân sẽ tụ tập ở khu vực gần biển tranh thủ cúng lần lượt, trong nhà có món ăn gì họ đều lấy một phần ra soạn lễ, ai đến sớm thì cúng trước, ai đến muộn thì cúng trễ. Trong tháng giêng tất cả mọi người đều nghỉ ngơi, dừng tất cả công việc, chỉ đi giao tế thăm hỏi lẫn nhau, đầu tháng hai mọi người mới bắt đầu quay lại làm việc.

Khi nhìn mọi người vui vẻ sửa soạn đồ, quay về để cúng lễ mà lòng hai cha con nao nao. Ai cũng nhiệt tình rủ hai người theo, nhưng ông Ba lấy lý do bị đau lưng để từ chối. Hai cha con lần đầu tiên đón một cái tết xa quê hương vô cùng buồn chán, dù có cố tỏ ra vui vẻ đến mấy vẫn không giấu được nét buồn vương trên mặt, hai cha con tự lủi thủi kiếm chuyện gì đó để làm cho qua ba ngày tết.

Sau khi ăn hai chén cháo trắng với thịt gà kho gừng Baba nấu, Ngọc Mai lấy guai đeo lên lưng, định rủ Baba vào rừng tìm nấm để buổi chiều làm lẩu ăn. Hôm qua đi thăm lò đặt cá, Ngọc Mai xách được cả xô cá suối bự hơn bàn tay còn đang nhảy tanh tách. Bình thường nếu rảnh rang thì ông Ba sẽ là đầu bếp chính, mọi người cứ nghĩ Ngọc Mai nấu ăn ngon lắm, không hề! cô chỉ biết thưởng thức là chính, lý thuyết thì đầy bụng chứ thực hành thì rất hên xui. Người núp lùm thực sự phía sau các clip triệu view của Ngọc Mai chính là ông Ba, ông cũng là đầu bếp chính trong đại gia đình của hai người.

Nhưng hiện tại, đầu bếp chính vẫn chưa thoát khỏi con buồn bã tiếc thương hai lạng trà nên không muốn đi, chỉ căn dặn cô tìm loanh quanh những nơi gần đây, tránh đến những khu vực ông đặt bẫy, nấm nào nên hái nấm nào không nên hái, dặn mãi dặn mãi Ngọc Mai đâm quạu sáng muốn bỏ guai xuống ông Ba mới chịu để cô đi.

Nơi rừng Sồi này càng ngày càng náo nhiệt, mới đầu chỉ có vài chục gia đình của nhóm thợ và các võ sĩ, nhưng không biết tiếng lành gì đồn xa mà hiện giờ đã có gần trăm hộ dân, họ ào đến lần lượt cùng một ngày chọn chỗ xây nhà xong, lại ào đi chung một ngày. Máng nước bị đặt ngày càng nhiều ngang dọc mất trật tự, ông Ba nhìn không nổi nữa yêu cầu nhóm người A Đoàn xây thêm giếng đưa máng nước về dùng chung, những hộ gia đình nào không

nằm trên đoạn đường máng nước thẳng hàng thì sẽ lấy nước ở giếng về mà sử dụng, cứ vài chục hộ dân sẽ xài chung một giếng nước, giếng không bao giờ cạn, nước suốt lúc nào cũng đầy như sắp tràn.

Ngọc Mai đi ngang một giếng nước thì dừng lại, lấy bình nước được làm bằng ống tre trong gùi ra, hứng đầy rồi đẩy nắp bình ống tre lại mang theo, nước suối nơi này trong vắt, có mùi thơm hoa cỏ nào đó phảng phất như có như không, uống mát lạnh rất sảng khoái, nước suối ngàn năm có khác, Ngọc Mai rất thích uống như vậy, không cần đun sôi để nguội, vì khi đun sôi sẽ không còn mùi thơm phảng phất đó nữa.

Mở nắp từ sáng sớm đến gần xế trưa Ngọc Mai cũng hái được lưng chừng gùi, cô chỉ chọn hái một loại nấm duy nhất vô cùng quen thuộc là nấm hương, nấm to bự như cái tô mộc ký sinh xung quanh các thân cây gỗ già, dễ nhận dạng lại an toàn, Ngọc Mai chỉ hái đủ ăn trong hai ngày. Những loại nấm khác dù biết ăn được cô cũng lười hái, mắc công về Baba lại sẫm soi rồi lại giăng giãi. Đang là mùa xuân nấm rừng mọc rất nhiều, nấm độc đôi khi còn nhiều gấp bội, nếu người bình thường không có kiến thức y dược nhìn không phân biệt được, hái trúng sẽ rất nguy hiểm, nên ông Ba cứ căn dặn mãi là vì lý do như vậy.

Đang lon ton quay về, Ngọc Mai bị thu hút bởi gốc cây to trước mắt, lúc đi không thấy thế mà lúc về lại thấy, đây có thể được xem là duyên phận không rời! Bình thường không đi đường này, hôm nay cô quẹo đại vì Baba cứ căn dặn tránh xa đường ông đặt bẫy. Ông Ba đang khóc buồn thương vì không có trà để uống, mới ra khỏi nhà dạo có một vòng thì tìm được cây trà cổ thụ này. Gốc cây rất to, phải đến ba người vòng ôm mới hết, nhìn không biết đã già bao nhiêu tuổi, chỉ có Baba mới biết được, ông mà nhìn thấy thế nào cũng hú hét lao vào ôm hôn cây trà này cho mà xem.

Cô định làm dấu để trưa nay dẫn Baba quay lại, nhưng chợt nhớ Baba làm gì biết leo cây mà kêu, chỉ mới nghĩ đến thân hình của ông thôi đã thấy không có khả năng. Với tính tình cuồng trà của Baba một khi mà biết, dám ông đem mùng mền chiếu gối dờ ra gốc cây trà này để canh chừng luôn quá. Ở nhà không có thang cây để leo, hàng xóm xung quanh hay nhóm người để nhờ vả cũng không có, mà trà này phải hái đợt non, bắt buộc phải leo lên mới hái được.

Đứng nhìn cây trà cao gần bốn mét, có gốc chia làm đôi ở giữa lưng chừng cây hồi lâu, Ngọc Mai quyết định bản thân sẽ tự leo vậy. Chỉ cần leo lên được đến gốc chia đôi là cô có thể đứng thẳng hái những đợt lá ở những tán cây lòa xòa bên dưới.

Việc đầu tiên là đi xé vài miếng lá chuối cầm theo để gói lá trà, trở về gốc cây để gùi xuống đất, coi bỏ luôn đôi dép đan bằng bẹ chuối khô qua một bên, lấy lá chuối xếp nhỏ lại ngậm vào miệng, giật lùi về sau một đoạn ngắn để lấy đà, Ngọc Mai chạy phóng lên cây trà, hai tay ôm cứng ngực, hai chân quặp lấy thân cây, nhưng khi Ngọc Mai liếc nhìn xuống đất mới phát hiện bản thân đang ôm đoạn cây còn thấp hơn chiều cao nếu cô đứng dưới gốc trà, cô muốn bật cười nhạo bản thân, may là không có ai thấy, buông tay ra đứng xuống đất trầm ngâm nhớ lại cách leo cây dừa của những cao thủ cô từng xem trên mạng.

Vì Baba đang lên con nghiện vật vã ở nhà, cô quyết chí phải hái lá trà về cho bằng được. Ngọc Mai đứng dưới gốc trà bật nhảy tại chỗ thử xem cao được tới đâu, cô lùi ra sau vài bước lấy đà ngắn hơn, đập đập hai tay lại với nhau, hai chân thì nhún nhảy tại chỗ chuẩn bị lấy đà phóng lên cây tiếp lần hai. Vận hết sức lực vào cú nhảy, phóng bước lớn bật cái vèo lên cây, di chuyển liền cả tay và chân, lần này vậy mà thành công.

Một tay cô với được khúc giữa chia làm đôi, một tay còn lại với hai chân thì đang lỏng lẻo tìm cách bấu lấy thân cây nhìn cứ như một chú khỉ. Tay phải thì với được khúc chia làm đôi rồi, nhưng làm cách nào để leo lên được đây, khi hai chân và tay trái của cô đều không dám buông thân cây ra, không có thể để hoạt động tiếp. Chỉ cần với tay trái lên cùng chỗ với tay phải, nhưng cô phát hiện ra là bản thân không làm được, Ngọc Mai thật muốn khóc hết sức, không lẽ với được tới đây rồi lại bỏ giữa chừng, nhưng cứ ôm vậy hoài cũng không được, tay phải mỏi lăm rồi.

Ngọc Mai không biết là mọi hành động dị người của cô, đều đang được một đôi mắt đen sâu thẳm thẳm không một gợn sóng nhìn chăm chú. Người này đi theo Ngọc Mai từ lúc cô mới bước chân vào rừng cho đến giờ, cả buổi sáng không hề tiếp cận gần cũng không bỏ khoảng cách quá xa. Chứng kiến hành động kỳ lạ của Ngọc Mai, người đó cũng chẳng có tí thể hiện gì trên nét mặt. Cứ lạnh lùng ngồi yên lặng trên chạc cây, hai chân xếp bằng, hai tay khoanh trước ngực, người đó vẫn chăm chú nhìn xuống quan sát, nhìn thấy sự chật vật của cô cũng không có ý định sẽ ra tay giúp đỡ.

*Mộng gỗ: Là một kỹ thuật có từ thời xa xưa, được áp dụng để liên kết hai thanh gỗ lại với nhau mà không cần đến các vật nhọn kim loại như: đinh, ốc, vít... hay các loại keo, hồ dán. Nguồn: <https://ugears.vn/gioi-thieu-ky-thuat-ghep-mong-go>

*Tuệ Tĩnh: thiên sư tên thật là Nguyễn Bá Tĩnh, hiệu là Hồng Nghĩa, sinh năm 1330, người làng Nghĩa Phú, tổng Văn Thai, huyện Cẩm Giàng, phủ Thượng Hồng (nay là thôn Nghĩa Phú, xã Cẩm Vũ, Cẩm Giàng, Hải Dương). Theo nhiều tài liệu nghiên cứu, Tuệ Tĩnh sống ở thời nhà Trần. Nổi tiếng với khẩu hiệu "Nam dược trị Nam nhân", tức thuốc của người Nam chữa bệnh cho người Nam, ông được hậu thế suy tôn là ông thánh của ngành thuốc Nam, ông tổ ngành dược, người mở đầu nền y dược cổ truyền Việt Nam

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ngàn Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.